

Valtorta Mária

A rómaiaknak szóló levél magyarázata

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

A rómaiaknak szóló levél magyarázata

Valtorta Mária

Impresszum

Valtorta Mária
A rómaiaknak szóló levél magyarázata

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció öt különálló füzet elektronikus változata. A füzetek a Vallás és Élet Kiadó gondozásában jelentek meg, kéziratként. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. Ezt az elektronikus változatot lekipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Valtorta Mária élete, írásai.....	5
A fordítások listája – rövidítések	10
Bevezetés	12
Jézus származása (Róm 1,3-4).....	14
Az igaz a hitből él (Róm 1,17).....	16
Isten haragja (Róm 1,18).....	19
Isten látható (Róm 1,20-22)	21
Sátánimádás (Róm 1,24-31).....	22
Ne ítélj! (Róm 2,1).....	24
Isten ítélete (Róm 2,2-8)	26
Lelkiismeret-furdalás (Róm 2,9-11)	27
A pogányok üdvözülése (Róm 2,12-16)	29
A szív körülmetélése (Róm 2,17-29).....	31
Az istenfélelem ajándéka (Róm 3,1-20)	34
A Krisztusba vetett hit (Róm 3,21-31).....	38
Ábrahám hitt (Róm 4).....	40
Isten Móriában	43
Az isteni dicsőség részesei (Róm 5,1-5).....	46
Reményünk oka (Róm 5,5).....	50
Isten kiengesztelése (Róm 5,6.21)	52
Új életünk (Róm 6,1-10).....	55
Isten szolgálói (Róm 6,11-23).....	58
A tudás ajándéka (Róm 7,1-13)	61
A bűn rabja (Róm 7,14-25).....	67
Az eredeti bűn (Róm 7,14-25)	69
A próbára tétel (Róm 7,14-25).....	74
A következmények (Róm 7,14-25).....	79
A törvény lelki (Róm 7,14-25).....	85
Hit, remény, szeretet (Róm 7).....	94
Élet Krisztusban (Róm 8).....	101
A szeretet élete (Róm 8,5-7)	106
A szeretet összhang (Róm 8,6-8).....	109
A szenvedés törvénye (Róm 8,6-8).....	112
Krisztus Titokzatos Teste (Róm 8)	114
Isten gyermekei (Róm 8,12-16)	117
A jutalom (Róm 8,17-19).....	119
A hiúság ára (Róm 8,20-21).....	121
Az elátkozott föld (Róm 8,22-25).....	123
A Szentlélek segítsége (Róm 8,26-27).....	126
A választottak (Róm 8,28-30).....	128
Ki választhat el Istentől? (Róm 8,31-39)	130
Az ígéret gyermekei (Róm 9,1-13)	132
Isten irgalmas (Róm 9,14-18)	135
Sose vádold Istent! (Róm 9,19-24)	138

A pogányok meghívása (Róm 9,25-29).....	141
A pogányok megigazulása (Róm 9,30.33).....	143
Óhajtom üdvösségüket (Róm 10,1-4).....	146
Isten eszközei (Róm 10,5-21)	149
A maradék (Róm 11,1-24).....	153
Izrael megtérése (Róm 11,25-36)	156
A Tökéletes Áldozat (Róm 12 és13).....	158
A Jó Pásztor (Róm 14-16).....	162

Valtorta Mária élete, írásai

Élete

Valtorta Mária, ez a kivételes, rendkívüli adottságokkal megáldott egyéniség, megelevenedik előttünk *Önéletrajzában*, amelyet 1943-ban fejezett be, mielőtt látomásai megkezdődtek volna. A további időszak eseményeit más írásos adatok és személyes tanúbizonyságok segítségével állította össze a szerző.

Mária 1897. március 14-én született Casertában, ahol lombardiai származású szülei akkor éltek. Apja, József (1862–1935) alhadnagy a Cavallereggi Guide 19. regimentjében. A géppuskás osztag vezetője szelíd, szeretetreméltó egyéniség. Anyja, Fioravanzi Izisz (1861–1943) viszont kemény, szigorú természetű asszony. A francia nyelv tanárnője.

Születésekor Mária életveszélyben volt. Utána pedig egy szenvedélyes, szerencsétlen természetű dajkára bízta. Egyetlen gyermek maradt. Anyja előzőleg elvesztett egy fiúgyermeket, néhány órával születése után, pedig nagyon vágyódott egy fiúra.

Alig volt 18 hónapos, amikor családjá a romagnai Faenzába költözött, majd pedig 1901-ben Milánóba.

A lombard fővárosban, négy és fél éves korától az Orsolyiták óvodájába járt. Itt találkozott először Istennel, és ébredt fel benne „a vágy, hogy azáltal vigasztalja meg Jézust, hogy hasonlóvá válik hozzá a szenvedésben, amit önként, szeretetből szenved el.”

Hétéves korában, 1904-ben a Marcella nővérek intézetébe iratták be. Itt kezdte el elemi iskolai tanulmányait. Azonnal kitűnt értelmességével, és osztályelső lett. 1905-ben részesítette őt a bérálás szentségében Andrea Ferrari bíboros, akit ma már „Isten Szolgája”-ként tisztelnek, mert elkezdtek boldoggáavatását.

1907 szeptemberében a Valtorta család Vogherába ment lakni, mert oda helyezték az apa ezredét. Mária itt a városi iskolába került, és hetente egyszer franciát is tanult a Franciaországból elűzött nővérektől. 1908-ben járult első áldozáshoz, amin nagy szomorúságára apja nem vehetett részt, mert anyja fölöslegesnek ítélte jelenlétét.

Az anya zsarnoksága és az apa engedékenysége következtében Mária 1909 márciusában kollégiumba került.

Mária pompásan érezte magát az Irgalmas Nővérek kollégiumában, ahol öt iskolaévet végzett el négy naptári év alatt, 1913 februárjáig.

Nagylelkűség, határozottság, kitartás és hűség jellemezték. Szerette a tanulást, a rendet és az engedelmeséget. Ezért mintaképként emlegették.

Az anya azonban ismét beleavatkozott leányának életébe, és Technikumba iratta be, holott neki semmi érke se volt a matematikához. Nem is kerülhette el az „ünnepélyes bukást.” A klasszikus tananyagban azonban jónak bizonyult, és leérettségizett.

A kollégiumban buzgón vett részt az utolsó lelkigyakorlaton, „mert tartós gyümölcsöt akart belőle meríteni, hogy programja legyen egész világi életére”. Az Úr tudtára adta Máriának, „milyennek kell lennie életének Istenben, Istennel való kapcsolatában, hogy megfeleljen Isten akaratának.”

1913 tavaszán a Valtorta család Firenzébe költözött, mert az apa, egészségi okokból, nyugalomba vonult. Mária gyakran fölkereste apjával a város szép helyeit. Odahaza, saját elhatározásából, folytatta az előbbi, kollégiumi életet. Anyja azonban igyekezett gátolni őt ebben, vallásellenes oktatásaival.

Firenzében Mária megismerkedett egy szép, gazdag és művelt fiatalemberrel: Robertóval. Szerették is egymást, néma, türelmes, tisztelő szeretettel. A könyörtelen anya azonban már csírájában elfojtotta ezt a gyöngéd érzelmet.

Hasonló sorsra jutott kilenc évvel később egy katonatisztnak készülő ifjúhoz, Máriaóhoz fűződő kapcsolata is.

1916 tavaszán, „az elkeseredés és sóvárgás szörnyű időszakában”, az Úr egy álommal vonzotta magához. Ez az álom elevenen megmaradt Mária emlékezetében. Álmában, amely világosan előrevetítette írói tevékenységének evangéliumi témáját, Jézus sietett Mária segítségére. Úgy ébred fel, mint akit „valamilyen, nem földi eredetű fény világított meg.”

A világtól való elvonulás ideje azonban még távol volt. 1917-ben Valtorta Mária az irgalmasszívű ápolónők sorába lépett, és tizennyolc hónapon át működött ápolónőként a firenzei katonai kórházban. Azt kérte, hogy közkatonákat ápolhasson és ne tiszteket, mert azért ment, „hogy a szenvedőket szolgálja, nem pedig, hogy kacérkodjon vagy férjet találjon.” A felebaráti szeretet gyakorlása közben úgy érezte, hogy mindinkább közeledik Istenhez.

Egy váratlan esemény jelezte fokozatos fölládozásának kezdetét. 1920. március 17-én anyja társaságában ment az utcán, amikor egy hitvány gyerek, egy ágyból kitört vasrúddal teljes erőből hatbavágta. Mária három hónapig nyomta az ágyat. Ez mintegy ízelítő volt későbbi betegségéből.

Ugyanennek az évnek októberében, szüleivel Reggio Calabriába utazott, vendégségbe, Belfanti nevű unokatestvéreihez, akik hatalmas szállodák tulajdonosai voltak.

Lelke ismét erőre kapott az ottani táj csodálatos természetvilágában. Egészséges tanulási kedve is kielégült unokatestvére, Klotild, „gyönyörű könyvgyűjteményében”. Klotild „igen művelt nő volt”, és ki tudta válogatni a stílus és cselekmény szempontjából legkiválóbb könyveket.

Az Úr, ez alkalommal, egy könyvet használt fel, hogy ismét hatalmas lökést adjon neki. Fogazzaro Antal: *A Szent* című könyve kitörölhetetlen jegyet nyomott szívébe; meghozzá jó jegyet.

Itt Mária ismét tapasztalta a már előbb is jelentkezett furcsa érzést, „mintha ujjjaiból hosszú, igen hosszú szálak indulnának ki, amelyek kinyúlnak a végtelen térbe, és ott összekapcsolódnak a többi hozzá hasonló szálakkal”, amelyek más személyektől indultak ki, mintegy óhajtván az összefonódást.

Reggióban ezenkívül újból kivirágzott Szent Ferenc iránti rajongása, ami lelkiiségének állandó jellemvonása lesz.

De ugyanitt omlott össze Máriaóval való jegyessége, anyja mesterkedései következtében. 1922. augusztus 2-án visszautazott Firenzébe, és még két évig maradt ott, öszetörten „keserű emlékei” miatt.

A család 1924 szeptemberében végleg Viareggióba költözött, a később megvett kis házba. Mária Viareggióban is folytatta visszavonult életét. Néha kisétált a tengerhez és a fenyvesbe, vagy a bevásárlások ürügyével ment el hazulról. Ezek a bevásárlások lehetővé tették rövid látogatásait a szentségi Jézusnál anélkül, hogy magára vonta volna miattuk anyja villámait.

A Gyermekek Jézusról nevezett Szent Teréz példáján felbuzdulva, akinek *Egy lélek története* című könyvét egyhuzamban olvasta végig, 1925. január 28-án áldozatul kínálta fel magát az irgalmas Szeretetnek, s ezt a felajánlást ezentúl mindennap megújította.

E pillanattól kezdve Jézus iránti szeretete mérhetetlenül megnőtt, úgyannyira, hogy saját szavaiban és tetteiben Jézus jelenlétét érezte. Fűtötte a vágy, hogy Istenének szolgáljon. Ezért szeretett volna belépni Szent Pál Társaságába, de meg kellett elégednie „egy alázatos, elrejtett, egyedül Isten által ismert apostolkodással, amelynek lendítői inkább a szenvedés, mint a cselekvés voltak.”

Azonban, 1929 decemberétől kezdve, amikor belépett a Katolikus Akcióba, mint a leányok kulturális küldöttje, nyilvánosan is a lelkek javának szentelhette magát. Munkáját odaadóan végezte, és az általa tartott előadások egyre több hallgatót vonzottak a nem-hívók közül is.

Közben az a nagy elhatározás érlelődött meg benne, hogy áldozatul ajánlja fel magát az isteni Igazságosságnak is, és erre „egy még tisztább, még önmegtagadóbb étellel készült fel”. Már jóval előbb szüzességi, szegénységi és engedelmisségi fogadalmat tett. Az új felajánlás 1931. július 1-én történt. E naptól kezdve egyre kevésbé kímélték a testi és a lelki szenvedések.

1933. január 4-e volt az utolsó nap, amelyen Mária, végtelen erőlködéssel, utoljára ki tudott menni a házból. 1934. április 1-től kezdve pedig többé nem kelt föl az ágyból. Ekkor vette kezdetét „erős szeretet-elragadtatásban” hosszú, tevékeny betegsége.

Eszköz lett Isten kezében. Küldetése ez volt: „Szenvedni, engesztelni és szeretni”.

Ebben az időszakban, pontosan 1935. május 24-én lépett a Valtorta ház szolgálatába Diciotti (ejtsd: dicsotti) Márta, aki hűséges társnője lett Máriának, „hallgatója” írásainak, szerető gondozója és segítője haláláig, halála után pedig emlékei őrzője. (Azóta már ő is meghalt.)

A vigasztaló tény, hogy barátságos személy került melléje, mély fájdalom követte: egy hónap múlva, június 30-án meghalt az apja.

Az apa „mindig türelemmel, szelíden és szeretettel végezte kötelességét, megbocsátotta a sérelmeket, jóval viszonzta a rosszat, leküzdötte irtózatát az iránt, aki őt félreismerete és minden percben megsebesítette.” (Célzás feleségére.)

Mária élet-halál közé került fájdalma miatt, hogy nem lehetett apja mellett, annak utolsó pillanataiban, sőt még halottként sem láthatta őt.

Az anyja a „későn ébredt szeretet ostoba megnyilvánulásai” után még kegyetlenebbé és zsarnokibbá lett, mint előbb. „Az, hogy teljesen önmaga urává vált, megzavarta az eszét.” Mária pedig, betegágyán, tovább szenvedett és szeretett. Egyre jobban átadta magát Isten akaratának. Vigasztalta a bánkódókat, helyes irányba terelte a lelkileg tévelygőket, elfogadta a bekövetkező időkre vonatkozó fájdalmas figyelmeztetéseket, és mindenben kimutatta jellemének férfias erejét, és Istenre irányult elméjének éles felfogását.

1942 táján Valtorta Máriát meglátogatta Romualdo M. Migliorini (ejtsd: miljorini) atya, a Szerviták rendjéből. Lelki-vezetője lett és négy éven át az is maradt.

Migliorini atya kérésére, 1943-ban, Mária beleegyezett önéletrajzának megírásába, azzal a kikötéssel, hogy lelke teljes föltárásával elmondhat minden jót és minden rosszat.

Alighogy befejezte önéletrajzát, megkezdődtek látomásai, és ezzel kapcsolatos írói tevékenysége. Néhány év leforgása alatt, egyhuzamban tizenötezer füzet-oldalt írt tele, amit csak most kezdenek egyetemesen elismerni, mint tudományos és irodalmi alkotást. Mindezt az események és személyek által okozott kimondhatatlan testi-lelki szenvedések között vetette papírra, minden tekintetben kedvezőtlen körülmények között.

A felajánlások sora még nem ért véget. 1949. április 18-án Mária felajánlotta Istennek azt az áldozatot, hogy nem éri meg műve jóváhagyását, és ezt megtoldotta még értelme értékes odaajándékozásával is.

Az Úr elfogadta felajánlását. Amikor ugyanis Mária látta a mű elgáncsolását, fokozatosan magába zárkózott, 1956-tól pedig lelkileg elszigetelődött környezetétől.

Amikor teljesen munképtelenné vált, akkor is megőrizte tiszta, derűs külsejét. Nyugodtan ült ágyában, mint egy nagy gyermek, akinek arra is szüksége van, hogy megetessék, de sohasem kért semmit sem.

A házban Diciotti Mártán kívül más nem lakott, mert 1943-ban Mária anyja is meghalt. Máriának kevés látogatója akadt, baráti köre is megritkult. Mária csendben hunyt el, 1961. október 12-én, fél tizenegykor, életének 65., betegségének 28. évében.

1944-ből származó egyik írásában olvassuk, hogy az Úr azt mondta neki: „Milyen boldog leszel, amikor majd észreveszed, hogy az én világomban vagy, és hogy úgy érkezted ide a szegény világból, hogy észre sem vetted. Egy látomásból kerültél át a valóságba, mint a

kisgyermek, aki anyjáról álmodik, és arra ébred, hogy anyja szívére szorítja. Így teszek majd én is veled.”

Halálos ágyához a Szervita harmadrend társigazgatóját hívták. Mária ugyanis tagja volt mind a Szervita, mind a ferences harmadrendnek. Abban a pillanatban, amikor a pap kimondta a lelket buzdító szavakat: „Távozz el, keresztény lélek, ebből a világból”, Mária lehajtotta fejét, és meghalt. Valóban az engedelmesség testtartása volt ez, engedelmes életében a legutolsó.

Holttestét ugyanabban a szobában, ugyanazon az ágyon ravatalozták fel, amely tanúja volt szenvedéseinek, munkásságának, felajánlásainak és halálának. Már évekkel előbb elkészítette halotti ruháját, a keresztelési kendőt, amely fejét fogja takarni, leírta a mondatot, amit majd a kis gyászlapra kell nyomtatni: „A szenvedést befejeztem, de szeretni nem szűnöm meg”.

A gyérszámú, de megilletődött látogatók megcsodálhatták jobb kezének fehérségét – annak fáradhatatlan kezét, aki magát „az Úr író tollának” nevezte – míg bal keze lassan elkékült. Térdei pedig, amelyek íróasztalul szolgáltak, kissé hajlottnak látszottak még most is, hogy igazi pihenőre tért.

Október 14-én temették el, korán reggel, egyszerűen, amint már régen meghagyta.

A Szent Paulinusz plébániatemplomban végzett beszertelési szertartás után, rövid autósor kísérette a holttestet a Misericordia temetőbe.

Tíz évvel később, 1971. október 12-én exhumálták a maradványokat. Ezeket különleges kezelésnek vetették alá, hogy megmaradásukat biztosítsák, majd ugyancsak a viareggioi temetőben, családi sírban helyezték el. Azonban 1973. július 2-án átvitték a firenzei Santissima Annunziata templomba, és a Szervita atyák káptalani kápolnájában temették el.

Írásai

Valtorta Mária írásainak legnagyobb részét mindenféle nehézségek között adták ki. Nem kísérette hírverés, mégis, csodálatos módon, csöndben terjed Olaszországban és szerte a világon, és beérnek a teljes áldozat lelki gyümölcsei.

Írásai kb. tizenötezer füzetoldalnyi tesznek ki kézírásban. Ezeket főleg 1943. április 23-a és 1947. április 27-e között vetette papírra, kis részüket pedig 1948 és 1951 között.

A tizenötezer oldalt kedvezőtlen időkből és körülmények között (háború, kitelepítés, nélkülözések, betegség és mindenfajta megpróbáltatás közepette) írta. Nem készített előzetes vázlatokat vagy piszkozatot, hanem közvetlenül, azonnal írta tele a 122 füzetet, minden átnézés, újra fogalmazás vagy javítgatás nélkül. Nem álltak rendelkezésére tudós személyek vagy megfelelő könyvek, a Szentírás és X. Pius Katekizmusa kivételével.

Valtorta Mária néha még a fejezetek sorrendjét is csak később jelezte.

Műveinek majdnem kétharmad részét alkotja az a hatalmas elbeszélő és tudományos mű, amely a Boldogságos Szűz Mária születésével kezdődik, majd kibontakozik Jézus elrejtett életén, nyilvános működésén, szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül, és a Szűzanya mennybe való felvételével fejeződik be.

A mű olasz címe: *Il Poema dell’Uomo-Dio*, és jelenleg tíz kötetre osztva kapható. Lefordították már a teljes művet franciára, spanyolra, folyamatban van (1989 elején) a német és az angol fordítás kiadása, terbevtették a magyar kiadást is. Részletei megjelentek már a magyaron kívül sok más nyelven is.

A nagy Jézus életrajzon kívül kiadták Valtorta Mária Önéletrajzát, Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelének magyarázatát, a korabeli mise leckéinek magyarázatát, és egyéb írásainak gyűjteményét, három vaskos kötetben. Tervezik leveleinek kiadását is.

Valtorta Mária mindig kifejezetten isteni eredetűnek tartotta látomásait és a diktálásokat. Sohasem fáradt bele annak hangoztatásába, hogy ő csak „eszköz”, „szerszám”, „toll” Isten kezében.

A tanúk, de főleg Diciotti Márta kijelentik, hogy Mária bármely pillanatban hozzáfogott az íráshoz, ágyban ülve, térdén a füzetrel, kegyetlen szenvedések között is, mégis a legnagyobb természetességgel és minden feltűnő jel nélkül. Félbe lehetett őt szakítani minden semmiségért, és utána könnyedén folytatta munkáját.

„Állíthatom – olvassuk Valtorta Mária egyik nyilatkozatában – hogy semmiféle emberi forrásmunka nem állt rendelkezésemre ahhoz, hogy megtudhassam, mit is írok, és gyakran azt sem értem, amit leírok.”

Bár adódtak ellenvélemények és harcos hangok is, Valtorta Mária írásait magasrangú hittudósok és világi személyek szóban és írásban egyaránt elismerték. Különösen műveinek eredetiségét és páratlan mivoltát hangsúlyozták, és azt, hogy tökéletes összhangban állnak a katolikus Egyház tanításaival. Azt is kiemelték, hogy műve nem arányos emberi tudásához, bár elismerik az író értelmi képességeit, emlékező tehetségét, műveltségét, kitartását, minden lelki és szellemi adottságát. Nem tartják azonban lehetségesnek, hogy annyi pontos ismeret és oly mély tudás lett volna benne fölhalmozódva.

XII. Pius pápa, 1948-ban, amikor átnézte a kéziratot, kijelentette az azt bemutató teológia-tanárnak, Corrado Berti atyának: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van, anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről. Aki elolvassa, majd megéri.”

Híres szentírástudósok és hittudósok is elismerőleg nyilatkoztak róla: Bea bíboros, Gabriele A. Allegra, Felice Cappello S. J., Alfonso Carinci és Msgr. Gabriele Roschini.

Jézus, 1943. augusztus 23-án ezt mondta Máriának: „Józanságra van szükség ajándékom használatában. Nem nyílt és zajos, hanem lassú és fokozatosan terjedő, névtelen terjesztésre. Amikor kezded békében megnyugszik a dicsőséges feltámadásra várva, akkor, és csak akkor fogják említeni nevedet.”

A fordítások listája – rövidítések

A látomások alapján készült, II Poema dell’Uomo-Dio című, tízkötetes Jézus életrajzból és Valtorta Mária egyéb feljegyzéseiből, 1991 január 1-ig a következő részletek jelentek meg

a

VALLÁS ÉS ÉLET kiadásában (zárójelben az idézésnél használt rövidítés):

Tizenöt titok (TT) – Rózsafüzér titkok 60 oldal
 Mária élete (M) és Üdvözlégy Mária (Ü) – 16 füzetben, 710 oldal
 A Keresztelő (K) 72 oldal
 Péter (Pt) – 7 füzet, 342 oldal
 Tíz apostol: Júdás és Jakab (JJ), János (J), András (A), Simon (S), Tamás (Ta), Máté (Mt),
 Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan, 6 füzet, 312 o.
 Kerióti Júdás (Jd) – 13 füzet, 594 oldal
 A nőtanítványok (N) – 92 oldal
 Tízparancs (T) 49 oldal
 A hegyi-beszéd (H) 60 oldal
 Példabeszédek (P) – 12 füzet, 488 oldal
 Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok (E) amelyek más füzetekben nem szerepelnek, – 7
 füzet, 319 o.
 Jézus csodái (Jcs) 4 füzet, 210 oldal
 Jézus és a gyermekek (Gy) 6 füzet, 307 oldal
 A betlehemi pásztorok (Bp) 72 oldal
 Jézus, a szegények barátja (Jszb) 4 füzet, 222 old.
 Lázár (L) 100 oldal
 Jézus gazdag barátai (Jgb) 2 füzet, 146 oldal
 Gamáiel (G) 49 oldal
 Mária Magdolna (MM) (Jb 1) 100 oldal
 Jézus és a bűnbánók (Jb) 3 füzet 210 oldal
 Jézus és a pogányok (Jp) 5 füzet, 274 oldal
 Jézus ellenségszeretete (Je) 7 füzet, 352 oldal
 Jézus és a Sátán (JS) 3 füzet, 232 oldal
 Jézus és a gyászolók (Jgy) 60 oldal
 Az Utolsó Vacsora (UV) és Jézus szenvedése (Jsz) 2 füzet, 140 oldal
 Feltámadt! (F) és Az Apostolok keresztútja (Ak) 84 oldal.
 Utolsó oktatások (Uo) és Az Ősegyház (Ő) 88 oldal
 A Szeretet vértanúi (Sz) 88 oldal
 Valtorta Mária (V) 4 füzet, 188 oldal

Rövidítések

A	Tíz apostol: András
Ak	Az Apostolok keresztútja
Bp	A betlehemi pásztorok
E	Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok, amelyek más füzetekben nem szerepelnek
F	Feltámadt!
G	Gamáiel
Gy	Jézus és a gyermekek

H	A hegyi-beszéd
J	Tíz apostol: János (J)
Jb	Jézus és a bűnbánók
Jcs	Jézus csodái
Jd	Kerióti Júdás
Je	Jézus ellenségszeretete
Jgb	Jézus gazdag barátai
Jgy	Jézus és a gyászolók
JJ	Tíz apostol: Júdás és Jakab
Jp	Jézus és a pogányok
JS	Jézus és a Sátán
Jsz	Jézus szenvedése
Jszb	Jézus, a szegények barátja
K	A Keresztelő
L	Lázár
M	Mária élete
MM	Mária Magdolna
Mt	Tíz apostol: Máté (Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan)
N	A nőtanítványok
Ö	Az Ösegyház
P	Példabeszédek
Pt	Péter
S	Tíz apostol: Simon
Sz	A Szeretet vértanúi
T	Tízparancs
Ta	Tíz apostol: Tamás
TT	Tizenöt titok – Rózsafüzér titkok
Ü	Üdvözlégy Mária
Uo	Utolsó oktatások
UV	Az Utolsó Vacsora
V	Valtorta Mária

A fejezetek végén található zárójeles számok közül az első az olasz kiadás kötetszáma, a második annak oldalszáma. Az egyéb hivatkozások a füzetek oldalszámára vonatkoznak. Az elektronikus kiadásban természetesen nem érvényesek ezek az oldalszámok, ellenben egy jellemző szó segítségével könnyen megtalálhatók. A hivatkozott olasz kiadás:

IL POEMA DELL'UOMO-DIO, In 10 volumi, Scritti di
 Maria Valtorta, Edizoini Pisani, Edizione dell'anno santo 1975, Emilio
 Pisani, Stampa della Tipografia Editrice M. Pisani, Isola del Liri

Bevezetés

A Rómaiakhoz írt levél magyarázata Valtorta Mária utolsó feljegyzései közé tartozik, amelyeket 1948. január 2-től 1950. november 16-ig készített, de másfél éves megszakítással, mert 1948. június 14-től 1950. január 5-ig megszakadtak az erre vonatkozó „diktálások”. Az anyag 48 „leckében” van kifejtve, és a leckéket rendszerint ezek a szavak vezetik be: „A Legszentebb Szerző mondja:”, vagy „A Kedves Vendég mondja”. Mindkettő a Szentlelket jelenti, aki 1948. március 7-én maga kívánta, hogy ezentúl csak így szólítsa őt Valtorta Mária. Minden leckénél szerepel a keltezés is, de ha több napon keresztül folyt ugyanannak a leckének a diktálása, akkor csak az első és az utolsó napok vannak megjelölve. A fordításnál a keltezést elhagytuk, a leckéknek pedig címetek adtunk, amik az eredetiben nem szerepelnek. A leckék végén jelezzük az olasz eredeti oldalszámát, ahol a lecke kezdődik.

Némelyik lecke személyes jellegű, s csak Valtorta Máriának vagy lelkiatyjának szóló üzenetet tartalmaz. Ezeket nem fordítottuk le, de a fontosabbak tartalmát összefoglaljuk ebben a bevezetésben.

Az olasz kiadás elején megtalálható a Rómaiakhoz írt levél szentírási szövege. Ezt is elhagytuk, mert saját Szentírásában mindenki megtalálhatja az idézett részeket. Valtorta Mária lelkiatyja jegyzeteket csatolt a leckékhez, amelyekben jelzi azokat a szentírási helyeket, amelyekről a szövegben szó van. Ezeket csak kivételes esetekben közöltük, amikor legtöbbször a szöveg közben van utalás a Szentírásra, ami viszont valószínűleg Valtorta Máriától ered.

1948 június 12-én Valtorta Mária megjegyzi, a szöveg végén: Ezen a ponton félbeszakadt, egy erősebb gyengeség miatt. Az isteni Diktáló megengedte, hogy párnámon nyugodjak. Azonban alig pihentem egy kissé, amikor a Szentlélek mondott nekem egy gondolatot, amit én, egy lusta pillanatomban, nem írtam le, azt mondva: „emlékezni fogok rá.”

Ez 12-én történt. Most 14-e van. És hiába keresem. Elvesztettem! De hiába keresem azt, amit saját hibámból elvesztettem. Első alkalommal hallom szigorúnak hangját, amint a Szentlélek azt mondja nekem:

– Egy idő óta ellustultál. Amikor szeretetteljes okod van a félbeszakításra, vagy másvalaki zavar meg, akkor segítünk rajtad. De amikor elvesztesz egy gyöngyöt lustaságod miatt, nem segítünk. Szenvedj! És ne keresd! Szavaimat akkor sem találnád meg, ha végiglapoznád a föld minden könyvet. Ez a szenvedés legyen a büntetésed!

Igaza van. De oly fáradt voltam. Oly gyenge, hogy kiesett a toll ujjaim közül, nem sikerült nyitva tartani szememet, és Isten nem erősített meg, mint amikor akarja, hogy szolgáljam Őt. Mégis...írnom kellett volna, úgy, amint tudtam, és utána újramásolhattam volna. Most megtörtént, és nincs rá orvosság. Ha itt egy hiány marad, az az én hibám.

Igaz. Olyan rosszul vagyok, hogy ellustultam. A mai napig Isten részvétellel volt irántam. Ma megbüntet. Türelem. Megérdemeltem. Igazságos a büntetés.

Utána, június 14-én, folytatja a diktálás leírását.

Amikor, 1950. január 6-án, a Szentlélek – másfélévi szünet után – folytatja a Rómaiakhoz írt levél diktálását, ezt mondja Valtorta Máriának:

A hosszú hallgatás válasz. Válasz, ami azt mondja rágalmozóidnak, hogy benned nincs akarat az írásra vagy nem írásra, hanem csupán akarat, hogy engedelmeskedj Istennek. Ha Ő beszél, te írsz. Ha Ő hallgat, te nem írsz. Mert te nem bolond vagy, aki összetéveszti a természetfeletti szavakat és a természetfeletti látomásokat az őrjöngés szavaival és látomásaival. Te eszköz vagy, szócső vagy. És egy eszköz tétlen, amíg a Hang nem tölti meg Magával, hogy az elterjedjen a világon. Ez vagy te, és nem más. ... Még a szempillának egy

pislantását is Isten Bölcsessége szabályozza – fejezi be a Szentlélek a magyarázatot, aminek itt csak elejét közöltük.

Megjegyezzük, hogy ez alatt a másfél év alatt csak a Rómaiakhoz írt levél magyarázata szünetelt. Valtorta Mária kapott más kinyilatkoztatásokat is, amelyek fel vannak jegyezve egy külön kötetben. De ott is vannak hosszabb hézagok, nem folytonos, nem rendszeres a feljegyzés, és a tárgykörök is változatosak.

Kővári Károly S.J.

Mivel ez a fordítás két ember munkája, akik névtelenül akartak hozzájárulni a magyar nyelven való kiadáshoz, nem közöljük a fordítók nevét.

Jézus származása (Róm 1,3-4)

„A halálból való feltámadásával az Isten hatalmas Fiának bizonyult.”

Először: Az isteni természet.

Az Atya Fia Isten, mint az Atya, és miután emberi testet vett fel, nem rombolta le, se fel nem függesztette az Atyával való egységét, akitől a Fiú származik, amely Fiúban az Atyának kedve telik. De nemcsak ez. Az Isten Fia nem szűnik meg Isten lenni azért, mert emberi természetet vett fel. Az Atyaistentől származott, a tökéletes Szeretet természetes kiterjedése által, akinek – természetéből adódóan – szüksége van arra, hogy szeressen, és méltóságánál fogva, szüksége van arra, hogy a saját tökéletességével egyenlő végtelen tökéletességet szeressen. Csak Ő, Fiú, és pedig istenfiúi szeretetével elégíti ki Istent, Őhöz méltó szeretettel. Istennek minden más szeretete, kivéve az általunk szeretett Boldogságos Szűzre vonatkozót, Isten jóságának köszönhető.

Megelőzőm ellenvetésedet, és azt mondom neked: Isten akkor is Önmagát szereti, amikor Máriát szereti, mert Ő alkotta Kegyelemmel teljesnek, kegyes elgondolásból, hogy világra szülje a Kegyelmet. Mária nevezhető: Isten ölének, mert megszülte az Isten Fiát, a Kegyelmet, amellyel telve volt, és az Atya szeretetére méltó Embert adta a Földnek.

Amint a köralakú halas medence, amelyben a víz állandóan folyik anélkül, hogy bármikor is a torkolathoz menne, úgy jött ki Mária, a lepecsételt forrás kristálytisza vize, az örök Gondolat fehér izzásából, és folyt végig a békés partokon, magával vivén a békét és a tisztaságot, és visszatért Istenbe, hogy befogadja Istent, és megszülje Isten Fiát. Majd visszatért a vad homok közé, hogy átadja a sivár szíveknek a Világosságot, az Igazságot és az Életet, és miután betöltötte küldetését, mint a naptól felszívott víz, felvette a titokzatos ölbe, amely őt szülte nektek, hogy megszülje számotokra az Üdvösséget. És ott van Ő: az egyetlen méltó tükör a Tökéletesség számára, Aki minden sértést elfelejt, amikor a Szeplőtelenre néz.

Az Ige nem szűnt meg Isten lenni azért, mert Emberré lett. Az Emberség felvétele nem jelenti örök természetének, az isteni természetnek a lealacsonyítását, hanem az emberi természetet emeli fel, az isteni természettel való tökéletes egyesülésre, jóllehet anélkül, hogy elvesztené saját természetét. Erről tanúskodnak a Krisztus által művelt csodák. Az Atya mindig a Fiúval van. A Fiú mindig Isten, mint az Atya. Mert az Istenséget nem lehet megosztani, vagy természetét megváltoztatni a látszólagos elválasztás és az isteni alatt álló természetben való megsemmisülés által.

Jézus Krisztus tehát Isten Fia az Atya által nemzett Ige isteni természete révén, az emberiség üdvösségéért megtestesülve a Szentlélek műve által.

Másodszor: Az emberi természet.

De Isten Fiának bizonyult emberi természetében is, amely tökéletes hatalommal rendelkezett.

Jézus Krisztusnak, az Atya által Dávid magjából lett Fiúnak, szabad akarata volt. Mint Istennek, és mint embernek. Akaratának ezt a szabadságát mutatják cselekedetei, amelyeket úgy vitt végbe, amint Ő akarta, amikor akarta, és akin akarta. Sem az elemek, sem az emberek nem tudtak ellenállni akaratának, amely tökéletes volt, az Istent jellemző szabadságában.

Nem tudtak. Csak egyszer voltak erre képesek. De akkor azért, mert az Isten Fia nem állt ellen. Nem élt vissza ezzel a hatalmas szabad akaratával, hogy megmeneküljön a kereszthaláltól. Ha ezt tette volna, megrabolta volna végtelen istenfiúi hatalmát, visszaélt volna vele, megszegte volna. És Lucifernél is lázadóbb luciferré vált volna.

De Krisztus sose volt lázadó. Semmiféle dolog, még a kivégzéstől való természetes emberi irtózás sem tette azzá. Mert szabad akarata fölött állt az Atya Akarata. És a

legtökéletesebb isteni Fiú, aki természetében egyenlő az Atyával, nem fordította ezt saját hasznára, hanem tiszteletteljes szeretettel mindig azt mondta Annak, akitől származott: „Legyen meg a te akaratod”, és szelíden és engedelmesen odanyújtotta csuklóit, hogy megköthessék és elvigyék feláldozni.

Tehát szabad volt az akarat. De azt arra használta, hogy mint ember is olyan tökéletes legyen, amilyen tökéletes volt, mint Isten.

Azt mondják: „Nem tudott bűnt elkövetni”. Ez a kijelentés csak akkor lenne igaz, ha Krisztus csak Isten lett volna. Isten nem tud vétkezni, mert Ő a tökéletesség. De második természete alá van vetve a kísértésnek. És a kísértések, ha nem utasítják vissza őket, a bűn eszközévé válnak. És kemény kísértések zúdultak az Emberre. A pokol és az emberek minden gyűlölete, haragja, félelme és irigysége rázúdult az Erősre, akiről megéreztek, hogy le fogja győzni őket, akkor is, ha szelíd, mint egy bárány.

De Jézus *nem akart* bűnt elkövetni. Ismerjétek el igazán az Erős erejét! *Nem vétkezett, mert nem akart vétkezni.* Minden cselvetés és esemény ellenére tökéletes volt életszentsége, és ezzel is kinyilvánította, hogy Ő Isten Fia.

Nemde azt mondták nektek is: „Istenek és a Magasságbeli fiai vagytok?” Ő az volt, mert a tettekével egyenlő emberségében Isten és a Magasságbeli fia volt, minden cselekedetének szentsége által.

A Bölcsesség mondja nektek, emberek, hogy a Dávid törzséből, Máriától született Jézus istenfiúságának kinyilvánítása a csodák, a Mester szavai és feltámadása által, az Atya szavain kívül, ebből az Embert érő emberi szenvedélyek és kísértések feletti uralomból is adódik. Szent volt isteni természete által, de szent akart lenni emberi természete által is, mint igazi elsőszülöttje Isten fiai örök családjának, a mennyország örököseinek.

Végül, Isten Fiának bizonyult önerejéből történt feltámadása által is. Az emberek megölték. Üdvösségükért beteljesítette az áldozatot. Biztos bizonyítékot adott arra, hogy meghalt. Ő Isten. Újból beárasztotta magába, az Istenemberbe az életet, és magától, az ítéltre való várakozás nélkül, megdicsőült Testében is legyőzte az első: az eredeti bűn, minden nyomorúságos következményét.

Az igaz a hitből él (Róm 1,17)

Ezekkel a szavakkal az Apostol, aki egykor büszke volt rabbinikus tudományára, „kisgyermekké” teszi magát, azaz alázatossá és egyszerűvé, és megvallja, sőt kinyilvánítja:

„Nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten üdvösséget hozó ereje minden hívőnek... Isten igazsága nyilvánul meg benne, amelyet a hívő a hittel nyer el.” (Róm 1,16-17)

Volt egy idő Pál számára, amelyben még inkább, mint az evangéliumban való hitet szégyellte volna, szégyellte magát az evangéliumot, mint valami gyalázatos dolgot, amit a sugalmazott szavak, vagy Izrael bölcsességének szavai közé ékeltek. És hogy eltörölje ezt a gyalázatot, amelyet a Názáreti követőinek felfogásában írtak, üldözte őket, kioltva az egyikben az evangélium szavait és az életet, abban a hitben, hogy győzni fog. De az örök Szó, akit semmiféle emberi vagy ördögi erő nem tud elhallgattatni, leterítette őt a damaszkuszi úton, megkérdezve tőle: „Miért üldözöl engem”.

Azoknak, akik elnyomják a kis hangokat, azoknak, akik elnyomják azokat, akik Isten nevében beszélnek – és a mai tudósoknak, akik tudják, hogyan hívták őket az Ószövetségben, és tudják, mi a küldetésük, mert ők most és mindig, az idők végéig olyanok lesznek, mint Isten hírnökei a vak tömegben – sokat kellene elmélkedniük és tanulniuk ebből az „engem üldözöl”-ből, és félniük kellene az Ige üldözésétől, és reménni attól, hogy ezt teszik.

Isten eszközében Isten él. Nem közönséges módon él, hanem rendkívüli módon. Az emberi személyiség nem több, mint a függöny, amely őrzi a Szentek Szentjét, aki működik, mert Isten sose tétlen a trónján, a függöny mögött.

Amikor a káldeusok vad hadserege legyőzte az izraelitákat a fővárosban, nem érte be ezzel, hanem felégette Isten házát, és elvitte a Templom vagyonát és szentségét. Amikor a hatalmas római légiók mindörökké lerombolták a Templomot a Mória-hegyén, Jézus Krisztus jövendölése szerint, valójában kire vetették rá magukat? Az épületre, a papságra, a Templom edényeire, vagy a szellemi Lényre, aki, az izraeliták felfogása szerint, azt betöltötte önmagával?

Azt mondom: „az izraeliták felfogása szerint”, mert annak a nagypénteknek délután három órájától, ami az Irgalmasság és a Büntény mélysége, Isten Lelke elhagyta a Szentek Szentjét, és még a tömjénáldozat órájában is üres volt a tabernákulum dicsősége. De az Eszme még megvolt. És ez az Eszme minden volt Izrael számára.

Kit üldözött az ellenség? Embereket és köveket, vagy az eszmét? Az Eszmét. Azért, hogy lesújtson a népre, lesújtott az Eszmére. Lerombolta. Szétszórta.

Ó, nyomorult, felületes emberek, még akkor is, ha gyakorló katolikusok vagytok! Oly lanyhák vagytok az Eszme iránt, a kereszténység, az Egyház iránt! Ezek alkotják az Eszmét, amely az erő, a hatalom, az összetartó erő, a győzelem, az üdvösség a Sárkány szolgálóinak emberi és nem emberi hadseregei ellen. Elmélkedjete ezen a nagy leckén, amely a régi korokból jön: amikor a tétlenség, a bűn vagy a sátáni tanításba való beleegyezés megengedi, hogy Isten és a lelkek ellenségei megtámadják, tönkretegyék, szétszórják az egyetlen, szent, igazi, örök Eszmét – Istent – éppen abban, ami hirdeti és képviseli, mondom, mindent szétszórnak és lerombolnak, azt is, amit nem szeretnének: az ő önző, személyes javukat, a családi vagyont, a nyugalmat, néha magát a családot is.

Keljetek fel, keresztények! Egy napon, az alvó Jézusnak azt kiáltották: „Ébredj fel, Mester, mert elveszünk!” De most Isten kiáltja felétek: „Ébredjete fel; keresztények, mert ha nem ébredtek fel, elvesztek! A vihar elöttetek van!” A régi Izraelnek mondták: „Sátraidhoz, Izrael!”, hogy összegyűjtsék a vallás és a haza megvédésére. Én kiáltom felétek: Tabernákulumaitokhoz, keresztény nép! Hitedhez! Uradhoz, Jézus Krisztushoz! A Győzedelmes Asszonyhoz, aki legyőzi a Sátánt! Kelj fel! Gyűjtsd meg ismét a hit és a

szereket mécsesét és tüzeit, vesd le túlságosan testies ruháidat, amelyek téged tompaeszüvé és lustává tesznek, és öltözz újra az életszentségbe!

Neked, neked kell megmentened magadat! Akaratodtól függ győzelmed. Isten figyel téged, de többé nem ment meg, nem üdvözít saját akaratából. Oly sokszor megtette azt, de te az üdvösség győzelméből lépcsőt készítettél, hogy leszállj a sötétségbe, a fagyba, a bűnbe. Megmondtam a kis János (Valtorta Máriát nevezi így) művének elején. Nevettetek, kinevettétek vagy szidalmaztátok a kis hangot, amely megismételte nektek szavaimat. De sok beteljesedett már, mert isteni szavak voltak.

Ne nevessetek, ne nevessetek ki, ne szidjátok ezekért! Fogadjátok el! Önmagatokat, családokat, nyugalmatokat; jóléteketek védelmezitek, amikor az isteni Eszmét, az Egyházat, a hitet véditek! A Sátán és szolgálói igyekeznek lesújtani az Eszmére: az Egyházra, a Hitre, azaz a szívre, a vérre, a lélegzésre, amelyek életben tartják életeteket. Fájdalmas, igen. Fáradtságos, igen. De ha diadalmaskodna a Sátán egy, már Isten nélküli világban; háromszorosan jaj lenne nektek!

Nem tudjátok! Nem emelem fel a fátylat erről a borzalomról, amely már működik, és támadást indít, zárt sorokkal. A magasba mutatok: az égre, Istenre, a kereszténység szívére: a vatikáni Rómára mutatok; a tabernákulumra mutatok. Védjétek meg, hogy ti is védelemben részesüljétek! És elmélkedjétek sokat szavaimon!

És különösen: ne legyetek hasonlók azokhoz, akik felövezik magukat, hogy üldözzék Istent az Ő Eszméjében, a Római Egyházban, a Hitben, üldözve Jézus Krisztust az Ő kis hangjaiban! Mondom, ne üldözzétek Jézus Krisztust! Mert Ő azt mondja nektek, akik üldözik eszközeit, azt mondja, isteni, igazságos őszinteséggel: „Miért üldöztök engem?”

Igen. Ti Őt üldöztétek ezekben, akiket nem hagytok békén. Igen. Ti Őt üldöztétek ezekben, mert tagadjátok, hogy az Ige beszél bennük, a Szentlélek beszél bennük, aki mindig minden isteni tanítás szerzője.

Utánozzátok Pált, halandó életének második felében, ha tudtátok követni, amikor még a tarzusi Saul volt, Benjámintörzsből, farizeus és a keresztények üldözője. És ne szégyelljétek megtanulni, ti, új rabbik, a hit és a bölcsesség eddig nem ismert kis dolgait megtanulni egy kis hangtól!

A gazdag, hatalmas és tekintélyes Gamálielel mellett, aki egy királyhoz hasonló pompával és kísérettel rendelkezett, s aki Izrael bölcsességének élő könyve volt, a szelíd názáreti Mester ugyancsak megvetésre méltónak tűnhetett a tarzusi Saul előtt, aki ismerte társadalmi helyzetét, tanításmódját és életmódját... De amikor lehullott a farizeizmus hályogja, nem szemérről, hanem lelkéről, és egy évtizedig tartó szorgalommal behatolt az evangélium bölcsességébe, Isten minden hívőt üdvözíteni akaró erejébe, Pál felismerte, hogy az evangéliumban megnyilvánul az életszentség, ami a hitből jön és a hit felé tart.

Ez az életszentség, ragyogóvá válva, felfoghatóvá válva Isten Szavának jósága által, aki irgalmas irántatok, megnyilvánul az ajándékban, amelyet a mi nevünkben a kis hang adott nektek.

Az igazak szeretnek. A szeretet fény. A fény lehetővé teszi a felismerést. Az igazak hisznek. Égő szomjuk van, hogy mindinkább higgyenek. Megértik, hogy a tudás nagy segítség ahhoz, hogy valaki bízni tudjon. Érzik, hogy a hit éltet, mert az a szeretet. És a szeretet élet, mert Isten, az Élő van bennük, és ők Istenben vannak. Íme, hosszú úton, eljutottunk a mai diktálás első mondatához: „Az igaz a hitből él”. És minél inkább gyermeki szíve van az igaznak; annál inkább tud a hitből élni. Ezért mondotta az isteni Mester: „Ha nem váltok hasonlóvá a gyermekekhez, nem mentek be a mennyországba”. A gyermek tud hinni. És ezért a hinni tudásért felismeri Istent, és megérdemli, hogy birtokolja Őt, és örökké örvendjen neki, még akkor is, ha meghal, mielőtt oly tanulttá válna, mint amilyenek ti vagytok.

Valóban a sok tudás nehezzé teszi az üdvözülést. „Akinek többet adtak, attól többet követelnek”, és „aki kincsekre tett szert, azt könnyen megtámadják a rablók.” De ezt a régi közmondást még nem ismertétek, és most sem tudjátok, milyen rablókról beszélek. Ti, akik tanultak vagytok, igyekezzetek megismerni. Megismerve, meg tudjátok védeni magatokat a haláltól, amelyet azok fegyverei okozhatnak nektek.

De a „kisgyermeket” nem fenyegetik ezek a veszélyek. Ők tudnak „a hitből élni”. Egyszerűen. Bízunk az Úrban, és meg van írva, hogy aki bízunk az Úrban, felfogja az igazságot. Felfogják: a bennük levő élő szeretet által, és mert mesterük a Szeretet és őrangyaluk.

(39)

Isten haragja (Róm 1,18)

„Isten haragja eléri az égből az embereknek minden istentelenségét és gonoszságát, akik az Isten igazságát igazságtalansággal elnyomják.”

Az előző leckében felszólítottam az embereket, hogy védjék meg a vallásos Eszmét azért, hogy megmeneküljenek, és békét élvezzenek, mert amikor egy nép beleesik „az igazságtalanság gonoszságába” – és a legnagyobb gonoszságba, a legnagyobb igazságtalanságba, ami Isten megbántása, a vallás kinevetése, támadása, kioltása az emberek értelmében, amikor előre megfontolva, tudatosan megtagadják az engedelmisséget minden parancsának – akkor Isten haragja megnyilvánul az égből.

Nem szükségesek a villámok ennek kinyilvánításához. Sem a világcatsztrófák. Sem a vízözönök. Pusztán az elég, ha Isten magatokra hagy titeket, hogy ti okoztók magatoknak a halált, az aggodalmakat, az elkeseredést. Isten haragja, az igazi, megváltoztathatatlan harag a büntetéseknel jobban megnyilvánul abban, hogy magatokra hagy titeket. Amiket Isten haragjának hívtok – a háborúk, a rombolás kegyetlen eszközei, a világcatsztrófák, ragályos betegségek – még nem képezik a megváltoztathatatlan teljes haragot. Azok a megbántott Atya szemrehányásai és figyelmeztetései, aki mégis kész segíteni és megbocsátani bűnös gyermekeinek.

A próféta beszél a pusztulás gyalázatosságáról. Az Ige is megerősíti ezt, de nem fejt ki, hogy igazán mit jelent a „pusztulás” szó. Meg van írva róla, hogy a vég jele, és valóban az lesz. Amikor az emberiség 99%-ának szívében mindenféle „gonoszság és igazságtalanság” uralkodik majd, amikor a gonoszság és az értelmi vagy anyagi síkon megnyilvánuló igazságtalanság már behatolt minden társadalmi osztályba, sőt a gyalázat behatolt Isten házába is, akkor Isten már nem atyai büntetésekkel fog megdorgálni titeket – amelyek, sajnos, de igaz, keveseket mentenek meg, mert legtöbbször már a Sátánt szolgálja – hanem magatokra hagy titeket. Ő visszavonul. Nem tesz többé semmit. Addig a pillanatig, amikor akarátának egy villáma megparancsolja angyalainak, hogy nyissák fel a hetedik pecsétet és fújják meg a négy harsonát, kiszabadítva a három jaj sasmadarát, és utána, rettenetes, megfújják az ötödik harsonát, és az utolsó idők Júdása megnyitja a mélység kútját, hogy kieressze azt, akit az ember inkább kívánt, mint Istent. (Vö. Jel 8,6-12.)

Mikor? Mikor? Már ebben az órában éltek, vagy hamarosan beléptek? Féltetek. Kérdezitek magatokat. De nem tartotok bűnbánatot. Nem fogjátok megtudni, mikor. Az meg van írva a jelenlegi próféták szívében, de le van pecsételve, amit a hét mennydörgés mondott nekik, és ők nem árulják el.

És akkor, mint a békés csillag, a rettenetes és félelmetes, viharos hullámok fölött – az egész föld megmozdul, mint a viharos tenger, és minden ember hajótörött lesz, mintha viharos tengeren lenne, kivéve Isten szolgáit, akik Péter bárkájában vannak összegyűjtve, mivel hűségesek a szent Hajóshoz – akkor eljön a Tenger Csillagának hajnala, amely megelőzi a Hajnalcillag felkelését, utolsó megjelenését.

Az Isten Bíránya, a Megváltó, a szentek Szentje, második, utolsó eljövételének előfutára nem a pusztá vezeklő embere lesz – akit megkeményített az önsanyargatás, és aki a bűnösöket is keményen megfeddte, hogy kigyógyítsa őket nehézkességükből és fürgévé tegye őket az Úr befogadására – hanem a mi Angyalunk (Mária) lesz az előfutára, az, aki jóllehet volt teste, szeráf volt, az, akiben lakóhelyet készítettünk, akinél kedvesebbet és méltóbbat nem találhattunk, a színaranyból készült kedves Frigyszekrény, aki most úgy tartalmaz minket, mint ahogy mi tartalmazzuk Őt, és aki keresztül repül az egeken, sugározza szeretetét, hogy előkészítse Királyának illatos és királyi útját; és hogy előkészítsen – egy

utolsó anyaságban megfogva és megszülvén – annyi életcsírát, amennyien csak akarják, hogy megszülessenek az Úrnak.

Nézzetek oda, az idők keletje felé... A sötétség fölött, amely mind sűrűbben, átkozottabban borítja a földet, már kirajzolódik egy hajnalpír, amelynél nincs kedvesebb. Az Máriának az ideje, ami felkel. A végső irgalmasság, amit a mi Szeretetünk gondolt ki számotokra.

Nagyon hosszú lesz az útja. Szembeszáll vele örök ellensége, aki jóllehet le van győzve, makacs abban, hogy gyötörje Őt és küzdjön ellene. Eltompítja az emberek értelmét, hogy ne ismerjék fel Máriát. Kiolttja a beléje vetett hitet. Ködöt teremt. Sárral dobálja. De a Tenger Csillaga túl magasán van a piszkos hullámok fölött. Keresztülfut, és a sár ruhájának még szegélyét sem piszkítja be. Csak azért száll le, gyorsan, mint egy főangyal, hogy ráírja a kereszt jele mellé, az ó jelét a hívők homlokára, akik meg vannak mentve az örök Ország számára. Erő és béke lép a lelkükbe, kezének érintésére. Ő az Élet Anyja, az Üdvösség forrása.

Áldjátok Istent, aki megengedte a tisztaságos Csillagnak, hogy megkezdje útját, és szeretetének kedvességével Istenhez vonzzon titeket. Ő a kegyes Megváltónő, aki végtelenül nagy, és kárpótolja a jó lelkeket az emberek bűnei miatt megundorodott Isten mindinkább fokozódó eltávolodásáért.

Ne tűnjék igazságtalannak számotokra Istennek ez a visszavonulása. Meg van írva a Makkabeusok könyvében, hogy, amikor Antiochosz Epifánesszal a romlottság belépett Izraelbe, Izrael eltávolodott a Törvénytől. Sok főember, „aki a gonoszság fia”, vetette alá magát a szomszédos nemzeteknek, egészen addig a pontig, hogy magukévá tették azok elfajult szokásait, „eladva magukat, hogy rosszat tegyenek”. A szentély elhagyottá vált, mint egy pusztaság. Az ünnepeket gyász váltotta fel, a szombatokat meggyalázták, és dicsőségét megsemmisítették. Nemcsak ez, hanem elfogadták a bálványok tiszteletét. És ez kiváltotta a megmaradt kevés hűséges üldöztetését, és halál, pusztulás, erőszakosság és szenvedés lett az öröksége annak a népnek, amely felkeltette az Úr haragját. Hasonlítsátok össze ezt a ti helyzetetekkel! Elmélkedjétek rajta! Válasszatok!

Jézus újra azt mondja nektek, amit az utolsó sátoros ünnepeken mondott: „Rövid ideig vagyok még veletek... és utána elmegyek. És akkor keresni fogtok, de nem találtok meg.”

Igen, ti alvók! Inkább hozzátok beszélek, mint a nyílt ellenségekhez. Hozzátok, akik ha felébrednétek, megvédhetnétek az Eszmét és saját javatokat. Hozzátok, akik alusztok, míg mások tevékenykednek, és abban a csalódásban ringatjátok magatokat, hogy Isten kiszolgál majd titeket, hogy Jézus – ostoba szolgaként – kiszolgál titeket. Elhanyagoltátok, nem kerestétek, nem követtétek, s egészen addig mentetek el, hogy feleslegesnek tartottátok az Ő köztetek maradását. Feltételeztétek, hogy gyorsan kész lehet megsegítésetekre, amikor szükségetek lesz rá, és végül, de – nem idejében, – mindnyájan fel fogtok ébredni.

Keressétek az Üdvözítőt, amíg még köztetek van, mielőtt a gyűlölet elküldi Őt, határaitokon túlra... Efraimba, a világosságra feltámadó népek közé, míg ti elmerültök a sötétségben. A sötétségben, amely elfojtja az igazságot, nem láttatja meg, felépíti a lanyhaság falát, a tétlenségét, ott, ahol nem a gonoszság és az igazságtalanság falát húzzák fel.

Isten látható (Róm 1,20-22)

Azok, akik Isten igazságát megfojtják az igazságtalanságban, az istentagadók két rossz osztályába tartoznak. „Nem hiszek Istenben, mert nem látom” – mondják egyesek. Mások bolondok módjára szeretnék lerombolni Istent, és mivel erre nem képesek, hatalmas és hasztalan fáradozással szét akarják zúzni Isten bizonyítékának emlékművét, és – dolgoznak, dolgoznak, dolgoznak – de csak annyit érnek el, hogy leszedik róla a port és a penészt, és így szebbé és ragyogóbbá teszik. Mivel nyílt kártyákkal játszanak, nem érnek el mást, csak azt, hogy a jó emberekben szent ellenhatást váltanak ki. A szerencsétleneknek ez a két csoportja, amely kizárja a békét a földön és a másvilágon, mindenekelőtt a hazugokból vagy az esztelenekből áll. Maguk vallják be ostobaságukat. Mert lehetetlen az ember számára tagadni Istent. Ha az ember csak önmagára tekint – természetének összehangzatos kialakulására, amelyben ellentét és zavar nélkül keresztezi egymást az állati és a lelki, csodálatos egységet alkotva – ha az ember csak azt nézi, nem tagadhatja Isten létét, mondván: „nem hiszem, mert nem látom Istent.”

Az értelmes ember természetének csodáját nem lehet igazolni azzal, hogy megalázó származásáról beszélnek. A fejlődés sose lenne képes megadni egy állatnak a látható emberi tökéletességet. Mivel olyanokról beszélek, akik nem fogadják el a lelkit, nem beszélek másról, csak az emberi test tökéletességéről, ami látható. De egyedül ez is elég annak tagadására, hogy az ember az állatból fejlődött ki, és tanúskodik az isteni teremtésről.

Isten látható „láthatatlan tökéletességeiben, örök erejében és Istenségében” az értelmes ember értelme számára, „a teremtett dolgok által”. Minden – a dér hullásától kezdve a napig, a tengertől a tűzhányóig, a féregtől az emberig, a fán levő penésztől az óriásfenyőig, a világosságtól a sötétségig – Istenről beszél, Őt mutatja meg isteni hatalmában. Azért mondtam, hogy azok, akik tagadják Istent, aki látható minden dologban, hazugok vagy bevallják ostobaságukat. De nem, nem ostobák.

A Hazugság, a Kevélység és a Gyűlölet szolgálói. Csak ezek. Mert igazából ismerik, hogy Isten létezik, de tagadják, visszautasítják, gúnyolni igyekeznek Őt ahelyett, hogy dicsérnék és dicsőítenék. Gyűlölik ahelyett, hogy hálások lennének végtelen gondviseléséért, amelyet irántuk tanúsít, jóllehet nem érdemlik meg.

Ha Isten nem Isten lenne, azaz Az, aki a gyűlölet és bosszúállás felett van, ha Isten hozzájuk hasonló lenne, vajon adna-e nekik levegőt, világosságot, napfényt és kenyeret? Ne vessék ellen: „A jóknak adja azt, és ezért mindnyájan élvezik. Nem okozhatja a jók halálát azzal, hogy megvonja a gonoszoktól a levegőt, fényt, napsugarat és kenyeret.” Ki akadályozhatná meg Őt ebben? Minden lehetséges Isten számára. De Ő az, aki felkelti napját a jókra és a gonoszokra egyaránt, hogy kedveskedjék a jóknak és figyelmeztesse a gonoszokat, időt adva nekik a megtérésre. Mert Isten türelmes, és azzal áll bosszút, hogy megbocsát hetvenszer hétszer és hétszázszor hétszer. Addig, amíg élet van az emberben. Hosszantűrő. Utána ítél, és ítélete megfellebbezhetetlen.

Az utolsó szó az Övé, és olyan, hogy a legmakacsabbul őrző ember is abbahagyja káromló félrebeszélését, és megrémülve, mint az, akit sötét börtönből húztak ki nagy fénybe, villámként találva az isteni Fénytől, magába roskad; felkiáltva: „Átkozott az én kevély gondolatom! Megtagadtam az Igazságot, és Ő örökre lesújt rám. Imádtam azt, ami nem volt, és megtagadtam Azt, aki létezik. Részem lehetett volna a romolhatatlan jutalomban, amely a tökéletes Romolhatatlannal való egyesülésből származik. Előnyben részesítettem a sokszorosán Romlottat, aki örökké él, de romlottan, és örökre elmerülök benne.”

Sátánimádás (Róm 1,24-31)

Annál pontosabb egy festmény, minél tökéletesebben ábrázolja a valóságot. Annál pontosabb egy beszámoló, minél hűségesebben írja le egy kor eseményeit és szokásait. Íme, a páli levél leírja ennek a korszaknak a szokásait, amely korszak olyan, mintha az ördög szállta volna meg.

Minden szó egy színes ecsetvonás, amely lefesti ennek a kornak az emberét, az emberek kilenczted részét ebben a korban. Minden árnyalat szükséges ahhoz, hogy lefesse az embert, aki nem Isten fia, amint Isten akarta, hogy legyen, nem a felsőbbrendű ember, aminek hiszik magukat ezek az emberkinézésű szörnyek, akik az emberek kilencztedét alkotják, hanem, hogy lefesse az ember ellentétét, Isten gyermekének elfajzott alakját. Az emberiség és a Romlás házasságának félelmetes gyümölcse. A Sátán szolgálja. Ezek vannak ábrázolva a tökéletes festményen.

A kevésbé borzalmas színekkel jelzi: az áskálódókat, hencegőket, ostobákat, mértéktelenekeket. Utána a színek mind sötétebbekké válnak, amely színek már a legmélyebb pokol színei és a természetellenes bűnöké, amelyek annyira elterjedtek ma, és nemcsak saját gonosz érzékük kielégítését szolgálják, hanem a gazdagság utáni sóvárgásukat is.

Pál saját idejének embereihez beszélt. Pogányok között élő emberekhez, inkább, mint a pogányokhoz, akiknek semmiféle istenük sem volt. Szándékosan mellőzték még a természetes erkölcsi törvényt is, hogy semmi se gátolja őket. Mert ha még tiszteltek volna valami istent, azaz egy erkölcsi törvényt, még ha tökéletlent is, ösztönszerűleg megéreztek volna egy Felső Lény létezését, akihez lelkük felsóhajt, akit keres, mint lélek, hogy egyesüljön azzal a lélekkel, akitől származik. Még a minden vallási törvényt egyáltalán nem ismerő ember is érzi ezt, hacsak nem olyan valaki, aki nem akarja megérezni. Mégis Pál, amikor ezekről a szörnyek között élő emberekről beszélt, kihagyta a kép legsötétebb színét.

Miért hagyta ki? Mert nem ismerte. Ő lélekben felszállt a harmadik égig, és sok igazságot megismert, az utolsó időkre vonatkozókat is. De nem ismerte meg ezeknek az utolsó előtti időknek egy elfajulását, egy elfajulást, amely megelőzi a hitehagyás elérézését és a bűn emberének megjelenését.

Azt írta a tesszalónikiaknak: „A gonoszság titka már munkálkodik”, de utána hozzátette: „csak annak kell még az útból eltűnnie, aki még késlelteti.” (2Tessz 2,6)

De amikor az emberiség kilenczted része visszautasítja Azt, aki visszatartja a gonoszság titkának kifejlődését, amíg az a titokból rettenetes valósággá válik, a Vadállat gonosz uralmával, aki istennek jelenti ki magát, és Istennek kijáró tisztelet követel; amikor a Vadállatnak megadják az isteni megtiszteltetést; amikor segítségül hívják és megidézik szeméremsertő szertartásokkal tisztelve meg őt; meg tud-e Isten továbbra is védeni a mélység Kígyójának előhaladása ellen?

És milyen nevet adok én a szemérmetlen szertartásoknak, a rettenetes tobzódásoknak, amelyek sátáni közönségekkel végződnek, amelyekben maga a Sátán az úr és a pap?

És milyen néven nevezem majd ezt a legnagyobb bűnt, ezt a sátáni vallást, amely felülmúlja kegyetlenségében a régi, legbarbárabb vallások vagy a vadak között még létező vallások bűneit?

Itt nem ártatlanok testét áldozzák fel az isteneknek, mint Molok idejében. Itt nem ölik meg a művelt embereket, hogy feláldozzák őket vad bálványuknak. Itt a Feláldozottat áldozzák fel, itt az Ártatlanra sújtanak le, itt az Ellenfélnek Isten megtestesült Fiát áldozzák fel, aki az Oltáriszentségben él, testével, vérével, lelkével és Istenségével.

Ó, hogyan kell nevetnie rettenetes nevetésével Lucifernek ezekben az ő korszakaiban és dicsőségének óráiban! Ó, az átkozott, a villámmal sújtott, az Isten által kivetett, trónusán ül,

azon a trónuson, amelyet az emberek emeltek neki, és rettenetes gúnyolódással kínálják fel neki a Bárányt, Azt, akit ő sose fog legyőzni, Azt, akibe ő sose tud belépni, Azt, aki legyőzte őt százszor és ezerszer, és legyőzi őt húsz évszázada, és le fogja győzni mindvégig, megszabadítva a jóakarátú lelkeket az ő gonosz uralmától.

Le lesz győzve. De addig látszólag ő a győztes. És a szentségek szentségét, a szeretetnek ezt a titkát, amely számára a legszeráfibb ember szeretete is mindig elégtelen arra, hogy méltóképpen tisztelje, az emberek eszközként adják a Sátánnak, tiszavirág életű diadalához.

Pál ezt nem ismerte. Nem. Isten irgalmassága titokban tartotta előtte ezt a bűnt, amely megremegteti az egész eget. És jól figyeljetelek, ti, akik az éggel együtt remegtek a borzalomtól, és ha azok; akik megszenteltelenítik a Szent Színeket, nem tudnák, hogy azokban igazán jelen van az élő Krisztus, úgy, amint a földön volt és az égben van, ha nem hinnének az Ő jelenlétében az átváltoztatott Színekben, egyszerű varázslattá zsugorodna gyakorlatuk. De ők tudják. És ez képezi számukra a bűnt, amire nincs bocsánat.

Nem lehet alkalmazni rájuk a Megváltó imáját, mert ők „tudják, mit cselekszenek”. Nem alkalmazható rájuk Pál mondása: „Miután megismerték, hogy az Istenség, akárminek gondolják és hiszik, megjutalmazza a jókat és megbünteti a gonoszokat, mert minden istenhívó hisz az igazságnak egy fogalmában, még akkor is, ha az nagyon tökéletlen. Hisz a magának alkotott istenségben, akit elképzelt, vagy igaznak és egyetlennek tart. Nem alkalmazható rájuk Pál mondása, hogy nem fogják fel, akik ilyen dolgokat tesznek, méltók a halálra”, mert ők felfogják, és ennek ellenére véghezviszik a legnagyobb megszenteltelenítést.

Ne ítélj! (Róm 2,1)

Az Apostol azt mondja: „Nincs számodra mentség; aki ítélkezel. Mert amikor mászt elítélsz, magadat marasztalod el, hiszen ugyanazt műveled te is, ítélkező.”

Kihez beszélek? A közönséges hívőhöz vagy a nyáj választott részéhez? A választott részhez beszélek. Mert az én beszédem kovász, amelynek meg kell kelesztenie a tiszta lisztet, az áldozat lisztjét, hogy ez a liszt, tökéletességével, kovásszá váljék a nagy tömegben, a többé-kevésbé erősen megszitált lisztben.

Amikor a háziasszony kenyeret akar sütni, nem a tisztátalan, korpával teli lisztet veszi, hogy élesztőgömböt csináljon belőle, hanem a legjobb lisztet, és összekeveri tiszta vízzel, és félreteszi, hogy megkeljen, kovásszá alakuljon, amely megkeleszti a tisztátalan lisztet is, és ehető kenyeret csinál belőle. A pászkában nem volt élesztő, de akkor tiszta lisztet használtak az ostyához, hogy ehetőek legyenek a lángoló tűzön sült kis, lapos pogácsák.

A Bárány nyájának választott része – a Bárányé, aki a Pásztor, aki az Élet Kenyere, aki az Úr – maga az áldozathoz való liszt. Azoké az áldozatoké, akik egy lelki áldozatban – az Új Törvény áldozatában – jönnek, sőt önként helyezik magukat az oltárra, mint valami emléktárgyat, mint kellemes illatú adományt, amely az áldozati oltáron ég. (Lev 2)

A régi szertartás, amelyet liszttel vagy hússal mutattak be, elégetve, átkerül az újba, de új és jobban megválasztott formákkal. Az ég oltárára csak a szent emberek áldozatát helyezik, úgy, amint a föld oltárain sem mutatnak be más Testet és Vért, csak az Istenemberét. És ez azért van így, hogy az Istenember legyen a példakép az emberek számára, akik az evangéliumnak engedelmeskedve ember-istenekké válnak: És azért is, hogy szeretetük által papokká és áldozatokká váljanak, és felajánlhassák és bemutathassák áldozatukat az ég egyetemes oltárán Isten dicsőségére és a világ megváltására.

A nyáj választott részének ezek az egyes, kiválasztott áldozatai képezik a kovászt, ami megkeleszti a nagy nyáj selejtes részének tisztátalan tömegét, és anélkül, hogy tudatában lenne, hozzásegíti az embereket a kelesztésnek ahhoz a csekély fokához, amely kialakítja őket annyira, hogy a nyáj részévé válhatnak.

Ezért beszélek a választott részhez, ahhoz, amelyik működik, jóllehet rejtve és látszólag nincs is jelen, és többet ér titkos működésével mindazok nyílt cselekedeteinél, akik néha zajosan, néha követelőzve, máskor kevélyen – azzal a kevélységgel, amely megrontotta Izrael papságát, írástudóit és rabbijait – azt gondolták, hogy mindent ők tesznek, és ezzel sok érdemet szereznek. Ezeknek mondom: „Nincs mentség számodra, mert amikor elítélsz másokat, önmagadat ítéled el, mert ugyanazt teszed, amit elítélsz.”

Ehhez a részhez beszélek, vezeklést, engesztelést és tökéletes szeretetet kérve, hogy legalább Krisztus nyájának oktató része, ennek a nyájnak többé kevésbé kis pásztorai, amikor ők maguk nem a választott részek, nem „áldozati ostyák”, legyenek legalább elvegyülve a selejtes részben – a mai keresztények meg nem felelően formált többségében – és a választott rész: az áldozatok, akik oszlopokként fenntartják Isten templomát, Egyházam védőfalai, aranylépcsők, amelyeken a nyáj gyengéi fel tudnak menni Istenhez, minthogy nem tudnak hozzá repülni, a lámpások, amelyek jelzik az utat, sőt: a csillagok, amelyek megmutatják a Krisztus szívén végződő utat.

Az áldozati lelkekhez beszélek. Az Istenségnek szüksége van szent és tiszta áldozati lelkekre, akiket szeretetük tett szeplőtelenné, megtisztítva az emberi gyengeségektől. Szüksége van az áldozatokra. A szeretet áldozataira, akik jóváteszik a Szeretet minden megbántását. Engesztelő áldozatokra, a világ bűneinek jóvátételére. Megtisztító áldozatokra. A bűn büze beteggé teszi a világot; és felszáll az égbe, annyira kiterjedt és erős. Tisztítsátok

meg a teremtett világ hatalmas katedrálisát, hogy Isten még irgalmasan rá tudjon tekinteni és megmentse!

És örüljete, hogy Isten erre az áldozati szerepre hív, kíván titeket. Az emberi élet folytatásához nagyobb szükség van az áldozati lelkekre, mint az elemekre. A Szeretet azt mondja nektek: „Azok, akik elég áldozatok, olyanok, mint a főangyalok légiói, akik legyőzik az ördögök légióit, és fenntartják a világot, hogy Isten irgalmas legyen iránta. Az áldozatok követik leginkább Krisztust. Akik feláldozzák magukat, gyermekeket szülnek magának Istennek.”

(54)

Isten ítélete (Róm 2,2-8)

Isten ítélete igazságos. Mind a kárhozott lélek, mind a lanyha, mind a legtisztább szeretettől egészen az áldozathozásig égő számára. Isten ítéletét nem befolyásolja sem a méltóság, sem a ruházat, sem az életkörülmény, sem az állás. Nem zavarják meg sem a kibúvók, sem a színészkedések, amelyekkel becsapják az embereket, sem a kétszínűség, sem a jóság, a hit, a becsület és a szeretet tettetése.

A Mester szavai mindig elevenek és igazságosak, akár azt mondják: „Nem jut be mindenki a mennyek országába, aki mondja nekem: Uram, Uram!”, akár amikor összehasonlítja a vámost a farizeussal, akár amikor a hegyibeszédben a csodálatos Új Törvényt adja. (Mt 5-6-7)

Az idők változása nem változtatja meg a törvényeket. És nem lesz különbség az ítéletben, mert Isten mindig az igazság és igazságosság szerint fog ítélni.

És még inkább megítéli azt, akinek feladata az ítélethozás, vagy aki szemtelenül jogot formál rá. Szigorúbban ítéli meg, mert többet vár el attól, aki jobban ismeri a Törvényt. És azért lesz szigorúbb, mert meg van írva: „Ne ítéljete, hogy ítélet alá ne essetek!”

Legyetek kicsinyek! Legyetek kicsinyek, ti, akiket szerettek! Ha azok lesztek, megtanítalak titeket a Bölcsességre. Szeretettel tanítalak meg rá. Mert, tudjátok meg, a szeretetből jobban meg lehet tanulni a bölcsességet, mint az oktatásból. Én, aki szeretlek titeket, ti, akik szerettek engem, világosság vagyunk, hogy megértsük a Bölcsesség szavait, amelyek a szeretet fénye nélkül, csupán a műveltségre hagyatkozva, teljesen vagy részben homályosak maradnak.

Ezért a Szeretet sose fog felhagyni azzal, hogy kiáltsa: „A szeretet révén lesz részetek az üdvösségben és a békében.” Mert ha valaki szeret, nem veti meg az isteni jóság türelmének és béketűrésének gazdagságát. Aki szeret, az szereti a vezeklést, nem ítél, nem kárhozza, nem botránkoztat, nem lesz lanyhává, hideggé vagy romlottságtól szennyessé.

Aki szeret, lefegyverzi Isten szívét akkor is, ha bűnössé válik. Isten megbocsát annak, aki szereti Őt, aki sír az Ő ölén. Nemcsak megadja mindenkinek, amit művei szerint érdemel, amelyek mindig tökéletlenek, emberiek, de számba veszi szeretetét is, amely gyakran nagyobb, mint a jóra való képessége. A tökéletességre irányuló vágyát is beszámítja, amikor az tevékeny vágy, azaz igazi vágy, amelyet csak azért nem valósít meg tökéletesen, mert nem képes rá.

Isten lát. A valóságot látja. Úgy lát, amint a tökéletes Isten képes látni: tökéletesen, amelyet nem gátol a látszat. És türelmes várakozás után, tökéletesen ítél.

Lelkiismeret-furdalás (Róm 2,9-11)

A kín és gyötrellem mindig társai a rosszat tevő ember lelkének. Még akkor is, ha mások nem veszik észre.

A bűnös nem örvend lelki békének, amely a jó lelkiismeret gyümölcse. Az élet kielégülései, bármilyenek legyenek is, nem elégségesek arra, hogy békét nyújtsanak. A lelkiismeret-furdalás szörnyetege megtámadja a bűnöst, előre nem látott támadásaival, olyan órákban, amikor a legkevésbé gondol rá, és gyötri őt. Néha arra szolgál, hogy beismerje bűnét, máskor arra, hogy még bűnösebbé tegye. Arra ösztönzi, hogy ne bízzék Istenben, vesse ki Őt egészen magából. Mert a lelkiismeret-furdalás Istentől vagy a Sátántól jön. Az első felébreszti, hogy üdvözítse.

A második azért kelti fel, hogy befejezze tönkretételét gyűlöletből vagy gúnyból.

De a bűnös ember, aki már a Sátáné, nem gondol arra, hogy sötét királya gyötri őt, miután elcsábította, hogy rabszolgája legyen. És csak Istent okolja a lelkiismeret-furdalásért, amit magában érez, és igyekszik kimutatni, hogy nem fél Istentől, hogy eltörli Istent azáltal, hogy félelem nélkül növeli bűneit, ugyanazzal a beteges örülettel, amivel az iszákos, jóllehet tudja, hogy árt neki a bor, még többet iszik; ugyanazzal az örült szenvedéllyel, amivel a buja növeli szennyos gyönyöreinek táplálékát; és aki kábítószeret használ, növeli az adagot, hogy még inkább örvendjen mind a testnek, mind a kábítószereknek. Mindezt azzal a szándékkal, hogy elkábuljon, lerészegedjék a bortól, a kábítószerektől, a bujaságtól addig, amíg el nem butul, és többé már nem érzi a lelkiismeret-furdalást. A bűnös szándéka, hogy elfojtsa a hangot többé-kevésbé nagy és ideig tartó diadalaival.

De a gyötrellem megmarad. A kín megmarad. A bűnös ezt még saját magának se vallja be, vagy vár bevallásával az utolsó pillanatig, amikor lehull minden színfal, amit az ember festett, és csupaszon találja magát a halál és az Istennel való találkozás titka előtt. És ezek az utóbbiak már a jó esetek, amelyekben eléri a békét a másvilágon, az igazságos vezeklés után. Néha, mint a jó latornál, aki eljutott a tökéletes bánatra, azonnali a béke.

De nagyon nehéz, hogy egy nagy rabló eljusson a tökéletes bánatra. Minden nagy bűnös nagy rabló, mert elrabol Istentől egy lelket: saját bűnös lelkét és még sok más lelket: azokét, akiket a nagy bűnös bűne dönt romlásba. Felelősségre lesz vonva ezekért, akik néha jók, ártatlanok voltak, mielőtt a bűnössel találkoztak, és a bűnös tette őket bűnösökké. Még szigorúbban vonja felelősségre őt ezekért, mint saját bűnéért. Nagy rabló, mert elrabolja saját lelkétől örök javát, és a magáéval együtt azokét a lelkeket, akiket bűnbe vitt. Nagyon nehéz, ismétlem, hogy egy nagy, megrögzött rabló, az utolsó pillanatban eljusson a tökéletes bánatra. Gyakran még a tökéletlen bánatra sem jut el. Vagy azért, mert a halál hirtelenül szakítja le őt, vagy azért, mert az utolsó pillanatig visszautasítja az üdvösséget.

De ennek az életnek a kínja és gyötrelme csak csekély ízelítő a másvilág kínjaiból és gyötrelmeiből. Mert a pokol, a kárhozat, olyan gyötrelmek, hogy még az Istentől származó pontos leírásai is mindig alul maradnak annak, amik. Ti nem vagytok képesek pontosan felfogni, még az isteni leírásból sem, hogy mi a kárhozat, mi a pokol. Úgy, amint az isteni látomás vagy leírás arról, ami Isten, még nem képes pontos ismeretet adni nektek a mennyország szentjeinek végtelen örömről, ugyanúgy az isteni látomás vagy leírás sem képes ízelítőt adni nektek a pokol gyötrelmeiről. A mennyei elragadtatás és a pokoli gyötrellem ismerete számotokra, élők számára, korlátozva van. Mert ha mindent úgy ismernétek, amilyen, meghalnátok a szeretettől vagy a borzalomtól.

És a büntetésben vagy a jutalomban, igazságos mértékben fognak részesülni a zsidók éppúgy, mint a görögök, azaz az igazi Istenben hívők éppúgy, mint azok, akik keresztények, de nem tartoznak az örök Szőlőtőhöz, mint minden tévhitű, és mint azok, akik más

kinyilatkoztatott vallásokat követnek, vagy sajátjukat követik, vagy olyan emberek, akik semmiféle vallást sem ismernek.

Jutalmat kap, aki az igazság szerint él. Büntetést az, aki rosszat tesz. Mert minden embernek van lelke és értelme, és ez elég ahhoz, hogy irányítsa és kormányozza őt. És Isten, igazságosságában, megjutalmazza vagy megbünteti őket aszerint, amit a lélek tud, szigorúbban azokat, akik lelkük és értelmük révén műveltek, és kapcsolatban voltak a papokkal vagy a keresztény lelkészekkel, vagy a kinyilatkoztatott vallásokkal, és aszerint, hogy milyen hitük volt. Mert ha egy valaki, még ha elszakadt vagy elkülönült egyházhoz tartozik is, erősen hiszi, hogy az igaz hitben él, hite üdvözíti őt, és ha jót tesz, hogy kövesse Istent, a legfőbb jót, egy nap, jutalmat kap majd hitéért és helyes életmódjáért. Nagyobb isteni jószágot tapasztal, mint a katolikusok. Mert Isten, számításba veszi, mennyivel jobban kellett erőlködniük azoknak, akik nem tartoztak a titokzatos Testhez: a mohamedánoknak, brámánoknak, buddhistáknak, pogányoknak, ahhoz, hogy jók legyenek. Őbennük nincs meg a Kegyelem, az Élet, nincsenek meg adományaim és az erények, amelyek ezekből az adományokból származnak.

Isten nem személyválogató. Ő a véghezvitt cselekedetek szerint ítél, nem pedig az emberek származása szerint. És sokan lesznek, akik kiválasztottaknak gondolják magukat, mert katolikusok, de látni fogják, hogy sokan megelőzik őket, akik bár nem ismerték – az igaz Istent szolgálták igaz életükkel.

A pogányok üdvözülése (Róm 2,12-16)

Isten nagy irgalmassága még fényesebben ragyog Pál szavaiban, aki, a sugallat hatása alatt, hirdeti, hogy nemcsak azok vesznek el, akik semmiféle törvényt sem ismernek el – sem a természetes, sem a természetfelettit, sem az ésszel megismerhetőt – hanem azok is, akik megismerték a Törvényt, de nem éltek az üdvözítő Törvény szerint. A pogányok viszont, akik nincsenek a Törvény birtokában, de természetük és értelmük szavára hallgatva megteszik azt, amit az általuk nem ismert Törvény előír, üdvözülnek. Ezek törvénye az, amit csak értelmük világánál, helyes szívvel ismernek fel, engedelmeskedve a Lélek szavának, akit nem ismernek, de aki jelen van. Ő jóakarátú lelkük egyetlen mestere, akinek sugallatait engedelmesen követik, mert erényesen szeretik ezeket a sugallatokat, és öntudatlanul Istent szolgálják. Ezek a pogányok cselekedeteikkel mutatják ki, hogy a Törvény erényes szívükbe van írva. Az Ítélet napján üdvözülni fognak.

Figyeljük meg Isten ítéletében az embereknek ezt a három nagy csoportját, amelyben visszatükröződik az Ő irgalma és tökéletes igazságossága.

Kik azok, akik nem ismernek el semmiféle törvényt sem: sem a természetit, sem az emberit és azért értelemmel felfoghatót, sem az emberfelettit. Kik ezek? A vadak? Nem. Ezek a föld ördögei. És számuk állandóan növekszik az idő múlásával, a művelődés és az evangélium terjedése ellenére, amelynek szakadatlan hirdetése folytán mindinkább csökkennie kellene számuknak. A jóakarátú embereknek ígérte meg Isten a békét, az igazságosságot és a világosságot. De ezek rosszakaratúak.

Lázadoznak minden törvény ellen, még a természet törvénye ellen is. Azért a vadállatok alatt állnak. Szándékosan megtagadják emberi természetüket: hogy értelemmel és lélekkel megáldott lények. Természetükkel és értelmükkel ellenkező dolgokat művelnek. Nem érdemelnek többé mást, csak hogy kipusztuljanak az emberek közül, akiket Isten saját képére és hasonlatosságára teremtett, és ki fognak pusztulni, mint emberek, hogy az általuk akart ördögi természetet vegyék fel.

A második csoportba tartoznak a képmutatók, a hamisak, akik kinevetik Istent, mert van ugyan Törvényük, de nem élnek szerinte. Mondhatjuk-e, hogy igazán van, és hasznuk van belőle? Hasonlók azokhoz, akik kincseknek vannak birtokában, de nem használják fel, és nem őrzik. Ők nem húznak hasznot belőle az örök életre. A közvetlen örömök megsemmisülnek halálukkal, és Isten kárhozatra ítéli őket, mert birtokában voltak Isten ajándékának, de nem használták fel hálásan az Adományozó iránt, aki az emberiség kiválasztott részébe helyezte őket: Népebe, mert megjelölte őket a keresztények jelével.

A harmadik csoport: a pogányoké. Mindmáig így nevezzük azokat, akik nem katolikus keresztények. Nevezzük így őket, miközben Pál szavain elmélkedünk. Ők nem rendelkeznek a Törvénnyel, de természetes módon megteszik azt, amit a Törvény követel – és törvények maguk számára, megmutatva, miként törekszik erényeket szerető lelkük a legfőbb jóra. – Ők, amikor Isten, az Üdvözítő által, megítéli majd az emberek titkos cselekedeteit, üdvözülni fognak.

Ezek sokan vannak. Nagy a számuk. És hatalmas tömeg lesz... minden nemzetből, törzsből, népből, nyelvből, amelyre az utolsó napon, Krisztus végtelen érdemei által, aki utolsó csepp vérének is feláldozta, rá fogják nyomni az élő Isten pecsétjét, üdvösségül és jutalmul, a végső, megfellebbezhetetlen ítélet előtt.

Erényeik, önkéntes engedmességük az erény törvényeinek, megkereszteli majd őket minden más keresztiség nélkül, felszenteli őket, nem más krizmával, mint az Üdvözítő végtelen érdemeivel. A limbus nem lesz többé az igazak lakóhelye. Amint nagypéntek estéjén kiürült az igazaktól, mert az Üdvözítő kiontott vére megtisztította őket az eredeti bűn

feltjától, úgy az idők estéjén is, a minden ellensége felett diadalmaskodó Krisztus feloldozza őket attól, hogy nem tartoztak nyájához, mert szilárdan hitték, hogy az igaz valláshoz tartoznak, és megjutalmazza őket életükben gyakorolt erényeikért.

Ha nem így lenne, Isten megcsálná ezeket az igazakat, akik az igazság törvényét adták maguknak, és megvédték az igazságosságot és az erényeket. De Isten soha sem csal meg senkit sem. Néha hosszú időbe telik, míg részesülnek jutalmukban, de mindig biztosak lehetnek benne.

(60)

A szív körülmetélése (Róm 2,17-29)

Valóban, a Törvény előírásainak megtartása körülmetelésnek számít a körülmetéletlen részére is, és a jelenlegi időben feloldozást jelent azoknak is, akik nem a Törvény fiai. Pál mondja: „Nem az az igazi zsidó, aki annak látszik, se nem az a körülmetelés, ami megnyilvánul a testen, hanem az a zsidó, aki belsőleg az. A szív körülmetélése, lélek és nem betű szerint, az, amit Isten megjutalmaz.”

„Metéljétek körül szíveteket!” – nagyon régi mondás. És isteni parancs. Mert hiábavaló a Törvény szó szerinti ismerete, ha utána lelkével nem ismeri és nem gyakorolja. Az egyetlen, igazi körülmetelés ez.

Mit számít, ha valaki felölt egy ruhát – a ruhán a Törvény fiainak ruháját értem – ha utána az ember, aki felöltötte, nem a Törvény fia, hanem az érzékek, a világ, az ördög szolgája? A némajátékosok és a színészek felöltik a király vagy a pap, vagy a katona, vagy a munkás vagy a földműves ruháját anélkül, hogy ezáltal királlyá, pappá, katonává, munkássá vagy földművessé lennének. Az előadás után, miután leengedték a függönyt, levetik a ruhát, amelyet felvettek az előadáshoz, és felveszik sajátjukat. Szívük nem változott meg attól, hogy megjelenítették egy király nagylelkűségét, egy pap szentségét, egy katona hősiességét, egy munkás vagy egy földműves érzelmeit. Azok maradnak, akik: igazak, ha igazak, akkor is, ha tökéletesen megjelenítettek egy gonosz szörnyeteget, és gonosz szörnyetegerk akkor is, ha tökéletesen megjelenítettek egy szentet.

Sokan, túl sokan, a világ szemében körülmetélteknek látszanak a Törvény által, amely szolgálóinak mutatják magukat, sőt: látszólag lefejezték a három bűnös vágyat – de Isten és az ég lakóinak szeme látja a szívükben élő hét kígyót. Ezeket nem, nem lehet szívükben körülmetélteknek mondani. Sőt, természetükhöz, amelyet nem fosztottak meg a hármas vágytól, az Ádámotól minden ember által örökölt bűntől, hozzáadnak még egy kígyót; a képmutatását, az árulását, amit tesznek a hozzájuk hasonlókkal, nem olyanoknak mutatva magukat, mint amilyenek valójában, és azt gondolják, Istennel is ezt tehetik. Mintha Istent becsaphatnák azzal, hogy aranyport szórnak a levegőbe, hogy a világ csodálja őket.

Port. Isten nem fogadja el az aranyport. Isten a tiszta, tömör, tökéletes aranyat fogadja el. Az igazi szeretetet. Az igazi szeretetet, amely a Törvénynek való engedelmesség, és ezáltal a szív körülmetélése levágja magáról a hármas bűnös vágyat, hogy valóban a Törvény fia, és ezért: Isten fia legyen.

És én mondom nektek, hogy ha a végtelenül Szent Atya tud még teljes irgalom lenni azok iránt, akik önként, hitszegően alávetik magukat a Sátánnak, a testnek, a világnak, de nem egyeznek bele és nem keresik szándékosan a kísértést; viszont teljes szigorral lép fel a kétszínűek ellen, és annál inkább, minél inkább valaki – vagy mert pap, vagy mert szerzetes, vagy Isten prófétája, Isten hangja, Isten szövetségese – olyan körülmények között él, állapotbeli kegyelme révén vagy rendkívüli bölcsességi ajándék által, hogy tökéletesebb a tömegnél, kötelessége tökéletesebbnek lenni, nemcsak hálából Isten iránt, aki őt papjának, szerzetesének vagy prófétájának (hangjának) választotta, de azért is, hogy meg ne botránkoztassa a nyáj kicsinyeit.

Botrányt mondok. Sok botrány történik a világon, és a tömeg csak egy pillanatig indul fel, amíg a botrány híre tart. Néha, főleg az erkölcsi értékek általános lehanyaglásának idején, nem beszélek a lelki értékekről, hanem egyszerűen csak az erkölcsiokről – fel sem indul...

De vannak botrányok, amelyek lesújtanak az igazak érzelmeire, és a közömbösökére is, és néha az igazakat undorral töltik el, a közömbösök pedig gúnyolódókká változnak Bizonyos botrányok Isten és az Egyház ellenségeinek kezében hasonlóak az emelőhöz a szikla alatt, az aknához az épület alatt, a lyukhoz a bárkán. Ezek a botrányok komoly veszélyt jelentenek a

hit és az Egyház számára. A hit kihal általuk sok szívben, és az Egyház kiszámíthatatlan következményű megrázkódtatásoknak van kitéve.

Amikor pedig egymást követik a botrányok, olyan, mint a hullámkörök terjedése egy, sziklák lezuhanásától megzavart tavon. Egy szikla csak a köröknek egy sorozatát okozza, amelyek elsimulnak, elhalva a parton. De ha a sziklák követik egymást, és mindig nagyobbak, míg végül egy egész hegyoldal esik bele, akkor a hullámok összecsapnak, túlrohannak a parton, és szerencsétlenséget okoznak.

Így botránkoztatnak azok, akik „a zsidó nevet viselik, és a törvényre támaszkodnak, és Istennel dicsekszenek”... és főleg azzal, hogy „Isten szolgálói”, de nem világítanak lámpásként annak, aki a fényt keresi, nem vezetik a vakot, nem igazi tanítói a nyáj kicsinyeinek, hanem zavart, homályt, rendetlenséget, tagadást okoznak. Igen. Tagadást, mert „tanítanak másokat, de nem önmagukat”, mert életük tele van bűnökkel és gyengeségekkel, amelyeket elítélnek bárányaikban. Ők, akiknek élete a bálványpásztoroké, a zsoldos pásztoroké, és ezzel tiszteletlenek Isten iránt; lábbal tapossák a Törvényt, amit ismernek és prédikálnak.

„És miattuk káromolják Isten nevét a pogányok.” Igen. Káromolják. Mert Isten ellenségei- hogy a nép megvesse – rámutatnak Isten túlságosan bűnös szolgálóira, vagy túlságosan tökéletlen, lusta, lanyha, igazi hit nélküli szolgálóira. Bizony több hit van a bárányokban, mint a pásztorok többségében, akik szolgálatukból mesterséget kovácsolnak, amely többé nem királyi küldetés. Igen. Káromolják, mert megfordítják az első századok pogányainak megfigyelését katolikus papjaikat illetően, akik megtérítették őket Krisztushoz: „Nézzétek, mennyire szeretik egymást, és milyen tökéletesek papjaik”. Most legtöbbször, a buzgó katolikusok között is ezt mondják, vagy szívük mélyén megjegyzik: „Nézzétek, milyenek a papok! Rosszabbak nálunk! Ha igazán Isten szolgálói lennének, Isten nem engedné meg ezeket a botrányokat.” És levonják a következtetést: „Ezért azt hisszük (vagy kezdjük hinni), hogy az Isten, akit hirdetnek, nem létezik, nincs másvilág, nincsenek szentségek...” És íme, a hit, a Kegyelem, az Élet meghal.

De Isten létezik. És veszi a pogányokat. Azokat, akiket megvetnek Isten gögös szolgálói – akik kevélyek és bűnösök, rossz példát adnak a kis bárányoknak – akik ellen harcolnak, akiket üldöznek, mert nem látszik igazságosnak számukra, a kevély és bálvány-pásztorok számára; hogy egy bárány tudja azt, amit ők nem tudnak, hogy azt közvetlenül az Istentől tudja. Isten legszentebb hangját nem érdemlik meghallani ők, a bálványpásztorok, mert szerintük nem igazságos, hogy egy bárány „Isten hangja” lehessen, és ezért folytathassa a kinyilatkoztatást.

Veszi a pogányokat. Hívjuk így azokat, akik nem Isten szolgálói, akik nem „a Kinyilatkoztatás letéteményesei, nem a Bölcsesség letéteményesei”, akik nem azok, akik „bezárják az Ország ajtaját a kicsinyek orra előtt, és sem ők maguk nem lépnek be, se azokat nem engedik belépni.” Veszi ezeket, akiket a tanultak megvetnek, üldöznek és elítélnek, és a tömegek közepébe helyezi őket, amelyek már nem látnak, nem tudnak, nem hisznek világosan, és megteszi őket az Ő „hírnökeinek”. Úgy, amint a prófétai zsoltár mondja, amely értelmének megfejtésén a tudósok hiába fáradoznak: „Fogadd Uramnak szavát! A szerencsés hírnökök (a próféták, angyalok) kiáltják: »nagy hadsereg«.” (Zsolt 68)

Ez a „nagy hadsereg”, amelyet Isten a prófétákon és a szellemeken keresztül megígért azoknak, akiket ostromolnak Istennek és fiainak ellenségei, hasonlít „a jótékony esőhöz, amely az Úr örökségére hull” – az esőhöz; amely helyreállít, hang, amely megerősít, a jó hír szava, amely megvigasztal – a „hangok” serege. A „hangoké”, akik mindig Isten nevében beszélnek, annak az Istennek a nevében, aki – megígérte azt, és megtartja szavát – saját Szavát fogja adni, az Ő mindig Jó Hírét, azoknak, akik folytatói Krisztusnak, az Igének és az örök Mesternek.

A hangok: azok, akik a hegyen állnak, Isten hegyén, termékeny hegyén, amelynek sok csúcsa van, amelyen szívesen áll az Úr az Ő rejtett szolgálói között, akiket egyedül Ő ismer

annak, akik, és akik úgy szeretik Őt, ahogy csak ők tudnak szeretni, akik el vannak telve Vele. A hangok: azok, akik Isten szeretettől tündöklő diadalszekerét alkotják.

És ti csodálkoztok, hogy léteznek „hangok”? És hogy számosak? Nem mondja talán a zsoltár, amely homályos a doktoroknak, de nem nekem? És nem mondja-e, hogy „ezrével örvendeznek, és az Úr köztük van”? Ők minden kor prófétáinak hangjai. Azok a lelkek, akik Isten hangjai példájukkal, ha nem szavukkal; a szentek, a föld választottai: a már mennyei lelkek, akik szét vannak szóródva a földön, hogy tanúskodjanak Istenről; a „kis Benjámínok a lélek elragadtatásában”. Hiába tapossák őket a nádas vadállatai, és a bikák csordái hiába szeretnék kizárni őket, ezeket, akik próbára vannak téve, mint az ezüst.

Az Úr, aki megjelenik keletről, és saját hatalmának hangját adja nekik, nekik, az új prófétáknak, az Ige hírnökeinek, az Ő folytatóinak a Jó Hír hirdetésében, az új evangélistáknak – nem mintha új evangéliumot csinálnának, hanem mert segítenek titeket világosan meglátni Krisztus evangéliumának titkát; és a tarzusi Pál egyike ezeknek az új evangélistáknak – az Úr, aki megjelenik; ragyogó, isteni Napként, amely felkel keleten és végigfut nyugatig az Ő világegyetemén. Ők, most és ezután az Úr kíséretét alkotják, és örvendeznek a szeráfokkal, kórust alkotva majd a végső órában, énekelve természetfeletti természetük igazságában az ő éneküket – nem pogányok, mint túl sokan gondolják, hanem a választott nép kiválasztottjai – : „Magasztalja lelkem az Urat... aki rátekintett az Ő kicsinyeire, miránk... és nagy dolgokat cselekedett bennünk az, aki hatalmas”.

(63)

Az istenfélelem ajándéka (Róm 3,1-20)

„Isten félelme nincs a szemük előtt” – mondja az Apostol. És ez a rövid mondat megmagyarázza a körülmetéletlen lelkűek minden elfajulását.

A katolikusok többsége – ezeknek és ezekről beszélek, mert ők kapták meg a Vigasztaló hét csodálatos ajándékát, és emiatt ismerniük kellene legalább az erőt, a békét és a világosságot, amely azokból származik, és azok természetének igaz voltát – a katolikusok többsége nem tudja pontosan, mi az istenfélelem, sem azt, hogyan kell gyakorolni.

Itt is három csoport van. Az aggályosaké, a semmit sem tevőké vagy közömbösöké és az igazaké. De először az ajándékról beszélek.

Mi az Isten félelme? Félelem tőle, mintha könyörtelen hóhér lenne, aki örömét találja a büntetésben, vagy inkvizítor, aki nem hagyja figyelmen kívül a legkisebb tökéletlenséget sem, hogy az örök kínokba küldje őt? Nem. Isten a szeretet, és tőle nem kell félni. Igaz; az Ő isteni szeme lát minden cselekedetet, az emberek legkisebb cselekedetét is. Igaz, az Ő igazságszolgáltatása tökéletes. De éppen azért, mert ilyen, Ő értékelni tudja az emberek jó akaratát és a körülményeket, amelyek között az ember magát találja, a körülményeket, amelyek mindmegannyi kísértések arra, hogy vétkezzen valaki kevélységből; és azért kísértések az engedetlenségre, a haragra, fősvénységre, torkosságra, bujaságra, irigységre és jóra való restségre.

Isten keményen megbüntette Ádámot és Évát, de büntetéséhez azonnal hozzáadta irgalmasságát: megígérte a Megváltót, aki ki fogja szabadítani őket a bűn következményének börtönéből, őket és gyermekeiket és azokat, akik utánuk jönnek. Ádámot és Évát Isten örök kárhozatra ítéelhette volna, mert ártatlansággal és kegyelemmel töltötte el őket, megajándékozta a teljességgel és magasztos állapotukkal arányos tudással, ami megfelelt még kiválóbb céljuknak, hogy átjussanak a földi Paradicsomból az égibe, és mindörökké örvendjenek Istennek. Mert ők részesültek mindenben, ami megszentelésükre szolgált, és arra, hogy minden kísértésnek tökéletesen ellenálljanak. Bennük nem volt semmi sem a bűn táptalajából.

Bennetek, emberekben, megvan a bűn táptalaja. A keresztség és a szentségek eltörlik az eredeti bűnt, visszaadják nektek a kegyelmet, és eltörlenek titeket a fő erényekkel, vagy eltörlik az értelem használatától fogva elkövetett bűnöket. Vagy azok megerősítenek titeket Krisztus erejével, belőle táplálkozva, vagy segítenek titeket az állapotnak megfelelő kegyelemmel. De az eredeti bűn öröksége megmarad, a bűn táptalajával, és ezen az örökségen, ezen az ősszülőktől kapott ragályos betegség maradványán a Sátán könnyebben ér el eredményt nálatok, mint Ádámnál és Évánál.

Az isteni igazságosság egyik alapelve, hogy „Aki többet kapott, attól többet várnak el”. Ádám és Éva mindent megkapott, és nem volt bennük öröklött fogyatékoság, hanem egyedül a tökéletesség, amellyel kikerültek Isten kezéből, Isten Gondolatából – mert Isten egyedül gondolatával megparancsolta az agyagnak, hogy terve szerint alakuljon, és az agyagnak, ennek a tehetetlen és érzéketlen anyagnak a molekulái engedelmességek, mert minden engedelmességek Isten parancsának, minden, kivéve a Sátánt és a többé-kevésbé lázadó embert -. Ádámot és Évát Isten Gondolata alakította ki; és adott nekik életet leheletével. Ádámtól és Évától mindent meg kellett követelni és el kellett várnia, és a bűn elkövetése esetében mindentől meg kellett volna őket fosztania, és végtelen büntetéssel kellett volna sújtania őket.

Ők ismerték Istent. Társalogtak vele az esti szellőben. Ő, azon kívül, hogy alkotójuk volt, Mesterük is volt, és ők voltak az első hangok, akiknek feladata volt, hogy a jövőbelieknek kinyilatkoztassák az Istentől tanult igazságokat. És annak ellenére, hogy megismerték a

Tökéletességet, kíváncsiak voltak a Borzalmasra, és hallgattak a Borzalmasra. Nem követték Isten Szavát. Durván megbántották a Teremtő Atyát, az Ige Fiút, aki oktatta őket a jó és a rossz felől, a teremtett dolgokat, állatokat és növényeket illetően. Megbántották a szeretetet, mert, hálátlanul, elfelejtették mindazt, amit a Szeretet nekik adott, hogy boldogok lehessenek. Mindezt a szemérmetlen Csábítóért tették, aki egy, csak egyetlen egy gyümölcssel kísértette meg őket.

De Isten nem büntette őket a pokollal. Nem sújthatott volna talán le rájuk egy villámmal, ott, a próbatétel fája lábánál, amely számukra a bűnös vágy fájává vált? Ők szándékosan változtatták azzá, és igazságos lett volna, ha elvesztek volna. A tökéletes magból – az isteni Gondolatból – ugyancsak rossz fa született, ami a pokoli nyáltól megmérgezve vált rosszá. Nemde megparancsolhatta volna Isten a főangyalnak, hogy sújtsa le rájuk lángkardjával ott, a földi paradicsom küszöbén, hogy tisztátalan hullájuk ne szennyezze be a földet, és attól a küszöbtől zuhanjanak a Mélységbe, amelyből kijött az, akit ők Isten elé helyeztek?

Megtehetette volna. Minden joga meg lett volna rá. De az Irgalom, de a Szeretet mérsékelte az elítélést a Megváltás, és ezáltal az örök jutalom megígéréssel.

Azoknak, mindazoknak, akik belehalnak az aggályokba, és így megbántják Isten Atyaságát, az Ő Szeretetét, az Ő lényegét, rettenetes Istennek gondolva Őt, aki nem tűr el semmiféle gyengeséget sem kis gyermekeiben, aki könnyörtelen, aki a kicsiket az Ő Tökéletességén méri le, meg kellene ezt fontolniuk. Egyáltalán ki üdvözülne, ha Isten olyan lenne, mint amilyennek Őt elképzelik? Ha az isteni Tökéletességhez kellene mérni az emberi tökéletességet, ki lakna az égben Ádám fiai közül? Csak egy: Mária.

De ha azt mondta: „Legyetek tökéletesek, amint az én és a ti Atyátok tökéletes”, Jézus ezzel nem megrémíteni akart titeket, hanem ösztönözni arra, hogy megtegyétek, amit csak tehettek. Nem fáradok bele ismétlésébe: nem az isteni tökéletesség mértéke szerint lesztek megítélve, hanem a szeretet szerint, amivel a tökéletességre törekedtetek.

A szeretet parancsában ez áll: „Szeress teljes erődből”. Ez az „erő” változik személyenként. Van, aki szeráfként szeret, és van, aki csak kisgyermekként tud szeretni, – nagyon kezdetlegesen – míg csak kivételes egyének tudnak szeráfok módjára szeretni, ezért a Mester a kisgyermeket állította elétek példaképül. Nem Önmagát. Nem Anyját. Nem nevelőatyját. Nem. Egy kisgyermeket. Apostolainak, Péternek, az Egyház fejének, egy gyermeket ajánlott példaképül.

Szeressetek a kisgyermek tökéletességével, aki hisz a hittitkokban, minden tudományos kifejtés nélkül. Aki remél, bénító félelem nélkül, ami a túlzott okoskodás gyümölcse. Reméli, hogy a szép mennyországba megy. Aki nyugodtan szereti Istent, jó papának, jó testvérnek, jó védelmező barátnak gondolva Őt, és kis jó cselekedeteivel igyekszik örömet okozni Jézusnak. És tökéletesek lesztek, a ti tökéletességetek mértéke szerint, tökéletesek viszonylagos jóságotokban, mint ahogy Isten tökéletes az Ő végtelen jóságában.

Az istenfélelem tehát nem rettegés Istentől. Jegyezzék meg ezt az aggályosságtól betegek, akik megbántják Istent szeretetében, és megbénítják saját magukat az állandó rettegéssel. Jegyezzék meg, hogy egy rossz cselekedet többé vagy kevésbé bűnössé válik a szerint, hogy valaki meg van-e győződve arról; hogy az bűn, vagy bizonytalan benne, hogy az, vagy egyáltalán nem tartja annak. Azért ha valaki olyasmit tesz, ami valójában nem bűnös, de meg van győződve arról, hogy az bűnös, akkor bűnt követ el, mert szándéka, hogy bűnt kövessen el. Míg ha valaki valami rosszat tesz, de nem tudja, hogy az bűn, ha igazán nem tudja, hogy az bűn, akkor Isten nem számítja be neki bűnnek.

Így, hasonlóképpen, amikor sajátos körülmények köteleznek egy embert arra, hogy végrehajtsa egy olyan cselekedetet, amelyet a Tízparancs, vagy más evangéliumi törvény tilt (hóhérok, akiknek igazságot kell szolgáltatniuk, katonák, akiknek harcolni és ölni kell, összeesküvők, akik, hogy ne küldjék kivégzésre társaikat, és ne ártsanak a felsőbb érdekeknek, megesküsznek, hogy egyedül ők a bűnösök, és meghalnak, hogy megmentsenek

másokat) Isten jóságosan fogja megítélni a rájuk kényszerített emberölést vagy a hősiesség hamis esküt. Elég, hogy a cselekedet célja helyes legyen, és igazságosan vigyék végbe.

A félelem nem azonos a rettegéssel. De az istenfélelem nem azonos a semmittevésével (kvietizmussal) sem. A semmit sem tevők az aggályosok ellentétei. Azok, akik túlságos bizalomból, de ami rendetlen bizalom, nem sietnek jót tenni, mert biztosak abban, hogy Isten annyira jó, hogy mindig mindennel megelégszik. És mindenáron arra törekszenek – félrevezetve saját álmos mozdulatlanáguktól – hogy megmaradjanak abban, kizárva elméjükben azokat az igazságokat, amelyek nekik nem tetszenek, azaz, amelyek a büntetésről, tisztítóhelyről, pokolról, vezeklés kötelezettségéről, maguk tökéletesítésén való munkálkodásról beszélnek.

Zavaros és kevély lelkek. Igen, mert kevélyek azok, akik semmit sem tesznek. Kevélyek, mert már olyan tökéleteseknek hiszik magukat, hogy biztosak benne, ők sose vétkeznek. Kevélyek, mert akkor is, ha vallásos és vezeklő gyakorlatokat végeznek, azok külsőséges cselekedetek, hogy „szenteknek” tartsák, és megdicsérik őket. Szeretetlenek, mert önzők. Nem Isten van oltárukon, hanem saját énjük. Hazugok, és gyakran szemlélődőknek és Isten rendkívüli ajándékaival elhalmozott kedveltjeinek képzelik magukat. De nem Isten kedveli őket, hanem a Sátán, aki félrevezeti őket, hogy mindinkább letérítse őket az útról. Lelki szegényeknek hiszik magukat, mert nincs bennük szent buzgóság, hogy jó cselekedeteket vigyenek végbe a mennyország kiérdemlésére. De nem lelki szegények. Sőt, tele vannak a legszűkmarkúbb és legnagyobb telhetetlenséggel és kapzsisággal, és restek a jóra. Mértéktelenek; mert semmit sem tagadnak meg maguktól, és ha valaki azt mondja nekik: „Nem szabad azt tenned, amit teszel”, azt válaszolják: „Isten akarja azt, hogy próbára tegyen minket. De mi ugyanolyan könnyen fel tudunk hagyni a tilossal, mint ahogy megtesszük azt, mert mi már megállapodtunk Istenben.” Igazán tévhitűek, és Isten undorodik tőlük.

Végül vannak az igazak. Ők birtokában vannak a kedves, tiszteletteljes istenfélelemnek. Félnék fájdalmat okozni Istennek, és ezért minden erejükből igyekeznek megtenni minden jót, a számukra lehető legjobb módon. Ha tökéletlenséget vagy bűnt követnek el, heves bűnbánatot éreznek, és le akarják azt tenni Isten lábához, és égnek a jóvátétel vágyától. A szándéktalan bűn nem bénítja meg őket. Tudják, hogy Isten Atya, és részvételt van irántuk. Megmossák magukat, jóváteszik a bűnt, újból felépítik azt, amit a sokszorosan Cselvető orvul támadva bepiszkított, tönkretett, összetört. Szeretetükkel teszik ezt, amellyel mind erőteljesebben kérik az Isteni Szeretettől: „Önts szívünkbe szeretetedet!” Ezek félik igazán Istent.

Mi tehát az igazi istenfélelem, ami mindig él lelkükben? Az istenfélelem: szeretet, alázatosság, engedelmisség, lelki erősség, kedvesség, szelídség, mértékletesség, tevékenység, tisztaság, bölcsesség és felemelkedés. A tökéletes istenfélelemre Krisztus adott példát, aki olyan szeretettel szerette Istent, amely hajlamossá tette Őt arra, hogy derűsen és önként teljesítse az Atya minden kívánságát, egészen az engedelmisségből vállalt kereszthalálig. Annyira alázatos volt, hogy lehajolt, és megcsókolta árulójának lábát. Erős volt, minden ármánykodás ellenére. Kedves volt, mint egy kisgyermek. Mértékletes volt, mint egy aszkéta.

Szelíd, mint egy bárány. Tiszta, mint egy angyal, több egy angyalnál. Bölcs, mert az Istennel egyesült Ember volt. Szemlélődő, aki a tökéletes imádásban elragadtatott lélekkel felszállt az égbe, ami ujjongásra készítette az Egeket, ahová végül olyan imádás szállt fel a Földről, az Embertől, amely kielégítette Isten tüzét.

Mária is tökéletes példaképe volt az istenfélelemnek. De ő Fiának érdemeire való tekintettel volt az. Ezért újra ki kell mondani, hogy Az, aki öröktől fogva birtokolta a tökéletes istenfélelmet; Isten Igéje volt, aki által minden valóra vált, még az ég és a föld csodája: a Szeplőtelen Szűz, Isten Leánya, Anyja, Jegyese is.

Egyetlen részlet annyi közül, ily sok magyarázatot kapott. De akkora a hordereje, hogy a Bölcsesség elidőzött felette.

Birtokoljátok a tökéletes istenfélelmet, és akkor birtokoljátok a tökéletes szeretetet, és mivel birtokolni fogjátok Istent, Ő is birtokolni fog titeket. Mindörökre.

(68)

A Krisztusba vetett hit (Róm 3,21-31)

Ha az egész világnak el kell ismernie bűnösségét Isten előtt, ha a Törvényből származik a bűntudat, és senki sem fog megigazulni Isten előtt a Törvény cselekedetei által, akkor egyáltalán ki üdvözülni majd? Érdemszerző lesz-e Isten népéhez tartozni, ha az egész világnak el kell ismernie bűnösségét Őelőtte?

Ezekkel a szavakkal zárja le az Apostol azt a részt, amelyről előzőleg elméltünk. Nem teszik-e tönkre ezek a szavak az isteni ígéretbe vetett reményt? Nem! Nem teszik tönkre sem a reményt, sem az ígéretet. Nem ítélik a világot könyörtelen pusztulásra. Nem csüggesztik el azzal a gondolattal, hogy hasztalan dolog Isten Népehez tartozni. Sőt, növelik a reményt és az ígéretet, a bizalmat minden ember Teremtő Atyjának szeretetében, buzdítanak arra, hogy lépjenek be ebbe az áldott Népbe, megerősítenek a Törvény cselekedeteinek végrehajtásában, attól való félelem nélkül, hogy azok nem segítik elő az üdvösséget megismerésük és gyakorlásuk által, sőt kárhozatakra szolgálnak, mert mindig tökéletlenül teszik azt.

És miért? Mert „mindazok, akik hisznek Krisztusban, fizetség nélkül megigazulnak a kegyelem által, amelyet Ő közvetített az általa teljesített megváltással.

Ő, Ő valóban magára vette az ember minden baját! Isten, az Ő Atyja, Rá tette az egész világ gonoszságát, és Ő szenvedte el a büntetést, amely visszaadta az embereknek a békét.

Íme, a Pásztor és a Bárány, aki összegyűjti az eltévedt juhokat, akik letértek az égbe vezető útról.” Ő, saját vérével megjelölte az utat az embereknek, akik a test, a világ és a Sátán csábításait követve könnyen elkalandoztak, és csalfa mezőkre mentek. Ez a megjelölt út vezet erről a szennyes földről, ahol éltek, Isten Országába. Ez a vér, a megtestesült Igének ez az isteni vére, az Emberfiának ez az ártatlan vére ragyog, és kiált minden emberhez, megjelölve az utat és az igazságot, amit követni kell ahhoz, hogy Életek legyen.

Jegyezzétek meg, hogy jelen időben beszélek, mert a megváltás, az Isten által előre elrendelt engesztelő Áldozat közvetítésével, örök jelen, amely nem a délután harmadik órájától kezdődött, sem a betlehemi csecsemőírásról, sem a prófétáknak adott kinyilatkoztatásoktól, sem az Ábrahámnak adott ígérettől, sem az Édenben kimondott ítélettől, sem az első teremtő parancstól: „Legyen világosság!”, hanem mindig volt, mindig, amint Isten mindig volt, mint Egy és Hármasság, tökéletes Egységéből szülve a Fiút és a kettejüktől származó Vigasztalót anélkül, hogy ezáltal megbontotta volna az Egységet, és anélkül, hogy ezáltal a változatlan Egység a Személyek közti különbséget elmosta volna.

Mindig a Gondolat – az isteni Gondolat örök jelenében gondolta el, rendelte el előre, akarta a megváltó Áldozatot. Az irgalmas szeretetnek ez a végtelen szívdobogása öröktől fogva létezett a gondolkozó Egységben, még mielőtt megteremtette volna a világegyetem napjait és ennek a világegyetemenek a teremtményeit, – amelyek tökéletesek, származásuk révén, de tökéletlenek akaratuk által, – és megszülte az Igét, az Áldozatot.

Íme, miért helyes azt mondani, hogy Isten a Szeretet, és hogy Istennek minden műve szeretetből fakad, kezdve az Ige titokzatos és végtelenül csodálatos származásától, és ezért a Vigasztaló Lélek származásától is – aki a két Elsőnek végtelen és kölcsönös Szeretete, – egészen a magocskáig, amely e pillanatban, évezredekkel a Teremtés után, kihajtott a földből, hogy egy napon megteremtse egy gabonacsaládot, amely az ember jövő kenyere lesz.

Isten végtelenül jó, szerető, bölcs, türelmes. Eme tökéletességei által akarta a Megváltót, mielőtt a Bűn még létezett volna, és eme tökéletességei által „képes volt elviselni az ember előzetes gonosztságot, hogy megismertesse az igazságosságot abban a pillanatban, amelyben helyes volt, és hogy megváltsa mindazokat, akik a lelki világosság által, vagy a tanítás megismerése által, hisznek Jézus Krisztusban.

Azt mondtam: „mindazokat, akik a lelki világosság által, vagy a tanítás megismerése által”. Íme, egy pont, amelyen sokan nem elmélkednek eléggé, és amelyet illetően ugyanazokba a tévedésekbe esnek, mint régen a zsidók, akik azt hitték, hogy egyedül ők üdvözülnek, mert egyedül ők ismerték az igaz Isten létezését és Törvényét.

Ó, a szájalomra méltók! Közöttük mennyi számára a kárhozatot jelentette ez az ismeret! A kárhozatot, mert ez az ismeret nem alázatosakká, hanem kevélyekké tette őket. Magukat igazaknak tekintették, akiknek semmi szükségük sincs a lelki körülmetélésre, pusztán azért, mert testük körül volt metélve. Azt gondolták, hogy zsákmányuk már a diadal, joguk van hozzá. Nem! Az ég mindenki számára kemény, hosszú küzdelmet kíván. Csak azok számára biztos, akik életük végéig kitartanak a jó akaratban.

A próféták megmondták, hogy a zsinagógát elvetik, Izrael Templomát és nemzetét elpusztítják, miközben „a föld úttalan pusztasága tele lesz örvendezéssel”, és a pusztaságban Istennek sok új népe fog támadni „és meglátják az Úr dicsőségét”, és hallják a hívó szavakat: „Ne féljete! Íme, a ti Istenetek. Ő jön, és megment titeket”. És „akkor megnyílnak a vakok szemei és a süketek (a pogányok) fülei”: És a sánták (a műveletlenek) futnak, mint a szarvasok, mintha egészségesek lennének, az Üdvözítő vizeihez. És „a tisztító vizek feltörnek ott is, ahol most a pogányság sivársága van. (Isten jelenjében beszélek, de célzok az apostoli hithirdetéssel kezdődő időkre, és nem lesz vége; csak az idők végezetén.) És feltörnek (a bölcsesség) hegyipatakjai, oda futnak, ahol nem ismerik Istent és az Ő tanítását... és ahol azelőtt a sárkányok barlangjai voltak”, (a bűn, a bálványimádás, a tévtanok, minden rossz, ami a Rossztól született), lakhelyek keletkeznek az isteni gyermekség választottjai számára, és „lesz ott egy út, amit szentnek neveznek”. Ezt az utat Krisztus vére jelzi. „Aki azt követi, nem tévedhet el, akkor sem, ha tudatlan.” Ó, vigasztaló ígélet! „Nem lesznek ott oroszlánok, se ártalmas vadállatok, hanem csak az Úrtól megváltottak, a megszabadítottak fognak abban járni” / Iz 35), akik visszatérnek az isteni barátságba és az Isten és az ember közti gyermekségbe, amelyet Ádám megtört. Természetfeletti örömmel eltelve töltik majd napjaikat, amíg az Isten országába való belépés le nem töröl minden könnyet, és meg nem semmisít mindörökre minden szenvedést.

Íme az ígélet. És íme a válasz annak, aki azt hiszi, hogy csak a katolikus üdvözülhet. És íme a magyarázata szavaimnak: „vagy lelki megismerés által”.

Isten mindent meg tud tenni. És Isten a teljes irtalom. És öröme telik abban, hogy közli magát az ismeretlen Isten után vágyakozó lelkekkel, akik megérik létezését anélkül, hogy tudnák hogyan, ki, hol van, és hogyan lehet hozzá menni. Ha számukat nézzük sokan, ha az emberek milliárdjait tekintjük, akik Ádámától kezdve taposták a föld porát, kevesen vannak, akik „üdvözülnek” az igaz Istenbe vetett hit által, amely hit titokzatos módon jelen van lelkükben, és amelyet Isten megerősített és áttetszőbbé tett igazságuk jutalmául, amely igazságot felajánlották az ismeretlen Istennek, akinek megismerésére törekedtek.

Sokan! Sokan! Igen. Mert Isten megigazultá teszi a körülmetéletleneket a hit által, és a körülmetélteket a hit által. És sokszor a körülmetéletlenek a titokzatos hit által, amely őket ösztökéli (isteni ajándékként ezeknek a jóakaratóknak) anélkül, hogy megismernék a Törvény által előírt tetteket, igazán jobban munkálkodnak, mint azok, akik ismerik azokat. Így mutatják meg, hogy a hit még a Törvénynél is többet ér az ember üdvözítését illetően, mert ahol hisznek egy ismeretlen Istenben, aki szeret és megjutalmazza a jót, amit az Ő dicsőségére végeztek, ott van a remény, és ott van a szeretet. És ahol szeretet van, ott van az üdvösség. Mert igazán, az idők végén azok, akiket nem kereszteltek meg vízzel, Tűzzel lesznek megkeresztelve, azaz a Szeretettel, amelyet jutalmul kapnak szeretetükért.

Ábrahám hitt (Róm 4)

Ábrahám volt minden hívő atyja, azaz azoké, akik szent életük miatt nemcsak megérdemlik, hogy lelkükben felcsendüljön Isten lelki és legszentebb Hangja, hanem fel tudják fogni ennek a kimondhatatlan Hangnak a szavait, és tudnak hinni és engedelmeskedni parancsainak.

Nem volt, nincs és nem lesz ember, aki egyetlen röpké pillanatban vagy többször és hosszasan nem érezné felhangzani magában ezt a Hangot. Ez az egyetlen és szent Úrnak, az általános Teremtőnek titokzatos hívása. Mint egy fénysugár, mint egy hanghullám, jön és behatol, néha kedvesen, máskor szigorúan, ismét máskor rettenetesen.

Nem fontos, hogy az ember a választott vallásban legyen ahhoz, hogy részesüljön ebben a hívásban. Isten a Teremtője népe gyermekeinek, a vadembernek, aki nem úgy ismeri az Ő szent nevét és az Ő felhívását, ahogyan az felhangzik a katolikus templomban, a katolikus és művelt nemzetekben, a művelt de nem katolikusokban, a más kinyilatkoztatott vallások népében. Ugyanígy önmagával tölti be a magános, vad és fagyos helyeket, a még fel nem fedezett vidékeket, a kietlen szigeteket, a szigettengereket, ahol az ember szinte a vadállatok szintjén él – ösztöneinek, és gyakran féktelen ösztöneinek szintjén – a meleg, kúszó növényekkel átszótt, még érintetlen őserdőt, ahová a művelődés még nem vitte el haladását és körmönfont romlottságát. Isten mindenütt beszél. Mert Isten minden ember Teremtője.

De sokszor az ember, és nemcsak a műveletlen ember, összetéveszti Isten titokzatos felhívását, főleg, ha az a felhívás korhol, saját lelkiismeretének hangjával, az énjének mélyéből kiáltó lelkiismeret-furdalással. Néha, és főleg az idők kezdetén, a bűnös meg tudta különböztetni Isten hangját saját bűnös énje lelkiismeret-furdalástól megzavart hangjától. Káin példa ezekre a bűnösökre, akik különbséget tudnak tenni. De mindinkább, a századok múlásával, az ember képessége a megértésre és megkülönböztetésre – a hűtlen szívű emberről beszélek – elhomályosodott, mert amint a kőfal elzárja a hangot és a világosságot, úgy emelkedett fel az istentagadás, vert gyökeret az emberben Isten megvetése.

A „felsőbbrendű ember” – aki önmagát tette meg ennek – egy szörnyeteg, az embernek eltorzulása, fattyú, amely az Isten által teremtett, de az Isten ellen fellázadt emberi értelemnek az Isten Ellenségével való házasságából származik. Miután saját akaratából elfordult Istentől, a század embere, azaz az, amelyik az emberi-sátáni tan szerint teremtette magát, nem képes és nem akarja felfogni Isten felhívását. Hiányzik belőle minden, ami szükséges ahhoz, hogy erre képes legyen. Még akkor is, ha a katolikus nevet viseli, sőt, még ha gyakorolja is a katolikus vallást, sőt, még ha szent öltözetet visel, akkor is csak nehezen tudja megkülönböztetni Isten hangját, mint olyant.

Nagyon sok dolog van azokban is, akiknek – öltözetük, küldetésük és állapotbeli kegyelmük révén – igen érzékenyeknek kellene lenniük Isten felhívására és Isten szavainak megértésére, hogy meg tudják azokat érteni. Kevélységük megöli vagy megzavarja értelmüket, és süketté teszi lelküket. A kevély értelem, eszét vesztett értelem. Azért többé nem értelem. A kevély lélek elfoglalt oltár. Ezért olyan oltár, amelyre az Örökkévaló nem tud szállni, hogy megmondja akaratát. Más beszél ott. Az érzékiség durva hangján. És akkor is, ha magas trónjáról Isten felhívást intéz, és az behatol, ott marad, elnyomva, mert túl sok lenne meghallgatni és megvetni, és azért inkább meg sem hallgatja.

De Ábrahám olyan ember volt, aki szerette az igaz Istent. Az ő értelme nem volt kevély. Felismerte Istent minden dologban. Teremtményének érezte magát. Tiszteletteljes alávetéssel meghajtotta gondolatát a Magasságbeli előtt, aki megnyilvánul az egész teremtett világban. Az ő lelke igaz volt, és tisztán megőrizte magát a bálványimádás minden fajtájától.

És igaz volt teste is, engedelmes az Isten által adott parancsnak, amit Ő az emberek atyjának: Ádámnak adott. Feleségül vette Sárait, hogy egy testté legyen vele, és növelje és megsokasítsa az emberek számát a földön. Művelte a földet, hogy az táplálékot nyújtson neki. Számára kedves volt a fáradság, és igazságosnak találta, hogy az fájdalmas legyen, és hogy kenyerét izzadságával sózza meg. És igazságos volt számára a halál, amely testét ismét porrá fogja változtatni. Alázatos volt a Magasságbeli előtt, „pornak” érezve magát, porszemnek a Végtelen, a Határtalan, a Hatalmas előtt. És mint porszem, engedte, hogy az Úr akarata máshová vigye anélkül, hogy ragaszkodott volna valami ideig tartó dologhoz.

Hitt Istenben, bízott Isten jóságában, engedelmeskedett Istennek. Megvoltak benne annak feltételei, hogy meghallja lelkében Isten Legszentebb Hangját, és megértse annak szavait, és végrehajtsa azt, amit ezek a szavak parancsoltak.

Pál írja, az Írás szavait idézve: „Ábrahám hitt Istennek, és ez megigazulására szolgált.” De jöllehet az Írás ezt azután mondja, hogy Ábrahám hitt az isteni ígéletben utódait illetően, én igazán mondom nektek: Ábrahám sokkal előbb hitt, már akkor, amikor biztos volt benne, hogy Sárainak nem lehetnek gyermekei, amikor menekülteként saját területén kívül élt, távol rokonaitól, olyan körülmények között, amelyek nemigen kedveztek a hitnek, hogy az Úr „egy nagy népet” fog alkotni belőle, és hogy „utódainak adja majd azt a földet”, amely azután Palesztina lett, azt a földet, amely kiterjedt „északtól délig, keletől nyugatig”, amelyet neki és utódainak adott, azoknak „az utódoknak, akiket Isten megsokasít majd, mint a föld porát”.

Egy magból jöhet magvaktól duzzadó kalász, és ebből, miután elszórta magvait, száz új kalász, és ezekből, ha ismét elvetik, ezer és utána tíz – és százezer. De ha hiányzik az első szem, hogyan lehet utódja, és hogyan sokasodhat meg?

Ábrahámnak nem volt magzata: örököse. Sárái természetlen öléből nem virágzott ki az utódok magva. Mégis, mindennek ellenére, Ábrahám hitte, hogy Isten örökös fog adni neki, és hite nem csökkent az idő múltával, amikor az ígélet még nem teljesült. És ez megigazulására szolgált. Anélkül, hogy számításba vette volna más műveit, Isten méltónak ítélte őt a kegyelemre, hitéért.

A hit tehát titokzatos körülmételés, ami többet ér a testi szertartásnál. Isten szolgálóinak ismeri el azokat, akik hisznek benne, és engedelmeskednek akaratának. Hiábavaló, ha valakinek megvan a jel a testén, szerepel neve az iktatókönyvekben, ha szívében nincs meg az Istennek való alárendeltség jele, és ha nevének ellent mondanak a cselekedetek. Ábrahám hite miatt kapott ígéletet az örökösre. Hitetek miatt fogjátok megkapni az örökséget. Birtokában lenni a Törvénynek, de nem teljesíteni, mert nincs hit, oka annak, hogy valaki elveszti a mennyországot ahelyett, hogy elnyerne.

De hogyan teljesítenék a Törvényt, ha nem hiszik az Isten által kinyilatkoztatott igazságokat? Amikor ostobaságokként megvetik a jutalmat és a büntetést, az örökkévalóságot, a poklot, a mennyországot, a test föltámadását és az isteni ítéletet, amikor kétségbe vonják Isten létezését, és emiatt nem törődnek a Törvénnyel, mit használ nekik, hogy rendelkeznek az Élet törvénykönyvével, és azt ismerik? Milyen védelem marad a bűn melegágyai és a kísértések ellen, ha nincs hitetek, és azért nem törődtök azzal, hogy a Törvény szerint éljete?

Isten Igéje azt mondta egy napon: „Ha annyi hitetek volna, mint egy mustármag, azt mondhatnátok ennek a hegynek, vagy ennek a fának: »Szakadj ki onnan, és ültess el magadat a tengerben«, és elérnétek”.

De a hitnek erre a magjára van szükségetek ahhoz, hogy kitépjétek magatokból a bűn melegágyait és a kísértéseket, hogy megparancsoljátok ezeknek a polipkaroknak, amelyek hozzátok tapadnak és gyötörnek titeket, és néha a lelki halálba visznek titeket, hogy „vessék magukat” a tengerbe, titeket pedig hagyjanak szabadon. A hitnek ez a magja erősekké tesz majd titeket, mint hősokeket, és megigazulástokra fog szolgálni, és elnyeri a bocsánatot a tökéletlen cselekedetekért vagy a bukásokért.

Az, aki hisz, nem veszhet el. Az, aki hisz, rendelkezik magában az eszközzel, amely megakadályozza, hogy helyrehozhatatlanul megbántsa az Atyát. Az, akinek van hite, hisz Jézusban, az Atya Fiában, Jézusban, az Üdvözítőben és Megváltóban, és róla van megírva, hogy aki hisz Benne és Abban, aki Őt küldte, annak örök élete lesz. Az, akinek van hite, hisz a Harmadik Személyben, Isten Szeretetének Szeretetében, a tökéletes Szeretetben, aki a Hármaskör Egy Isten. És aki hisz a Szeretetben, szeret, és aki hisz és szeret, abban Isten van, és akiben Isten van, az nem ismerheti meg az örök halált.

Ezért, aki hisz, azé az Isten Országáé. Földi napjaiban Isten országa van bensejében. Isten Király, Isten Barát, Isten Mester, Világosság, Út, Igazság, Élet. A másvilágon véget nem érő lesz az Ő birtoklása és boldogító ismerete.

(78)

Isten Máriában

A Szentlélek válaszol Valtorta Mária kérdésére a 7. oldalon található kifejezést illetően: „aki most is úgy tartalmaz minket, mint ahogy mi tartalmazzuk Öt.”

Meg van írva, hogy az ember teste a Szentlélek temploma. Hinni kell, mert ez egy igazság. Egy igazság, ami a tökéletes életre ösztönöz, hogy birtokoljátok az isteni Vendéget, aki az Örök Lélek, aki az igazak lelkében lakik. De nem kell azt hinni, hogy csak a Harmadik Személy lakik bennetek. Ő van megnevezve, mert Ő átkarolja és tartalmazza az előző Kettőt. De mivel a Hármasság szétszakíthatatlan, ahol Egyikük van, ott vannak a Többiek is. Tehát ti, amikor birtokoljátok magatokban a Szentlelket, birtokában vagytok az egész Szeretetnek, azaz a Háromságos Egyistennek.

Az is meg van írva: „Az Úr Lelke betölti az egész világot.” Az egész világot. És mindöröktől fogva. És mindörökké. Követve a világnak Isten által akart különböző fejlődési fokozatait. Akart. Nem magától való fejlődését, hanem a Teremtő által, az Örök, Mindenható Úr által akart fejlődést.

„Isten Lelke lebegett a vizek felett” mondja az Írás, és ez az egyik első szava a Teremtés csodálatos történetének. Isten már létezett. Ő mindig létezett. És saját Lénye által mindent meg tudott teremteni a semmiből; rendet a rendtelenségből; a befejezetlenből vagy helyesebben: az alakatlanból – a befejezett, a nagyhatalmú bölcsessége törvényével kialakítottat. Az általános káoszból emelkedett ki a világegyetem. A zavaros molekulákkal teli gőzökből, az elemek zűrzavarából „megteremtette az eget és a földet”, és azonnal az Ő Lelke „lebegett a vizek fölött”

És lassacskán, ahogy a Teremtés egymást követő művei kialakultak, „Az Úr Lelke” lebegett ezek fölött, törvényeivel és gondviselésével. Egymást követő művek, és mind hatalmasabbak. A káosztól, amely szétválk és, hogy úgy mondjam, családokba rendeződik – a szilárd részek a szilárd részekkel kialakítják a földgömböt, a nedves részek a nedves részekkel egymásután megalkotják a tengereket, tavakat, folyókat, patakokat – a világosságig, amelyet saját hatalmával a semmiből teremtett. A világosság volt az első dolog, amelyet nem a káoszban már létező elemekből alkotott, hanem teremtett.

Mivel nem volt világosság, „sötétség borította a mélységeket”, azaz a káoszt, amelyben össze-vissza egymásnak ütődtek a párával, gázzal, molekulákkal teli gőzök. És Isten megteremtette a világosságot. Az Ő világosságát. Ő adta a világnak, amely az Ő akaratára a semmiből keletkezett, a tulajdonságot, az Ő egyik tulajdonságát: a világosságot.

Isten a Világosság, a Világosság és a világosságok Atyja. És a földnek, első teremtményének, megadja és odaajándékozza a világosságot. Ugyanúgy, ahogy az embernek, a teremtés tökéletességének, aki a hat isteni nap hat művében az utolsó, amely után Isten megpihent, megadta Isten azt a tulajdonságot, ami Őhöz hasonlóvá teszi őt: a szabad, halhatatlan lelket, az Ő isteni leheletét, amelyet beleárasztott az anyagba, hogy Isten éltesse azt, és joga legyen az égre, az Atya Lakhelyére.

Ő, a Jóságos, Krisztusával már előkészítette az Élet teljességét és ajándékát az ember lelke számára, és Krisztus el fog jönni, amikor elérkezik eljövételének órája, és az emberek részesülnek majd az Élet, a kegyelem, az egység teljességében, Krisztus érdemei és az Ő általa alapított szentségek által.

De nem ebben az oktatásban fogok beszélni neked erről az utolsó, legnagyobb ajándékról. Most kioktatlak téged kételyed felől, hogy rosszul értetted, írtál le valamit. Hogy megszabadítsalak tőle, és bölcsé tegelek.

Az ember testét Isten lehelete élteni. Minden emberét. Ezért minden emberbe behatol, és minden emberre kiterjed Isten Lelke, királyi joggal és a Teremtő Atya szeretetével. Már a

megváltás előtt is az Úr Lelke – a Szeretet – irányította a pátriárkákat, és tanította a prófétákat és az igazakat. És az Ő szava felhangzott a lelkekben, a napok kezdete óta, és újból és újból felhangzik, hogy megadja minden embernek az irányításnak azt a fokát, amit a Teremtő Gondviselés nem tagad meg senkitől sem, és amelyet annál inkább növel, minél inkább indítja a jóakarát az embert arra, hogy tisztelje és szolgálja a Legfőbb Lényt, akinek sok neve van, és aki különböző alakokban jelenik meg, a népek és vallások szerint, de akinek létezését megérzi a hívő minden népben, és érzi, hogy Ő méltó minden imádásra.

Istennek-az emberben való lakozása tökéletes lett volna, ha az ember nem vétkezett volna. Krisztus szenvedése és az Ő Egyházához való tartozás, helyreállítva a rendet, visszaadva a kegyelmet, ismét megadja Isten bennetek való lakozását: Isten Országá bennetek van.

És ilyen módon, úgy, amint a lélek bennetek van, és mégis titeket tartalmaz, mivel a testnél felsőbbrendű dolog; eredeténél és halhatatlanságánál fogva, úgy tartalmazzátok ti Istent testetek templomában, amelyben – a Szentek Szentjében – van a kegyelem állapotában levő lélek, de Isten átölel titeket, mert Isten Végtelen, aki Végtelen kiterjedésében összegyűjti minden kedveltjét.

Miután ezeket mondtam, megkérdezlek: ha ti, bűnösök, ha ti, akikben megmaradt az eredeti bűn nagy sebének forradása, táptalajával, amely még a Jóban leghősiesebbeket is megzavarja néha, ha ti birtokoljátok a Szentlelket testetek templomában, birtokoljátok magatokban a Szeretetet, és a Szeretet annál inkább átölel titeket, annál inkább összeolvadtok vele, minél inkább a szeretetben éltek, azaz a Szeretetben vagytok, mert benne mindaz megvan, ami szent, – akkor lehet-e kételkedni abban, hogy Mária, akit az isteni Gondolat – ez a tökéletes Akarat és Hatalom – öröktől fogva elgondolt, nem birtokolná Istent magában, és Mária nem lenne Őbenne? Mária a Szeplőtelen, a Kegyelemmel teljes, Isten Leánya, Jegyese, Anyja, az, akinek az akarata összhangban volt az isteni Akarattal. Akarata szabad volt, mint Jézusé. Szabad akarata arra akarta használni, hogy mindig Isten jelenlétében járjon, és tökéletes legyen.

Ő hasonlóképpen „nem vétkezett, mert nem akart vétkezni”. A második Éva nem utánozta az elsőt, hanem rátaposott a Kígyóra. Teljesen elveszett a lelkében uralkodó Istenben, és átölelve Őt, akit szeretett, vak és süket volt mindaz iránt, ami Istenen és az Ő iránta érzett szeretetén kívül állt.

Szentebb szövetségsekre, mint az, amelyet szetimfából készítettek. Magában tartalmazta a Háromságot és a Megtestesült Igét, és utána a Háromságot és az eucharisztikus Krisztust, és még továbbra is tartalmaz Minket, mivel Mi benne vagyunk, és ő Mibennünk.

Hol pihen Isten? Az igazak szellemében. Mi a szellem? Lelketek jobbik része. Mikor szűnik meg Isten trónja lenni? Amikor az érzékiesség kerekedik felül. Mikor hagy el titeket a lélek? Amikor elválik a testtől a halál órájában, hogy megítéljék, és várja a test feltámadását, hogy vele részesüljön a végső, örök ítéletben.

De Mária nem halt meg. Elragadtatásban ment át ebből a másik életbe, és átmenetelében legtisztább szelleme Isten trónusa volt, jobban, mint valaha. Így kellett volna lenni minden embernél, ha Ádám mindnyájan nem vétkeztek volna.

Mária nem részesült ítéletben. Ő az Ártatlan volt. Nem volt alávetve sem az ítéletnek, sem a halálnak, mint ti. Mária teste nem vált porrá, mert – mint a lelke – szeplőtelen volt, és azáltal vált romolhatatlanná, hogy az Isten és az Ember Fiát hordozta. Az angyalok vitték föl az égbe testével és lelkével. És még átmenetelének órájában sem vált el lelke teljesen, hanem értelmével is teljesen felment, nem a harmadik, hanem a legfőbb és legfelsőbb mennybe, és imádta Istent, de közben a Hármaskör Egy Lélek sem hagyta el kedves szűzi tabernákulumát, amelyben nyugodott.

Mária az égben van testével és lelkével, él, mint a földön élt, boldog, amily boldog csak lehet, az égben. És Isten, aki benne lakott a földön, benne lakik a mennyben. Semmi sem

változott meg. Az Isteni Tűz központjába helyezve, amely Tűz reá irányítja lángoló szeretetét, az ő ajkáról örökké ez hangzik felénk: „Íme, a Szolgálóleány, Istenem”, és megnyitja nekünk szívét, és szeretetének elmondhatatlan titkába befogad Minket.

A Máriát szerető szentek megsejtették ezt, és hirdették, hogy aki meg akarja találni Istent, az Üdvösséget, az Életet, menjen Máriához, és ott megtalálja a Szeretetet, az Üdvözítőt, az Életet, a Világosságot, a Bölcsességet. És ott az emberből, Isten igazi gyermekévé alakul át.

Mert Mária, Isten Szülőanyja, az a Termékeny, szent Anyaöl is, amely a századok végéig befogadja, és be fogja fogadni méhébe azokat, akik Isten gyermekeiként akarnak megszületni, és ezekből az alaktalan gyengeségekből, ezekből a befejezetlen csírákból – amelyek maguktól csak nehezen képesek élni – „élökké” teszi őket Isten Országában, Istenének adva ezeket; a gyermekeket.

Mária Társmegváltó, és fáradhatatlanul Együtműködő a végső isteni győzelem érdekében; a ki nem merített és kimeríthetetlen szeretet; tevékeny, mint Szolgáló, és dicsőséges, mint Királynő, Isten dicsőségéért, és Anya, tökéletes anya mindazok számára, akik tőle kérik az Életet.

Az isteni dicsőség részesei (Róm 5,1-5)

Az előző fejezetben beszéltem neked a teremtésről és a teremtés egymást követő napjairól, úgyszintén arról a végtelen jóról, amelyet a Legjobb már előkészített az embernek, mielőtt az még vétkezett volna: Krisztusról.

Az első fejezetben (3. oldaltól) mondtam neked, hogyan mutatta ki Jézus, a Krisztus, isteni természetét sok csodával. „Isten Fia, akit Isten Dávid magjából alkotott test szerint, Isten Fiának bizonyult, saját erejéből, a szentség lelke szerint és a halálból való feltámadásával”. Tanúskodott arról, hogy isteni természete nem szakadt el a Hármass Egyistentől azáltal, hogy testté lett. Isteni természete mellett tanúskodott a halálból való feltámadása, ezt mutatta meg tökéletes erényeivel, amelyeket szabad akaratával gyakorolt, szentül és szeretetteljesen, Szent Szerzője iránt.

Újból előveszem ezeket a témákat, hogy szemléltessem veled Krisztust, a te Üdvösségedet.

Mondtam, hogy Isten a káoszból teremtette a világegyetemet, elrendezve a kaotikus anyagot és elemeket abban a tökéletességben, amelyben a világok, az évszakok, a teremtmények és elemek az évszázadok milliói óta vannak. De a teremtett világot szemlélve, kevesen tudnak arról elmélkedni, hogy a teremtés mennyire hasonló egy felfelé menő lépcsőhöz, egy énekhez, amely hangról hangra emelkedik, amíg el nem éri a tökéletes és főséges hangot. Hogy mennyire hasonló az életek születéséhez, amelyek a megelőzőből a mind teljesebb és tökéletesebb felé haladnak, míg el nem jutnak a tökéletes teljességhez.

Figyeld meg: mielőtt a szilárd molekulákból, a rendezetlen gőzökből és tüzekből, amelyek a kezdetleges ködöt alkották, kialakul a föld és a vizek, a földben és a vizekben még összekeveredve vannak bezárva, vagy feloldva az ásványok, amelyekből a jövő tengerek, tavak, források és folyók lesznek. A szilárd molekulák alkotják a kérget, a kemencét a belső tüzeknek és belső kéneknek és érceknek és az alapot a vizeknek. A légkör kissé megtisztult, megszabadulva részben attól, ami az eredeti ködöt, a kaotikus semmit, nehézzé teszi, és a Föld, miután megkapta pályáját, még csupasz, terméketlen, néma, száguld a néma térben, hegyláncainak kopasz gerinceivel, még alig emelkedve ki a jövőbeli medencék mély vizeiből.

Utána lett a világosság. Nem a naptól, sem a holdtól, sem a csillagoktól származó világosság. A nap, a hold, a csillagok a földgömbnél fiatalabb teremtmények. Megteremtésük után az ég, azaz a „levegő” megtisztult a kezdeti felhő minden maradékától, és a csillagok és bolygók ragyogtak, ragyogásukkal létfontosságú elemeket adva a földgömbnek.

De a világosság ezek előtt lett. Egy sajátos világosság, független minden más forrástól, amely nem Isten akarata lett volna. Egy titokzatos világosság, amelyet csak az angyalok láttak titokzatosan munkálkodni a földgömb javára. Mert semmi sem haszontalan, amit Isten teremtett, és Ő semmit sem teremtett anélkül, hogy a tökéletes rendben értelme ne lett volna. Így, ha előbb volt a világosság, mint a csillagok és a bolygók, az annak a jele, hogy a Tökéletesség akarta ezt a rendet a teremtésben, hasznos és értelmes okból. Utána lett a nap, a hold és a csillagok.

És a „levegő” eleme, amely meg volt fosztva a mérges gázoktól és gazdag volt azokban, amelyek hasznosak az élet számára, kedvezett az új teremtmények: a növények fennmaradásának. Ezek még rabszolgák gyökereik miatt, de ágaik már mozognak. Miután egyszer meg lettek teremtve, már hordozzák magukban a szaporodás elemeit, amit nem kapott meg a föld pora, az ásványok és a vizek. Ez a három képes arra, hogy megváltoztassa külső megjelenését és természetét. Az elmerült fa, széné válik, a lángokból kén, a szénből gyémántok lesznek, a víz átalakul gőzzé és ez vízzé, vagy felemésződnek, de szaporodni nem tudnak.

A növényvilág igen. Abban már ott van a nyirok, a szaporodás szervei, amelyek képesek a megtermékenyítésre és a megtermékenyülésre. Hiányzik azonban belőle a szabad akarat, még az ösztönös is. Engedelmeskedik az éghajlat, az évszázadok törvényeinek, az elemeknek és az ember akaratának. Nem képes a pálma hideg földeken élni, és gyümölcsöt hozni, sem a sarki zuzmó nem képes díszíteni a forró éghajlat köveit. Nem képes a növény virágozni a virágzás évszakán kívül, vagy elmenekülni a forgószelettől, a tűzvésztől, a fejszétől. Mégis a növényi élet már a felemelkedés egy csodája, a káoszból a Teremtés tökéletessége felé.

Felemelkedés, amely gyarapszik az állati étellel. Az állat már szabadon mozog, ösztönei vannak, saját akarata van. Ebben is rend uralkodik. De az állat már örvend annak a szabadságnak, hogy odút és társat választ magának, elmenekül az ember cselvetéseitől és az elemektől, van ösztöne is, sőt saját mágneses ereje, ami figyelmezteti őt egy természeti csapás közeledésére, és irányítja a menekülés keresésében. Ugyanúgy kezdetleges képessége van arra, hogy gondolkozzék és elhatározza, hogyan táplálkozzék, védje meg magát vagy támadjon, hogyan szeretesse meg magát az emberrel és legyen barátjává.

Az állatban az életető nyirok (vér) teremtő tökéletességein és a szaporodás szervein kívül, amelyekkel a növények is rendelkeznek, már ott vannak a por, a kő, az ásványok teremtő tökéletességei is. A csontváz, a velő, a vér, a szervek ezekből az ásványokból tevődnek össze, ezeket tartalmazzák, amint tudósaitok tanítják, és alapjában véve ezekből áll a föld, amelyen az ember lakik, és amelyet az állatok benépesítenek.

Az állatokban tehát már megtalálható, tökéletesítve az, ami az alsóbb birodalmakhoz: az ásványokhoz és a növényekhez tartozik. És a lépcső megy felfelé. A hang magasabbá és tisztábbá válik, teljesebbé, jobban magasztalva Istent.

És íme, az ember. Az ember, amelyben a három előző birodalomhoz – az elsőhöz, ami nélkülözi a nyirkot, a másodikhoz, ami nélkülözi a mozgást, a harmadikhoz, ami nélkülözi az értelmet – társul a negyedik: a beszéddel, felfogóképességgel és értelemmel megáldott eszes teremtmény birodalma.

Az ember értelme irányítja az ösztönöket. Az értelem megnyitja a gondolkozást a felfogás és meglátás számára, amelyek sokszor, néha végtelenül felette állnak annak, ami megadja az állatoknak a gondolkozási képességet, egy anyagi jót illetően. A beszéd, amely képessé teszi az embert, hogy kifejezze saját szükségleteit és érzelmeit, megértse a hozzá hasonlókét, és főleg, hogy dicsérje Istent, Teremtőjét, és kérje Őt, vagy hirdesse annak, aki nem ismeri.

Az emberben megjelenik az ásványvilág, a növényvilág, az állatvilág, az ember világa, és a tökéletesség a tökéletességben: a lelki világ.

Íme, a lépcső, amely a káosz rendezetlenségéből fölvezet a természetfeletti rendhez, a természetes renden át. Íme a természetes teremtmény, amelyben jelen van és összhangban egyesül minden elem és jellegzetesség, együtt és tökéletesítve, amely a többi teremtményben megtalálható! Isten ebbe lehelte bele saját leheletét, azaz „az Élet leheletét.” Jól fontold meg: abba a teremtménybe, amelyet a sárból alkotott, azaz a porból, amelyben megvannak az ásványi sók, a víz eleme, a tűz eleme, amely meleget ad neki, a lélegzés (a levegő eleme), a természetes és értelmi látás (a fény eleme), a vér és a nedvek, a mirigyek és a szaporodás szervei (nyirok), az ösztönök, a gondolat, a mozgás, a szabadság és az akarat, egyesülve és tökéletesítve.

A lélek: a halhatatlan rész, mint mindaz, ami közvetlenül jön az Örökkévalótól. A szellem, ami nem hal meg. A szellem, amely mentes az idő, a betegségek, az elemi csapások, az emberi ármánykodás minden törvényétől. A teremtett szellem, amelynek célja, hogy egyesüljön ismét Forrásával, birtokolja azt, örökké örvendezzen neki. A szellem, amelyet csak az ember képes, saját akaratából, egy kegyetlen király rabszolgájává tenni, de amely saját természeténél fogva és Isten akaratából senkinek sem rabszolgája, hanem csak kedves gyermeke az Úrnak, a magasztos rendeltetéssel, hogy örökölje annak Országát.

Azok, akik tagadják a lelket és annak halhatatlanságát (halhatatlan, mert az örök Isten alkotása, kiadása, része), azt mondják, hogy az embernek azért van értelme, tehetsége, szabadsága és akarata és képessége arra, hogy elrabolja a Teremtett világtól annak erőit és titkait, mert ő „ember”, azaz a teremtmény, amely kifejlődött a tökéletes fokig, ám nem a lelke által képes erre. Akik ezt mondják, hasonlók azokhoz, akik makacsul állítják, hogy egy művész (szobrász vagy festő) remekműve él és lát, pusztán azért, mert tökéletesen ábrázolja a valóságot.

Az állatnak is van élete és az is lát. Sőt, még kezdetleges értelme is van. Az ember által évszázadok óta megszelídített állatban még jobban kifejlődik ez a kezdetleges értelem, úgyhogy inkább értelemnek mint ösztönnek tűnik az emberrel való kapcsolatában. Ez hiányzik a vadállatokból és a vadon élő emberekből. Ezeknél az ösztön uralkodik. De egy állat sem képes rendelkezni oly erős értelemmel és sokoldalú képességgel, mint az ember, bármennyire megszelídítették, szerették és tanították is.

A lélek különbözteti meg az embert az állattól, és az emeli fel, szinte istenként, minden más teremtett lény fölé. Istenhez hasonló királyként uralkodik felettük, hatalma alá veti őket, megérti, oktatja őket, gondoskodik róluk. Eredete és jövő rendeltetése képesíti őt erre.

És a lélek az, amely, megvilágítva isteni eredetéről, tudja, akarja, képes erre, már szinte félisteni erővel. Ezt az erőt Isten hathatósan támogatja és segíti, annál inkább, minél inkább felemelkedik a lélek az életszentségre, és az ember, szent élete által megistenül.

A lélek ad jogot az embernek arra, hogy azt mondja Istennek: „Atyám”.

A lélek teszi az embert Isten Lelkének élő templomává.

A lélek teszi az embert a teremtett világ legtökéletesebb művévé.

És akkor elmondhatjuk-e: „Íme, az ember, a szentéletű ember, elérte a felfelé menő lépcső utolsó fokát, ennek az isteni éneknek legmagasabb hangját, a teremtő tökéletességét?” Nem. Mindez egy érezni képes teremtmény teremtése. Folyamat a folyamatból. Ez a természetes teremtés egyesülése a természetfeletti teremtéssel. De még nem a Tökéletesség.

A Tökéletesség: Jézus. A Tökéletesség: Krisztus. Az Istenember. A Tökéletesség Isten Fia és az Emberfia, az, akinek Istensége szerint csak Atyja, embersége szerint csak Anyja volt. Az, aki a test ruhájába két természetet zárt be. A végtelen távolság, amely még a legszentebb ember és Isten között is fennáll, mindig külön tartja ezt a két természetet.

Csak Jézusban egyesül az isteni és az emberi természet anélkül, hogy egybeolvadna, és mégis egyetlen Krisztust alkotson. Benne, az Emberfiában jelen van az egész érzékelhető teremtett világ, úgy, mint minden emberben, és jelen van az érzékelés felett álló teremtmény: a Telki természet; végül jelen van a Nem-Teremtett: az Örök: Isten, aki létezik anélkül, hogy valaha születték volna. Az, aki – minden más közreműködés nélkül, csupán szeretetével – életet ad.

Krisztus: Aki megisteníti az anyagot, megdicsőíti azt, visszaadja Ádámnak méltóságát.

Krisztus: az összekötő kapocs, aki ismét egyesíti azt, ami széttört, a Bárány, aki ismét szüzzé teszi az embert ártatlanságában, ami a kegyelem. Isteni természete révén mindent megtehet. Istenemberi szeretete által mindent megtehet. Akarata által mindent megtehet, mivel mindent odaad.

Aki szemlélni tudja Krisztust, birtokolja a Bölcsességet. Mert Ő a Tökéletesség, nemcsak az isteni, hanem az emberi Tökéletesség is. Aki Őt bölcsen szemléli, látja az Emberfiának csodálatos személyiségét, amelyben megvan a szentség teljessége.

De a bölcsesség, amely ebből a szemlélődésből ered, és a követés, amely természetesen felébred abban, aki Őt igazán tudja szemlélni, annyira megvilágítja a lelket, hogy az, elragadtatva a szeretettől és a megismeréstől, felkiált: „Íme, az élő Isten, az Emánuel! Íme, Isten végtelen szeretetének élő titka!” És ez annak felfogása, hogy mi a Krisztus: A hármasszeretet összefoglalata, Isten szeretetének tanúsága az ember iránt.

És akkor, íme a szűzi foganás kimondhatatlan titka a Szeretet izzó fényében tündöklök, és a szemlélődő lelkét elárasztja ez a Fény, amely Tűz, a Bölcsesség Tüze, a Bölcsességé, amely Fény, és a lélek nemcsak hisz a hit által, hanem hisz, mivel lát. És íme, így meg van magyarázva a betszaidai szeráfi János szava: „aki szeret, Istentől való, és ismeri Istent... aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, az Isten szülötte”. (1Jn 4,7 és 5,1) Valóban, csak az, aki teljes erejéből szeret, tudja megismerni Istent és a kimondhatatlan titkot, ami az Ige megtestesülése.

Isten szeretete testet öltött, az Atyától szeretett Ige megtestesült, hogy áldozatul ajánlják fel a világ üdvösségéért. Ő minden teremtmény elsőszülöttje, Ő a láthatatlan Isten képmása, amint Pál mondja. Ő a szeplőtelen, hibátlan Bárány, aki a világ teremtésétől kezdve arra rendeltetett, hogy az embereket az isteni természet részesévé tegye, amint Péter írja. Ő a győztes, a királyok Királya és az urak Ura, amint János éneklé: az Új Ádám, aki nem embertől, hanem az Örök Úr Lelkétől fogantatott, és beletéetett Máriába, az élő Paradicsomba, ahol a Háromság kedvét találja.

És a Szűz királyi és tisztaságos papnő volt, aki a tiszta és erős szeretettől égett, amelynél tisztább és erősebb szeretettel ember szülötte sose rendelkezett. Ő elfogadta Őt és felajánlotta minden emberért, és az „Íme, az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te Igéd szerint” volt az ő „Legyen Világosság”-a, a legigazibb teremtésnek, az ember „újjáteremtésének” Isten gyermekévé és a mennyország örökösévé.

Tehát Krisztus által nyerik el az emberek az Életet. Isten Fia által, aki Fiú az isteni természet által, Fiú az emberi tökéletesség által, az emberek birtokolják a kegyelmet. Jézus által és az Ő követése által az emberek, a kegyelemtől segítve, részesülni fognak Isten fiainak dicsőségében. A Második Személy által, végül, és az Ő teljes engedelmissége által az Első Személy iránt, az emberek birtokolják a Szentlelket, azaz a Tanítót, az Erőt, a Szeretetet és a Bölcsességet.

Reményünk oka (Róm 5,5)

Szemléltettem Jézusnak, az Isten – és az Emberfiának két természetét. Isteni természete, megalázkodva, egy emberi test szűk határai közé korlátozta magát. Ő, a Végtelen. Ezáltal nem alacsonyította le magát, hanem ellenkezőleg: megistenítette az emberi természetet, újjáteremtve az új Ádámot, az új földi paradicsomban, ahol minden szép és jó. Szép a szemnek, jó az ízlésnek, erős a Kegyelem: az Élet fája, és a Jó és Rossz Tudás fája nincs megfertőzve a rátekeredő kígyótól. Nem nyúl ki utána a sóvár ember keze sem, hogy leszakítsa gyümölcsét, és istenné legyen, a hamis ígéret szerint. A fa lombjainak bölcs suttogását megérti a tiszta fül, és felfogja, hogy törekednie kell a jóra, és menekülnie kell a rossztól, részvétellel imádkozva azokért, akik nem óvatosak, és nem hallgatnak az Istentől jövő jó szellő susogására, a tőle megmozdított ágak között, hanem inkább hallgatnak a gyökerek mellett sziszegő Kísértőre.

Két hang. De milyen különböző! Az egyik a csúcsoktól jön, amelyek a tiszta Levegőben foglalnak helyet, megvilágítva a napsugártól. A másik a mélyből jön, a földből, a félhomályból. Isten hangja: Fény, Bölcsesség és Igazság. A Sátán hangja: Sötétség, Sár, Hazugság.

Az első Éva meghallgatta a sötétség, sár és hazugság hangját, és lenézett rája. A második Éva meghallgatta a Fény; Bölcsesség és Igazság hangját. A második földi Paradicsomban (Máriában) Isten tetszését találta, hogy társalogjon az Ártatlansággal a friss esti szellőben, azaz egy lélek békéjében. Ez a lélek nem ismerte a bujaság lázát, melegét.

Ó, Istennek új földi Paradicsoma! Ó, a gyönyörűségnek szép, kedves, tiszta kertje, ahol minden az, ami: Isten ajándéka. A szeretet tiszteletteljes gondozásával szépnek és tisztának van megőrizve, hogy nyitva legyen az Örökkévaló számára, hogy megpihenhessen benne. Föl van ajánlva a Szeretetnek, hogy az Ő Tartózkodási helye legyen. Ezt a kertet a legtisztább, termékenyítő Forrás öntözi. Földjét az emberek képezik, akik Vízéhez – Jézushoz – fordulnak. A gyönyörűség helye. Benne a kegyelem folyói négy ágra oszlanak. Az első folyó az Örökkévaló imádása. A második a felebarát szeretete. A harmadik a könyörület a tékozlók, vagy az eltévelyedettek iránt, akik az atyai birtokon kívül vannak, akik leváltak az áldott Szőlőtőről és az Élettől. A negyedik az irgalom az élők és a már (a másvilágon) élők minden nyomorúsága iránt.

A tények megfordítása által, tőled, Szűz Máriától származott az Ember, Krisztus, anélkül, hogy emberi magra lett volna szükséged, méhed megtermékenyítéséhez. Te egyedül vagy a Szülő. Csak magadtól fogtad és hoztad világra a Világosságot. A Kegyelem, amely benned már teljes volt, az ujjongás fékezhetetlen hevében behatolt öledbe, és az Ige testet öltött, hogy az emberek között lakozzék, és az Életet adja nekik.

Az első Éva, azáltal, hogy olyan akart lenni mint Isten, elvesztette azt, ami az állati embert Isten gyermekévé teszi. Te, mindenféle telhetetlenség nélkül, csak szolgáló akartál lenni, és ezáltal istenivé váltál az isteni Szeretet eljegyzése és az Istenanyaság által.

Te az asszonyok között a legkisebbnek és legszegényebbnek érezted magadat. Igazságosnak találtad, hogy a szenvedés buzgó társad legyen az életben. Te igazságosnak találtad, hogy kötelességszerűen alávedd magadat a Bűn következményeinek, a fáradozásnak, szenvedésnek és a halálnak. Te vagy a szép alázatos, tiszta, türelmes, engedelmes és szerető Szűz, az új Éva. Isten akaratából te vagy a Szeplőtelen. Saját akaratodból hűséges voltál a Kegyelemhez. Ezért Isten így rendelte: „Te nem fogsz meghalni. Nem halhat meg az, aki a földnek az Életet adta.” Sőt, azáltal, hogy méhed Gyümölcsét adtad, hogy odaadtad azért, hogy leszedjék, vegyék és egyék, és kisajtolják, hogy Kenyér, Bor, Vér, Megváltó legyen, kinyílnak majd szemeid és olyan leszel, mint Isten, ismerve a Jót

és a Rosszat, hogy szeresd, és tanítsd szeretni az elsőt, csodálatos Tanítónő, és hogy fegyvereiddel legyőzd a másodikat.

Általad jött az új Ádám. Általad állt helyre a Rend. Általad kapták a Kegyelmet az emberek. Általad jött a Megváltás. Általad jött Krisztus, és általad és Krisztus által én, a Szentlélek.

Én termékeny tettelek téged, és ezért látszik úgy, hogy te csak a testté lett Igét adtad az embereknek. De Az, aki látja és tudja, azt mondja, hogy te adtad az embereknek a Szentlelket, a legkiválóbb anyaságban, amelyben a te tested még agyagként sem szolgált az isteni Forma kialakításához.

Azt a Szentlelket, aki nélkül nem ismerhető meg Isten.

Azt a Szentlelket, aki nélkül nincs gyermekség Istenben.

Azt a Szentlelket, aki felkelti a hősiességet a szentekben.

Azt a Szentlelket, aki az emberi hittudósok isteni hittudósa.

Azt a Szentlelket, aki értékessé teszi a halandók imáját, nevükben kiáltva: „Atya!”

Azt a Szentlelket, aki nagylelkűen adományozza az ajándékokat, amelyek tökéletesítik, és teljessé teszik a természetfeletti erényeket, megtermékenyítve a lelket, tevékeny, tanulékony, készségessé téve arra, hogy a keresztények, azaz Isten gyermekeinek igazi életét éljék.

Íme, Isten Lelkének ez a Lelke, az Isteni Szeretet legfelsőbb lényege, adta nektek Krisztust, és Mária által adta nektek, Krisztus Anyja és a ti Anyátok által, nem jelképes értelemben, hanem valóságosan, mert az anya az, aki az életet adja, és Mária az Életet adta nektek, és következésképpen a Szentlelket, azaz Azt, aki fenntartja bennetek az Életet, és még inkább, aki titeket Krisztus hordozóivá tesz; még inkább „Krisztus másaivá”, Pál mondása szerint: „Többé nem én élek, hanem Krisztus él bennem”.

A kisebb elhalványul a nagyobb előtt, felszívódik abban, és a nagyobb uralkodik és ragyog, megsemmisítve a kisebbet, nem erőszak által, hanem felemelve egy magasabb fokra, elnyelve, magáévá téve a csekélységet a Teljességben, a gyengeséget az Erőben, a korlátozottságot a Végtelenben.

Ha egy király magához venne a trónra egy szegény, meztelen gyermeket, akit az út mentén talált, és annyira szeretné őt, hogy megtenné örökösének, és megéljenzetné a nép által, királyi palástja alatt tartva őt, a tömeg nem gúnyolhatná ki ezt a kis, szegény gyermeket, nem látná őt, csak a királyt látná, fenségében. A kisgyermek annyira odasimulna a jóságos királyhoz, hogy eltűnne a királyi palástban, és boldog lenne, hogy így eltűnik. Ez lenne a legpontosabb jelképe a keresztény ember állapotának, aki Krisztus másává vált:

Hasonlóképpen megsemmisült teremtménynek érezte magát Mária, miután méhében megfoganta Istent, a Mindent. Nem magát látta, hanem Azt, aki őbenne volt, Akit hordozott. Őt adta oda az embereknek, hogy tiszteljék.

A Lélek bennetek, keresztényekben is életet ad Krisztusnak. Ha a ti akaratotok megegyezik a Szeretet akaratával; Krisztus bennetek él, és ti, vele egyesülve, „egy dologgá váltok vele”. Ti az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel úgy egyesültök, amint Jézus kérte az utolsó vacsora imájában, hogy a Hárommal, aki Egy, örökké együtt lakjatok és örvendeztetek a szeretetnek, és utána Isten dicsőségének, és a boldog békének, amely azok jutalma, akik elfogadták a Világosságot és a Szót, és a Szeretben és Igazságban éltek, megszületve Istennek és Istentől, és tanúságot téve arról, hogy Krisztus él bennük, tökéletes étellel, Jézus parancsa és példája szerint.

Isten kiengesztelése (Róm 5,6.21)

Amit Isten elhatároz, az mindig tökéletes, mind az időt, mind a módot és a személyeket illetően.

Krisztus, akit a büntetés elején ígért meg Isten, eljött a tökéletes órában. A századokon keresztül, mind világosabban, mind részletesebben hangzott az isteni ígélet a Megváltó Messiásról, és a bűnös vágy nélküli Asszonyról, aki megbünteti majd a Törvényszegőt, megszülvén a Bűn és a halál Legyőzőjét:

Sok jelkép és hang ismételte meg a századok folyamán az ígéletet. De egy isteni szót még nem értettek meg igazán.

A Teremtések könyvének 9. fejezetében mondja Isten: „... szivárványt helyezek a felhőkbe: ez legyen a szövetség jele köztem és a föld között. Ha összegyűjtöm a föld felett a felhőket (a büntetést), és a szivárvány megjelenik a felhőkön, akkor megemlékezem szövetségemről... az örök szövetségről, amely fennáll Isten és minden élőlény meg minden test között a földön.” (13-16)

Szivárvány: a béke jele. Szivárvány: híd az ég és a föld között.

Mária a békét hozó híd, amely ismét összeköti az eget a földdel. Ő, a Nagyon-Szeretett, aki pusztán jelenlétével elnyeri az irgalmat a bűnösök számára. És Isten, a Krisztust megelőző századokban, amikor az emberek törvényszegései felhalmozták az isteni büntetések felhőit a keménynyakú és kevély emberiség fölött, Isten, gondolatában, azt szemlélte, akit öröktől fogva az isteni Szó Szövetségsekre nyének, a Kegyelem Forrásának, a Bölcsesség Székének, Ura békét adó örömeinek szánt, szétoszlatta a könyörtelen büntetés felhőit, és időt adott az Üdvösségre várakozó emberiségnek.

A még meg sem született Szűz szava: „Béke! Irgalom! Uram!” Tökéletes szeretete, tökéletes engedelmissége ismert volt Isten előtt, mielőtt még létezett volna a legtisztább Csillag, a kellemes illatú áldozat, amely lecsillapította az Úr haragját. És, a Krisztus utáni századokban, Mária béke és irgalom az emberiség számára. És amikor megnövekednek a bűnök és gyülekeznek az isteni harag felhői és a sátáni füstfelhők, mindig Mária az, aki szétszórja a felhőket, és lefegyverzi a villámokat, aki felállítja titokzatos hídját a mélységbe zuhant emberiség számára, hogy az, kellemes úton felszálljon Javához.

„Szivárványomat a felhők közé helyezem... és megemlékezem szövetségemről.”

Ő, valóban a béke Szivárványa, a Társmegváltó a felhők között van, a felhők fölött van. Kedves csillag, amely ragyog Isten színe előtt, hogy emlékeztesse Őt arra, hogy Ő irgalmasságot ígért az embereknek, és Fiát adta, hogy az emberek részesüljenek a bocsánatban. Ott van, nem mint valami elgondolt kedvesség, hanem mint egy igaz, teljes valóság, szeplőtelen lelkével és romlatlan testével. Nem elégszik meg azzal, hogy ott van, imádva és boldogan. Hanem tevékenyen mutatkozik, és hívja, visszahívja az emberiséget az üdvösséghez.

Mária órája. Ez az az óra.

Noé bárkája nem mentett meg minden embert, hanem csak azokat az embereket közül, akiket Isten igaznak talált színe előtt. A mai időben sem tud Isten Bárkája megmenteni minden embert, mert az emberek, sok ember, nem akarja megmenteni magát, nem akarja megtalálni az üdvösséget Isten Bárkája által. A mostani idők felhői mind sötétebbé válnak, és teljesen le kell peregniük.

A vízözön után csak azok az igazak látták a szivárványt, akik életben maradtak a földön. De a jelenlegi órában sokan fogják látni Máriát; a szivárványt, a béke jelét, aki az irgalmasság túlcserélhető bősége. Sokan, azok közül is, akik nem igazak. Az ő hangját, illatát, csodáit, megismerik majd az igazak és a bűnösök. Boldogok ezek között az utolsók között

azok, akik megtérnek Isten Szivárványa által, és üdvözülnek a Jézusba vetett hit által. Neki köszönhető, hogy Isten haragja nem szabadul el.

Krisztus tehát eljött a megállapított időben, hogy visszaállítsa az eredeti bűn által megzavart rendet és a gyermekség kötelékeit Isten és az emberek között. Az elrendelt Áldozat eljött, hogy meghaljon, nemcsak az igazakért, hanem, és főleg, a bűnösökért is.

Mindnyájan bűnösök voltak, legalábbis az eredeti bűn által. Csak Mária volt büntelen. Az igazak szent cselekedetei, jóllehet az Örökkévaló megáldotta azokat, nem adták meg az igazak lelkének Isten Országának örökségét.

Nagyon fáradságos volt igaznak lenni, mert a kegyelem nem volt a lelkekben. A Törvény inkább a bűn okozója volt, mint az üdvösségé, mert sokak számára Isten népében a Törvény már „a harag indítóoka” volt, annyira lábbal taposták és megsértették. A Bölcsességet meghamisították szavaikban, az emberekhez alkalmazták, és nem azt prédikálták, ami Isten dicsőségére szolgált volna, hanem ami a kapzsi mesterek javára szolgált.

Az Úr egyszerű, tökéletes Törvényét egy sokkal súlyosabb, káosz követte, mivel az lelki káosz volt, és a lelkek eltévedtek benne, amikor nem veszték el egészen, a lelki halálra adva magukat. Egy bálványimádás, amely súlyosabb volt az aranyborjú imadásánál, volt legtöbbjük lelkiismeretében. Izrael minden hatalmasa „aranyborjú” volt, és imádta önmagát, és bálványként imádatni akarta magát a néptől.

A Templom csak egy név volt. A szertartások némajátékokhoz voltak hasonlók. Csak a szentnek nevezett nép jelentéktelen emberei hitték, hogy a Szentek Szentjében láthatatlanul jelen volt az Isten.

A papok és a rabbik még tanították, hogy Isten a Templomában van, pompás dicsőségében, és beszél szolgálóihoz. De ők jól tudták, hogy Isten már elhagyta a Templomot, ahol nem Őt imádták, hanem a papok, írástudók és farizeusok vezetőinek érdekeit. Ők érezték a Jelenlétet követő ürességet. Az orvosolhatatlan ürességet. Mert az emberek semmiféle igyekezete sem tudta betölteni Isten hiányát. Minden fáradozás hiábavaló betöltésére és arra, hogy legalább elfelejtsék egy oltár hiányát, amelyről Isten eltávozott. Semmi. És semmi sem képes becsapni azt, és békét adni annak, aki belül, lelkiismeretében tudja, hogy Isten többé nincs jelen, hogy Ő a kevélyeket sorsukra, bűnös vágyaikra, bálványimádásukra hagyta.

Ebben az időben jött el Jézus. Ha Isten emberi mérték szerint mérte volna a dolgokat, nem talált volna kevésbé alkalmas időt annak megválasztására, hogy eljőjön az Irgalmasság ideje. De nemcsak az Irgalmasság ideje volt, hanem az Igazságosságé is. Az igazságosságé Izrael számára, amely többé nem érdemelte meg, hogy Isten népe legyen. Egy másik népet kellett választani helyébe: a keresztény népet.

A Templom vége elérkezett. Az új Törvényt, a régi tökéletesítését közvetlenül Isten adta, hirdette az embereknek. Isten Szeretete teljes egészében megmutatkozott az emberek előtt.

A Szeretet, jóllehet csupa irgalom, nem jelent igazságtalanságot. A szeretet azt jelenti, hogy mindent az emberek iránti szeretetből kell megtenni. Jézus is ezt a parancsot adta nektek.

De Ő, a Tökéletesség, nem csak tanította, hogy nincs nagyobb szeretet, mint azé, aki meghal barátaiért. Ő meghalt. És nemcsak a barátokért, az igazakért és az igazságosság kedvelőiért – ezek az utóbbiak is Isten barátai, jóllehet még gyengék, lelkük nincs kialakulva – Ő ellenségeiért is meghalt. A keresztén nem barátaiért imádkozott, hanem ellenségeiért.

Örök és végtelen bölcsességével, Krisztus tudta, miként lépett be a bűn a világba az ember által, a halállal együtt, és hogyan terjedt ki az minden emberre; miként volt az már a Törvény előtt. Ha nem lett volna bűn, nem lett volna szükség egy törvényre a bűn ellen. A bűn különböző formáiban a kevélységből, falánkságból és fősványségből indult erjedésnek, amelyek annyira megőrjítették az Ősszülőket, egészen addig, hogy fellázadtak Isten ellen. És miután megsértették Isten rendjét, és ezáltal Istent, következett az ártatlanság megsértése és tönkretétele, hogy helyet adjon a gonoszságnak, és ezt követte a testvér ellen elkövetett

erőszak, a Káin által véghezvitt testvérgyilkossággal és Lámech gyilkosságával, és Isten fiainak bujaságával az emberek leányai iránt, és a Babel építőinek kevélysége, és a népek és törzsek kapzsisága, és Szodoma és Gomorra sokszoros bűne, amelyek egyre erősebben virágoztak a századok folyamán.

És Krisztus, haldokolva, imádkozott Isten ellenségeiért, hogy bocsánatot nyerjenek és visszatérjenek az igaz élethez. Jézus a rend helyreállítója.

Ha egy mérlegre valaki olyan súlyt tesz, ami aránytalan az ellensúllyal, a mérleg egy oldalra billen. De, ha helyreállítják az egyensúlyt, a mérleg két tányérja egy vonalba kerül.

Íme: egy ember bűne miatt sokan elvesztek. Isten mérlege teljesen az Igazságosság oldalára billent. De Krisztus áldozata által mindazok megkapták a kegyelmet és az életet, akik hisznek Jézusban. És ilyen módon az egyensúly nemcsak helyreállt, hanem az Irgalmasság oldalára billent, mert az Istenember áldozata végtelen értékű, és végtelenek az Üdvözítő Krisztus érdemei. Ádám bűne, súlyossága ellenére sem volt soha határtalan. Erre vall a tény, hogy helyre lehetett hozni. Ha végtelen lett volna, nem lehetett volna helyrehozni. A két végtelen: a kegyelemé és a bűné, szemben álltak volna egymással anélkül, hogy az egyik győzhetett volna a küzdelemben, hiszen két egyenlő erő állt volna szemben egymással. Isten mérlege azonban az Irgalmasság oldalára billen, és az Irgalmasság és a Bocsánat kicsordul a világ üdvösségéért kiontott isteni Vérrrel megtelt tányérból.

Mindent kiontott. Annál többet ontott ki, minél inkább bővelkedett a bűn, hogy a kegyelem, bővelkedve, legyőzze a bűnt, és az Élet legyőzze a Halált, meghalva azért, hogy az emberek halhatatlan lelkének visszaadja az Életet: az Életet, azaz Isten országát bennetek, és számotokra itt, és a másvilágon, a mennyországban.

Új életünk (Róm 6,1-10)

Sok keresztény beleesik abba a tévhitbe, hogy azt gondolják: miután Krisztus, engesztelést nyújtott mindenkéért, és megadta, végtelen bőséggel, a kegyelmet, felesleges visszatartani magukat a bűntől, és erőszakot venni saját magukon. Sőt, addig mennek tévhitükben, hogy azt mondják maguknak és másoknak: ha így tesznek, ezzel növelik Isten dicsőségét és hatalmát, megmutatva, hogy pusztán az Istenember végtelén érdemei által, az emberi jóakarat közreműködése nélkül, üdvözülnek az emberek. Ha valaki azt mondaná ezeknek, hogy megérintette őket a semmi jót sem tevés (kvietizmus) tévtana, lázadoznának ez ellen, mint egy rágalom ellen.

Nem. Nem így van. A kegyelem végtelenül bőséges. De szinte határtalan ennek a tévtannak a nagysága, amely semmibe veszi az isteni Vért és Krisztus isteni Áldozatát.

Ő meghalt mindenkéért, irgalmas mindenki iránt, orvosság mindenki számára, mindenkinek az üdvössége, mindenkinek az Élete. De mindezeknek rendelkezniük kell a megigazulás akarásával. Ha azután gyengeségük miatt elesnek, ha az ördög orvul leteperi és elvonszolja őket, Jézus, amint Neve mondja, odasiet, megmenti, felemeli, meggyógyítja őket, megbocsát nekik, megtisztítja őket. Ő az örök Jóvátévő.

Minden forrás elapadhat, minden vízmedence kiszáradhat. A századokon keresztül a földön egész tengerek és tavak száradtak ki és váltak homokszivatagokká vagy elhagyatott és sziklás, mélyen fekvő alföldekké, amelyeket hegyek vesznek körül, olyan hegyek, amelyek előzőleg visszatükröződtek egy tóban. De van egy Forrás, ami sose fog kiszáradni, egészen a világ végéig. Bőségesen és szentül, mindig kiárasztja majd vizét, az emberek iránti irgalomból. Ez a feláldozott Bárány Testéből fakadó Forrás.

De gondoltok-e arra, ti, keresztények, az isteni Vérnek milyen hulláma mos és táplál titeket állandóan?

Ha egy király olyan gazdag és nagylelkű volna, hogy összekötné alattvalóinak házáat egy csodálatos kúttal, amelyből arany folyik, ennek a királynak alattvalói istenként imádnák őt. Mégis, ez az arany nem maradna örökké az övéké. Halálukkor el kellene hagyniuk. De Krisztus Vére, ez a Vér, amely értékesebb minden nemesfémnél vagy drágakőnél, a királyok Királyának ez a Vére, nemde ingyenes ajándék számotokra, bőven áradva rátok, határtalanul, erejét és az időt illetően? Ez a Vér legyőzi a halált, legyőzi a bűnt, felülmúlja az időt, és gazdag gyümölcsei mindörökké tartanak. Sőt, pontosan ennek erejében szálltok fel királyi bíborban az Országba, és az örökkévalóságban, az égben jobban örvendtek majd a végtelen Kincsnek, mint az ideig tartó életben, ezen a földön.

Ő, az Élő, megtapasztalta a halál borzalmát, hogy ti meghaljatok a bűnnek, és feltámadjatok a kegyelemben. Nem szabad tehát nektek visszatérnetek a bűnhöz és a halálhoz, szándékosan akarva ezt a visszatérést.

Ő mondta: „Nem lehet egyszerre szolgálni Istennek és a Mammonnak.” Én mondom: „Nem lehet egyszerre birtokolni az Életet és a Halált”.

Amikor Jézus feltámadt, három dologról tanúskodott:

1. hogy Isten volt, és azért magától fel tudott támadni.
2. hogy valóban behalt a keresztre feszítésbe. Ezért megőrizte dicsőséges Testén a szenvedés sebhelyeit. Arról a Testről eltűnt szenvedésének minden jele: a megöregedés, a rá szórt szenny, a bebalzsamozásnál használt erős illatú balzsamok. De, hogy megmutassa: Krisztus valóságos ember volt, és nem csupán egy testnélküli alakja Önmagának, valóban keresztre feszítették, megmaradtak az igazi Testen a szegek okozta igazi sebhelyek, és a lándzsa által vágott seb.

3. hogy mindörökre legyőzte a halált, és feltámadt, Istenként, Testével és Lelkével, az örökkévalóság számára. Úgy, amint a szentasszonyok látták Őt a sírnál, az apostolok a feltámadás estéjén, a tanítványok a további jelenésekben, úgy látták, látják és fogják látni Őt a részleges ítélet pillanatában, amikor minden ember lelke átmegy a földi életből a földöntúli életbe; és úgy fogja látni Őt minden ember az utolsó ítéleten, amint látták Őt már megjelenni a Limbusban, és kinyitni annak kapuit az igazak számára, akik felszálltak vele az égbe, amelyet megnyitott Isten szentjei számára.

De egy negyedik dologról is tanúskodott Krisztus, feltámadva: és arról az áldozat utáni feltámadásának jelképével tanúskodott. Erről: hogy a keresztény, aki elmerült Vérének üdvös hullámában, akit eltemettek ebben az üdvözítő fürdőben, mint valami sírban, amelynek mélye az életet fejezi ki és nem a halált, a romolhatatlanságot és nem a romlást, új életre, dicsőséges életre támadjon fel. Úgy, mint vele történt, akit elhelyeztek a sír mélyében „mint egy leprást, kifecamított és kilátszó csontokkal és átszúrt végtagokkal”, de aki kijött ebből a mélységből oly dicsőségesen szép ruhában, hogy teljes ragyogásában csak az angyalok és a Legtisztább volt képes rátekinteni.

Krisztus a feltámadás után elérte titkának teljes tökéletességét. Szenvedése előtt már a tökéletesség volt: az Ember tökéletessége. Az Istenember tökéletessége. Isten tökéletessége. De szenvedésében az Istenember megelőző tökéletessége tökéletessé vált a Megváltó Isten tökéletességében. És feltámadása után teljessé vált ebben, titokzatos módon, a világ végéig, amit magában foglal és megmagyaráz a „csupán általa ismert név”, amiről János beszél a Jelenések könyvében.

Az ember is, aki Krisztusban él (az ember küzdelme, szenvedése, mindennapos fájdalmas küzdelme, amit szentül visel el és teljesít) és Krisztus által; Krisztusban támad fel; eléri majd a tökéletességet, ami feljogosítja az égbe való belépésre, és meg fogja kapni a kis fehér köre írt nevet, azt a nevet, amelyet senki sem ért, csak az, aki megkapja”. (2,17)

„Én vagyok az igazi Szőlőtő... A szőlővessző, ha nem tud a szőlőtővel egyesülve maradni, nem hoz gyümölcsöt. Úgy ti sem fogtok gyümölcsöt hozni, ha nem maradtok belém oltva... és félredobnak titeket, mint elszáradt ágakat” mondta Ő.

Igaz. Ő „hordozta minden betegségeket”, mert hordozta és megsemmisítette „gonoszságokat”. Ő „kiszáradt, mint egy cserép”, mert, hogy éltesen titeket, nektek adta Véré, a gyümölcsöt hozó igazi Szőlőtő éltető nedvét.

Ő: a gyümölcsöt hozó Szőlőtő. Ti: a vad szőlővesszők, amelyek képtelenek gyümölcsöt hozni. És az Ő Atyja és a tiétek, az örök szőlőskert művelője, vett titeket, terméketlen és vad venyigéket, és beoltott belé. És Ő elfogadta, hogy felszívja és megsemmisítse összes gyilkos nedveteket, bűnös vágyaitok minden lázát, egészen addig, hogy meghaljon. Teste áldozattá vált anélkül, hogy a ti romlottságotok megzavarta és megmérgezte volna az Ő szent lelkét. Ő öröktől fogva ártatlan volt. Azt akarta, hogy a világ végén ti is dicsőségesek legyetek, mint Ő, testben és lélekben. Hogy már az első és az utolsó ítélet előtt romolhatatlan testbe öltöztessen szent lelketeket, és boldoggá tegye Isten barátsága által. Hogy bennetek lakozzon a Szentlélek, és így egyesüljete Krisztussal, a Baráttal és a földön levő égi Kenyérrel. Isten békéjét élvezve a halál után, várakozva a test feltámadására, hogy az részesüljön a lélek örömeiben és dicsőségében.

Az isteni Gondolat és Akarat megvalósított egy titkot: hogy mielőtt ti még léteztetek volna, Krisztus kiengesztelje bűneiteket. „Ő magára vette sokaknak bűnét” mondja Izajás. És ez a sokaság azokból áll, akik életük folyamán, vagy legalább haláluk előtt, jóakarata által, nem engedték, hogy Krisztus végtelen érdemei tétlenek maradjanak számukra.

A Kereszt mérlegén, az Igazságosságnak azon a bitófáján, amelyen ott volt a teljes Szentség és a teljes Gonoszság, és az első felemésztette a másodikat, minden bűnösök ott volt, nyílként behatolva a Vértanú Testébe. Számatalan volt az ostorcsapás, és nagyon számosak a gyötört fejen a tövisszúrások, kegyetlenek voltak a szögek által okozott görcsök.

De senki sem veri mellét, részvétellel a kínoktól szenvedő Krisztus iránt, amelyeket egy kegyetlen emberi igazságszolgáltatás okozott, mondva: „Íme: ezt, ezt, ezt, ezeket az ezernyi, tízezernyi töviseket én szúrtam testedbe és szívedbe, az én ezernyi és tízezernyi bűnömmel! Te ismertél engem, Megváltóm, az én összes, ezernyi bűnömmel. Egy sem volt ismeretlen előtted. Én okoztam gyötrelmeidet!”

Ki számolja meg a bűnök millióinak millióit, amelyeket a Legtisztább érzett beleszúrva engesztelő Testébe? Ezen elmélkedve, kinek nem kellene tökéletes gyűlöletet éreznie a bűn iránt, menekülnie attól? Ki ne érezné a kényszert, a kötelességet, hogy ne szolgáljon többé a bűnnek, miután egy Isten Áldozata szabadított meg titeket attól?

Meghaltatok a bűnnek! A halott többé nem teszi azt, amit életében tett. Ha biztosan hiszitek, hogy Krisztus halála és a kegyelem, amit halálával kiérdemelt számotokra, megszabadított titeket a bűn halálától, és megadta nektek az eszközöket ahhoz, hogy attól szabadok maradjatok, akkor, Krisztushoz hasonlóan, miért nem támadtok fel véglegesen ebből a halálból, és miért nem éltek mindig Istenben, úgy, mint Jézus, az Isten Fia, az Emberfia él, – „Istenért”, vagyis Isten-módra, – aki meghalt mint Ember, hogy kiengesztelje a Bűnt és az emberek bűneit?

De nemcsak Ő Isten. Mindenki – emlékezzetek rá, aki Krisztusban él, Krisztus által él, – az megistenül, a Magasságbeli gyermekévé válva.

Isten szolgálói (Róm 6,11-23)

Meg van írva a mózesi könyvekben, hogy az áldozatokra és felajánlásokra hibátlan állatokat, lisztlángot, olajat, gabonát, sóval, de kovász és méz nélkül készített kenyeret, megpörkölt és megdarált zöld terményt ajánlhatnak csak fel az elégő áldozathoz, mindig meghintve olajjal és tömjénnel.

Az is meg van írva, hogy azok, akik Áron törzséhez, és ezért a papi törzshöz tartoznak, ki vannak zárva a papságból, ha bármiféle testi fogyatékoságuk van, vagy gyógyíthatatlan betegségben szenvednek. Tökéletes testalkatú és egészséges egyéneknek kellett bemutatniuk az áldozatot az ember Teremtőjének, a Magasságbelinek, aki tökéletes testalkatot adott az embernek, tökéletes érzékekkel és érzelmekkel, mert a torz és a beteg alkatú ember ennek lázadására emlékeztette Őt, és a Sátán megvetésére Isten legkedvesebb műve iránt, és azért Isten is megvetette.

A mózesi időkben állatokat és gabonát áldoztak fel, anyagi dolgokat. A keresztény időben az áldozatok lelkiek. Dávid megjövendölte ezt az időt, amelyben nem állatokat fognak feláldozni, hanem „a bűnbánó lélek, az alázatos és töredelmes szív” lesz az áldozat.

A mózesi idő a szigor ideje volt. Az ember nem mert arra gondolni, hogy szívét kellemes áldozatul ajánlhatja fel. Mindnyájan tisztátalanok voltak abban az időben, még a legigazabb emberek szíve is. Az eredeti bűn – a legszentebbekben csak ez – elrútította az ember szívét. És akkor hogyan ajánlhatott volna fel kellemes illatú áldozatot Annak, aki előírta, hogy az Ő oltárán felajánlott állatok és termények hibátlanok legyenek, még a szőrzet vagy a rozsdá foltja se legyen rajtuk?

Talán bűnös volt egy borjú vagy bárány azért, mert foltosan született? Vagy egy kalász azért, mert penészes vagy rozsdás volt? Nem. De ennek ellenére, nem volt szabad az oltárra tenni őket. És olyan ember sem tehette azokat az oltárra, aki fogyatékoságával, gyengeségével vagy betegségekkel tanúskodott a bűn örökségéről.

Ádám bűne miatt lépett be a betegség, az eltorzulás, a halál az emberek közé. Mert a gonoszság, tüzet fogva ott, ahol előzőleg csak a tiszta szeretet lángja volt, elvezette az embereket az érzékek és az érzelmek elfajulásához. Ez az emberben megnyilvánuló minden betegség vagy eltorzulás eredete. Rothadt gyökérből romlott fa, lombozat és gyümölcs sarjad. És miután a kezdeti romlás állandóan növekedett az újabb elfajulások által, az ember teste mindinkább megfizette, megfizeti és meg fogja fizetni azt a nagyon fájdalmas következményt, hogy túl sok ember az emberből állattá süllyed le.

Az irgalmasság idejében, amikor a kegyelem ismét szüzekké teszi a lelkeket, isteni tisztaságával, megszűntek a mózesi Törvény korlátozásai, és minden ember, aki meg van jelölve Krisztus jelével, aki fel van kenve az örök, szent, ártatlan és szeplőtelen Főpap által az Ő szolgájává; lehet áldozat és pap, anyag, és az Istennek kedves lelki áldozat szolgája, sőt azzá kell lennie. Ez a lélek ideje, amelyben az emberi értékek képezik az alapot, de az emberfeletti értékek vannak a csúcson, és inkább ezeket, mint az előbbieket kell felajánlani Istennek, és elfogadni, mint Isten ajándékait. Ebben a korban a test a királyi lélek ruhája, eszköz a győzelem elérésére, de a lélek az, amelyik uralkodik, vagy kellene uralkodnia. Ebben az időben „Annak erejéből, aki a sötétségből meghívott minket a csodálatos világosságra, a keresztényeket szent néppé, Isten új népévé tette, amelyet az Istenember Vére szerzett meg Istennek, és tette választott törzssé, királyi papsággá”, mint Péter írja.

Pál leveléből hiányzik egy szó: „áldozat”. „Mint a halálból életre keltek, adjátok magatokat élő áldozatként Isten szolgálatára, tagjaitokat meg az igazság eszközéül szenteljétek az Istennek.” (13) Íme, a királyi papság, minden keresztény papsága, amelyre a keresztény meghívást kapott, követve azt, aki „Pap mindörökké, Melkizedek rendje szerint”.

A régi Törvényből van átvéve, lelki fokra van felemelve az a kötelezettség, hogy halálos bűn nélkül legyen, se értelme, se lelke ne egyezzen bele a főbűnökbe. Feladatát teljes figyelemmel töltsse be. Ne legyen meg benne sem a gyűlölet és a bűnös vágyak kovásza, sem az érzéki puhaság méze, sem a lelki betegségek, amelyek meggyógyítására nem törekszik. Ne legyen vak a Fény iránt, de még vaksiság se tegye homályossá a szemét. Ne hunyjon szemet a kis hibák alattomosan tekergőző valósága iránt sem. Ne legyen törés vagy púp a nagyszerű keresztény kialakulásban!

Az igaz Isten katonái, a szent vallás atlétái, az új idő papjai és áldozatai! Meg kell sóznotok magatokat a hősiesség akarat sójával, amely éget és mar, de megerősíti és megóvja az üszkösödéstől a gyenge részeket. Meg kell pörkölni és örölni magatokat a szeretet tüzénél és az önmegtartóztatás malomkövén, hogy lisztté, lisztlánggá legyetek az áldozat ostyájához. És utána, meghintve az erények szent kenetével és illatossá téve az imádás tömjénével – és bőséges legyen! – ajánljátok fel és áldoztátok fel magatokat, Krisztus állandó szavait mondva: „Íme, Atyám, hogy megtegyem nem az én, hanem a te akaratodat”, készen a válaszra annak, aki hízelgéssel vagy fenyegetéssel, szeretettel vagy gyűlölettel vissza akar tartani titeket attól, hogy életetekkel Krisztust hirdessétek a világ tudósai között: „Nem tudjátok, hogy nekem Atyám érdekeivel kell foglalkoznom?”

Bennetek minden szent áldozat legyen. Mert minden rajta van Krisztus Áldozatának megszentelő krizmája. A legkevésbé nemes testrészek is arra hivatottak, hogy Istent szolgálják épp úgy, mint a test legnemesebb részei. Nincsenek kizárva a szolgálatból azok, akiket Isten akarata felkent a fájdalomra felszentelt sajátos krizmájával: a betegek, a gyengék, az igazságtalanul elítélt ártatlanok, akiket a világ kinevet és üldöz. A Kegyelem ítél, és a Kegyelem emel fel.

Isteni bölcsességével és nagylelkűségével mondta Jézus: „Az utolsók lesznek az elsők”. És mielőtt meggyógyította a jeruzsálemi vakot, hogy tanítványa legyen, és Őt hirdesse, azt mondta a jövő korszakokra emelve tekintetét, amelyben sokan azok közül, akiket a világ megvet, a világ „üdvösségévé” válnak, azt mondta: „Nem ő, se szülei nem vétkeztek, hanem hogy megnyilvánuljon benne Isten műve”. Benne és általa. A nagylelkű engedelmesség vagy hősiesség által, mily sokan „áldozatok”, „megváltók”, „Krisztus Szenvedésének folytatói és beteljesítői”!

De ha el is tekintünk a legmagasabb fokú szeretet e különleges hőseitől, ti, keresztények, mindnyájan „élő ostyák” vagytok, és fel kell ajánlanotok testetek tagjait, mint szeretet-tárgyakat. Büntől mentesen kell azokat felajánlanotok, mert most már nem „a törvény alatt vagytok, hanem a kegyelem alatt.” Mivel megszabadultatok a bűn rabszolgaságából, és a Kegyelem támogatását élvezitek, többé nem szabad ismernetek a lelki halált és nem is fogjátok megismerni, ha önként nem teszitek magatokat újra a bűn szolgálivá.

Szolgáljátok az Úristent, aki a Törvényt adta az embereknek, hogy fék és zabla legyen a földön mind erősebbé váló gonoszság ellen! Az Úristen meghagyta a Törvény fékjét és zablóját, hogy küzdjétek a Sátán, a világ és a test csábításai ellen. De Krisztusának eljövételével és az Ő érdemei révén a kegyelem visszaállításával szárnyakat adott Lelketeknek, felszabadítva a láncoktól, hogy röpködhessen, jó magasra a bűnös vágyak sara felett, elébe Annak, aki feltűnik keleten. Ti ismertétek Őt és vágyakoztatok utána, amennyire az megadatott nektek addig, míg a számkivetésben vagytok. Követtétek Őt az Élet útján. Mindörökké elhagytátok a föld, a halál ösvényeit. Vonzott titeket az Ő illatszereinek illata. Legyőzött titeket az egyetlen, legfőbb Szépség, a testet öltött Ige, Jézus Krisztus, a ti Uratok, Megváltótok és Mesteretek: Ő, akinek tanítása kedves, akinek igája könnyű, megerősít minden gyengeség és a halál ellen Testével és Vérével, amelyet értetek és nektek adott, a Golgota oltárán, és a templomok oltárain, Szent Közösségben Isten Fiával, aki Isten, mint az Atya.

Ez a Közösség, ami Élet. Élet Jézus Krisztusban és Jézus Krisztussal. Élet az Atyában Jézus Krisztus által. Élet a Szeretetben, aki Krisztus Szerzője. Élet a Háromságban, mert ahol Egy van, ott vannak a Többiek, amint az égben, úgy az emberek szívében is.

(107)

A tudás ajándéka (Róm 7,1-13)

Szilárd igazság, hogy az ősszülők, a megszentelő kegyelmen és az ártatlanságon kívül, teremtésükkor más ajándékokat is kaptak Teremtőjüktől. Ezek voltak: a teljesség, azaz az érzékek tökéletes alárendeltsége az értelemnek, az állapotukkal arányos tudás, a halhatatlanság, a mentesség minden szenvedéstől és nyomorúságtól.

A mentességről és ennek elvesztéséről az előző alkalommal beszéltem. Ma emlékezetbe idézzük az állapotukkal arányos tudást. Ez nagy kiterjedésű, igazi tudás volt, amely képes volt megvilágosítani az embert minden dologban, ami szükséges volt állapotához. Királya volt minden más természetes teremtménynek. Isten képére és hasonlatosságára teremtett lény volt, lelke által, amely szellemi, szabad, halhatatlan, értelmes, képes megismerni és ezért szeretni Istent, rendeltetése az volt, hogy örökké örvendjen Istennek. Lelke birtokolta Isten ingyenes ajándékait, amelyek között első volt a Megszentelő kegyelem, ami felemelte az embert a természetfeletti síkra, mint Isten gyermekét és a mennyország örökösét.

A tudásnak eme adománya által az ember világosan és természetfeletti módon tudta, milyen cselekedeteket kell véghezvinnie, milyen úton kell járnia ahhoz, hogy elérje célját, amire Isten őt teremtette. Szerette Istent minden képességével, azaz tökéletes tudásával, ami megfelelt a kegyelemmel eltelt ember fokozatának és ártatlanságának. Rendezett volt szeretete, amely lángolt, de nem lépte túl a tiszteletteljes magatartást, amivel a legszentebb teremtmény is mindig tartozik Teremtőjének.

Ez az erőteljes szeretet, amely erőteljességében sose lépi át az illő tisztelet határait, amivel a teremtmény tartozik Teremtőjének, csak Jézusban és Máriában valósult meg az Isten által kedvelt tökéletességben. Az Emberfia és a Szeplőtelen volt az új Ádám és Éva. Ők tették jóvá az előzők által elkövetett súlyos megbántást, és vigasztalták meg az Atyaistent, tökéletesen használva minden ajándékot, amit Istentől kaptak, sose vétkezve a kevélységgel azért, mert őket szerette Isten a legjobban minden teremtmény között.

A tudásnak ez az ajándéka, ahogyan szabályozta a teremtmény szeretetét a Teremtő iránt, ugyanúgy szabályozta a teremtmény szeretetét a teremtmény iránt is: elsősorban a hozzá hasonló társa iránt. Ez a szeretet mentes volt a bujaság rendezetlenségétől, az ártatlanok lángoló szeretete volt, amit csak a buják és a megromlottak tartanak lehetetlennek.

Ó vakság, amit a romlottság kovásza hozott létre! Az ártatlanok, a tiszták, tudnak szeretni, igazán szeretni. Szeretni a három rendet, ami az emberben van. A legmagasabbal kezdik. A lejjebb – természetes síkon – szüzi gyengédséggel gyakorolt szeretet, a leglángolóbb anyai és a leglángolóbb gyermeki szeretet. Ez a két szeretet nélkülözi az érzéki vonzást: lelki szeretet, a gyermek szeretete az élő tabernákulum iránt, amely őt hordozta, és a teremtmény anyai szeretete az ő teremtő képességének élő tanúsága iránt, ami az asszony dicsősége, ami a szenvedés és az anyaság áldozata által felemeli a nőt Isten munkatársává, „embert nyerve Isten segítségével”. (Ter 4,1)

(A tudásnak ez az ajándéka) szabályozta az ember szeretetét a többi teremtmény iránt, amelyek számára kedvesek és hasznosak voltak. Minden teremtett dologban ő az Isten szerető hatalmát látta, Aki az emberért teremtette azokat, és olyannak látta őket, amilyenek azok Isten szemében voltak: „nagyon jók”. (Ter 1,31) .

Szabályozta volna az ember szeretetét az ő teremtményei iránt is, akik Évával való szent szeretetéből születtek. De Ádám és Éva nem jutottak el erre a szeretetre. Ugyanis a Rendbontó megromtotta az Ősszülők szeretetét még mielőtt „az Ádám csontjából származó »csont« és test a testéből, – akiért az ember elhagyja atyját és anyját és egyesül feleségével, és a kettő egyetlen testté lesz” – gyermeket szült volna neki, úgy, ahogy a nap által megcsókolt növényből virágok és gyümölcsök születnek, anélkül, hogy más megérintené.

Többet akartak megismerni, mint ami igazságos és elégséges ismeret lett volna. Azért az Igazságosság azt mondta: „Vigyázzunk, hogy most az ember ne nyújtsa ki kezét, és ne szakítson az élet fájának gyümölcséből is, és ne egyen belőle, hogy örökké éljen.” Ez a mondat sokakat zavarba ejt, és sok másnak arra szolgál, hogy a Jóságos és Nagylelkű Istent kegyetlennek és zsugorinak állítsák be. Arra is szolgál, hogy tagadjanak egy vallási igazságot: azt, hogy a halhatatlanság Isten egyik ajándéka volt az őszülőknek.

Az ajándék, ajándék, adni kell. Isten adta a halhatatlanságot, amint adta a többi ajándékot, amelyek között volt az ember állapotának megfelelő tudás. Nem minden Tudás. Csak Isten Mindentudó. Így adta a halhatatlanságot, de nem a kezdet nélküli létet. Csak Isten örökkévaló.

Az embernek születnie kellett, az Isten által teremtett embertől születnie, és többé meg nem hálnia, hanem át kellett volna mennie a földi Paradicsomból az égibe, és ott örvendenie kellett volna Isten tökéletes megismerésének.

De az ember visszaélt vele. Többet akart, mint amit ingyen ajándékként kapott. Az egész Tudást akarta, nem fontolva meg, hogy a jó dolgokat is arányos mértékben kell használnia, saját képessége szerint, és csak a Végtelen és Tökéletes volt képes mindent megismerni veszély nélkül, mert az Ő végtelen Tökéletessége megismerheti a teljes Rosszat anélkül, hogy az megzavarná és megrontaná.

Isten szenved a rossz miatt, amit lát. De az által szenved, amit az végbevisz bennetek. Nem Önmaga miatt. Mert Ő felette áll a Gonosz minden erejének, és még a fáradhatatlan és ravasz hatalom, aki a Sátán nevet viseli, sem tudja megzavarni az Ő tökéletességét.

A Sátán bennetek sérti meg Istent. De ha ti erősek lennétek, a Sátánnak nem lenne módja rajtatok keresztül megbántani Istent. Ha gondolnátok erre, sose vétkeznétek, ti, akik többé vagy kevésbé erősen szeretitek Istent, mert aki a katolikus-keresztény névvel dicsekszik, nem szeretné magát a Sátán büntársának érezni Isten megbántásában.

Mégis ezt teszitek. Nem fontoljátok meg soha, hogy a Sátán ravasz, ragadozó, aki nem elégszik meg azzal, hogy megkísért, vagy legyőz titeket. De nem is annyira titeket vesz célba, hanem azon igyekszik, hogy Istent gúnyolja, elszakítsa tőle a lelkeket, kicsúfolja és tönkretegy Krisztus áldozatát, semmivé tegye azt közületek sokak számára, és sok más számára alig elégséggé ahhoz, hogy megmentsen titeket a kárhozattól.

A Sátán ismeri, megszámlálta az Emberfiának minden könnyét és vércseppjét. Minden könny- vagy vércseppen látta annak igazi nevét, igazi indítóokát: egy katolikus tétlen lanyhaságát a könnyeken, egy katolikus elkárhozását az isteni Vér cseppjein. Ismeri azt, aki fájdalmat okozott Krisztusnak, aki a könnyeket és a vérverejtékezést okozta isteni Ellenfelének, aki Ellenfele volt az ő lázadásának pillanatától kezdve, örök Ellenfele és örök Győztes a lelkek milliói számára, akiknek Krisztus az eget ajándékozza és ajándékozta.

De térjünk vissza tárgyunkra, és az ajándékok által, amelyeket Krisztus Áldozata visszaadott nektek, mindenki fejezze be a gondolatot, amelyet én félbehagyok.

Miután Ádám szert akart tenni minden tudásra, meg akarhatta volna szerezni a teljes életet is, azaz birtokolni az életet, nem a kapott és szeretettel megőrzött ajándék által, hanem erőszakkal, amely kigúnyolja a tiszteletet, lerombolja a rendet, érdemtelenül egyenlő akar lenni Istennel, önmagát örökre teremtve. Azzal, hogy egyenlő akart lenni Istennel, ugyanazt a bűnt követte volna el, mint Lucifer. És Lucifer bűnére nincs bocsánat.

Isten azt akarta, hogy megbocsáthasson az embernek. Azt akarta, hogy vissza tudja adni neki a halhatatlanságot, az ég birtoklását, az állapotához elégséges tudást, a megszentelő Kegyelmet, Önmagát. És közbelépett az elítéléssel, hogy megmentse. A halált adta, hogy (annak fejében) az Életet adja. A számkivetést adta, hogy az örök Hazát adja. Egy törvényt adott az ingyenes tudás helyett, amit az ember elvesztett a Kegyelem halálával szívében. Íme, a mai oktatás kezdete, ami annak tárgya lesz. A Törvény a bűn következményeinek a gyümölcse.

A bűn tompulttá tette az embert a jó és a rossz közötti különbség meglátásában és az erkölcsösségben. Füstként elhomályosította a megismert Igazságot. Lármájával elnyomta az isteni szó hangját, amit a szép Éden hűs estéin hallott. Isten fogadott gyermekéből lesüllyedt az értelmes állat színvonalára. Az ember ösztönszerűen érezte, hogy a gyilkosságnak „rossznak” kell lennie, hogy megrontani magát a fajtalan vágyakkal, „rossznak” kell lennie. De nem tudta megkülönböztetni, mily pontig rossz az élet kioltása, és mi az Isten által leginkább megvetett fajtalanság.

Azért, miután Isten megbüntette, és újból megbüntette a vízözönnel, és ez után megadta az első szabályokat, hogy erőszakosságát csökkentse (megtiltva a húsnak a vérrel együtt való fogyasztását), és utána megbüntette az emberek szétszórásával és a nyelvek zavarával. Innen erednek a jövő népek és királyságok és háborúk, amelyek még mindig gyötörnek titeket. Megbüntette az égből jövő tüzzel Szodomát és más bűnös városokat. Az igaz Ábrahámnak világosabb törvényeket adott az Úrnak való alárendeltséggel kapcsolatban. Mózesnek egymásután parancsokat és felhívásokat adott, és elvezette őt az első húsvéti áldozat megünneplésére. Ez megmarad a világ végéig, mert a Kegyelem órájában az egyéves bárányt az isteni Bárány helyettesítette, állandó Áldozatként a világ minden oltárán, a századokon keresztül. Ettől a húsvéti bárányra vonatkozó törvénytől elvezette Mózeset a Tízparancsolatig.

De a Tízparancsra nem lett volna szükség, ha az értelem mindig uralkodott volna az érzékek fölött, azaz, ha a Bűnt nem követték volna el az Édenben. És nem lett volna szükség rá, ha az érzékek rendetlenségéből nem következett volna a kegyelem és az ártatlanság elvesztése, és azért a tudásé is. Irgalom a gyengéknek, büntetés Isten kigúnyolóinak, akik tudatosan követik el a rossz cselekedeteket.

A Tízparancs a parancsoló: „Tedd” és a tiltó: „Ne tedd” részével megteremti a bűnt, minden következményével együtt. Mert az ember akkor követ el bűnt, amikor tudatában van annak, hogy vétkezik, és a Törvény után többé nem mentegődözhet: „Nem tudtam, hogy bűnt követek el”.

A Tízparancs irgalom, büntetés és próbára tétel. Amint „próbára tétel” volt az Éden közepén lévő fa. Próbára tétel nélkül nem lehet megbizonyosodni az ember felől. És meg van írva, hogy Isten úgy teszi próbára az embert, mint ahogy az aranyműves megvizsgálja az aranyat a kemencében.

Csak az erényekben, és főleg a szeretetben erősek tartják meg a Törvény tilalmait. Mert általában az ember, a sátáni ösztönzésre és a bűn rejtett melegágyai miatt, vágyakozik arra, ami tilos. Ezért igazán hősiések azok, akik az érzékeket és a kísértéseket erős szeretetük súlyával elnyomják, és nem nyújtják ki sóvárogva kezüket a tiltott gyümölcs után.

Ezek az igazi keresztények, akik sohasem élnek vissza Krisztus végtelen érdemeivel, az általa elnyert kegyelemmel. A vad szőlővesszők, amelyek be vannak oltva az igazi Szőlőtőbe, bőséges gyümölcsöt hoznak Istennek, a tevékeny erények által, és azért biztosan részesülnek az örök életben.

Ezek az igazi keresztények, akikben elevenen élnek a Szentlélek adományai, aki teljessé teszi Krisztust, közölve az Isten kegyelmében élő emberekkel a tudást, a nagy ajándékot, amit Ádám elvesztett Bűnével, a tudást, amely nélkül a Törvény, amit Isten azért adott, hogy „éltessen”, a „halál” okozójává válhat.

Mert az az ember, aki nincs birtokában a helyzetének megfelelő tudásnak, nem rendelkezik sem a rendezett szeretettel, sem Isten, sem a teremtmények iránt, bármelyek legyenek is azok. Beleesik a különböző bálványimádásokba, a hármass bűnös vágyba. Eltorzítja magát a vallást. Csak külsőséges gyakorlatokban és cselekedetekben fáradozva szolgálják, s ami még több – mivel egy keresztény, aki a keresztségben megkapta a Kegyelem végtelen ajándékát – beleesik azokba a farizeusi szokásokba, amelyeket az isteni Ige elítélt. Nem ismeri saját magát, és azért összetéveszti saját élvezetét az isteni akarat tisztelésével. Megváltoztatja magában Isten képét és hasonlatosságát. Azokat az ajándékokat,

amelyeket saját javára kapott, megfordítja, és arra használja, ami ártalmas számára. Ha alamizsnát ad, nem a nyomorultak iránti irgalmasságból teszi, hanem azért, hogy dicsérik érte az emberek. Ha kutatja a teremtett világ titkait, azért teszi, hogy az emberek őt dicsérik, nem pedig azért, hogy a Teremtőt dicsőítse vele. Ilyen módon cselekedetei elvesztik azt az illatot, amely szentté teszi őt Isten szemében. A Földön részesül életének röpke javaiban, de „fagy és a fogak csikorgatása” vár rá ott, ahol nem külső látszatuk szerint értékelik az ember cselekedeteit, hanem az igazság szerint, amint az Ige mondta.

És ha elkerüli is a pokoli fagyot és gyötrelmet – mert, tett ugyan jót, bár azt is rosszul vitte végbe, és Isten irgalmából, – ám hosszas tartózkodás vár rá a tisztítóhely iskolájában, ahol megtanulja az igazi szeretetet, amely nem a „tevékenység tévtana”, a ti napjaitok ostora, ahol sokan törik magukat, hogy Krisztust csak külsőséges gyakorlatokban és cselekedetekben fáradozva szolgálják, amelyek a jókat meghagyják olyanoknak, amilyenek, és talán megbotránkoztatják őket, és nem szolgálnak arra, hogy a rosszakat jókká tegyék és megtérítsék. Igazi szeretetre van szükség. A mindenben való példaadásra, egy mélyen tudatos, keresztény életre. Igazi szeretetre. Arra, amit Jézus akart Mártától, aki túlságosan törte magát azért, hogy külsőleg tisztelje Isten Fiát.

Ennek a századnak az életvitele nem teszi lehetővé a szemlélődést, ahogy azt sokan elképzelik. De Isten nem adja áldását a puszta cselekvésre. Ő azt akarja, hogy a tevékeny és szemlélődő élet kiegészítse egymást, és a munkával ne csak zajt csapjanak, sűrűjenek-forogjanak, az ellenséget szidalmazzák. Ne legyenek „tévtanok”, hanem igazi vallás legyen, azaz munka, amely ima, az ember cselekedeteinek folytonos felajánlása Istennek, mindent egyedül az Ő dicsőségére végezve. És az ima, munka legyen. Állandó fáradozás önmagukon, mindig jobban kialakítva magukat Jézus Krisztus isteni Példája szerint. Példaképek legyenek mások számára.

Hasztalanul fáradoznak az emberek, ha Isten nem áldja meg tevékenységüket. De hogyan akarjátok, hogy Isten veletek legyen, megáldva titeket, és hogy cselekedeteitek győzedelmeskedjenek, ha nem tevékenykedik azokban a tudás ajándéka, amely által az ember minden cselekedetét egy szent célra és nem a saját dicsőségére irányítja?!

(111)

Két és félhónapos szünet után, a Szentlélek folytatja az előző rész magyarázatát:

Ezeket az oktatásokat az embereknek, főleg azoknak az embereknek számára adom, akiknek feladata, hogy tanítsák az Igazságot és Istennek, azaz a Szeretetnek a megismerését, ami Isten lényege. Ha nincs valakinek a szívében ez a szeretet, akkor nem Isten gyermeke.

Az utolsó oktatásban beszéltem az igazi tudományról és a nem igazi, nem teljesen igazi tudományról, mert ez az emberi tudás tájain időzik. Az igazi tudomány felül emelkedik ezek fölé az alacsony helyek fölé emelkedik, és tüzes aranynyílként lendül túl azon, ami emberi, az örök Igazságok felé, amelyek az igazi tudományt, vagy még helyesebb névvel: az igazi Bölcsességet alkotják.

Az igazi bölcsességet a Szeretet fényes és égő központjában lehet megtalálni. Nem abban áll, hogy sokat tudnak az emberi művekről, és főleg nem abban áll, hogy a zsidó írástudók módjára, sok hittudományi vitát folytassanak, hosszasan, szörszálhasogató módon. A szeretet által lehet megszerezni az igaz bölcsességet, azaz Isten igazi megismerését, azt, hogy mit akar Isten, hogy mit kell tennünk, ha örökké bírnunk akarjuk Istent. De ehhez nagyon kell szeretni Őt.

Az, aki tökéletesen szeret, tökéletesen, az ember képességeivel arányosan – de tökéletesen szeret az, aki teljes erejéből szeret – eltölti a tökéletességgel nemcsak lelkét, hanem értelmét is.

Mert a szeretettől megvilágosított értelem tökéletes értelem. És a tökéletes értelem emberfeletti értelem, azaz az igazi tudás bölcs értelme, amelynek nincs szüksége könyvekre és tanulmányokra azért, hogy meglegyen az emberben. Ebben az igazi tudásban részesült Ádám és Éva, állapotának megfelelő mértékben, az emberiség első napjainak boldog, tiszta, tökéletes kezdetén. Ez az igazi tudás, amit Isten közvetlenül ad meg az Ő képére és hasonlatosságra teremtett embernek. És az isteni képnek és hasonlatosságnak egy ténye az örökkévaló Igaznak ez a tudása, amellyel Isten teljes mértékben rendelkezik, és amivel az embernek rendelkeznie kellett volna a neki szükséges mértékben. Ennek kellett volna irányítania minden tevékenységét Istennel, a felebaráttal és az alsóbbrendű teremtményekkel való szeretetviszonyában.

Én, a Szeretet és a Bölcsesség, mondom nektek: kevesebb tudásra és több szeretetre van szükségetek, és birtokolni fogjátok a Bölcsességet.

Ha valaki emberi tudománnyal akarja megmagyarázni Isten titkát és a teremtés csodálatos folyamatait, a fejlődést, a teremtett dolgok kialakulását, ostobaságot beszél, ami tévtanná fajul el. A véges dolgok eredetét csak úgy lehet megmagyarázni, ha szeretettel, azaz hittel szemléli valaki a Végtelent. Ez a hit sose választható el a szeretettől.

A hit világosítja meg a tudományt, és segít a megértésben. Olyan, mint az anyatej, amely a kisdedet mindinkább kialakulttá teszi. De, amint egy újszülött, sőt még egy felnőtt sem lenne képes fenntartani és táplálni az anyát, ugyanúgy a tudomány sem képes táplálni és segíteni a hitet. Mert a hit, vallás, és a vallás megengedi az embernek, aki értelmes, de korlátozott, hogy felfogja azt, ami felülmúlja értelmét, és ami végtelen.

És ha a tudás elégséges ahhoz, hogy megismerje valaki a véges dolgokat, a bölcsesség – azaz a hit és a szeretet – elengedhetetlen ahhoz, hogy megismerje a felsőbbrendű igazságokat. A hitben világosság van. Csak sötétséget és fagyot teremt az, ha valaki elemzi a titkot, hogy megértse, megvitassa és elfogadja azt. Úgy vizsgálja, mint ahogy egy orvos vagy egy ügyvéd vizsgál valami testi betegséget vagy erkölcsi sebet.

A hit nem a tudomány ellentéte. Sőt, az emberi tudományt segíti a vallás abban, hogy megértse magát, és eljusson a teremtett világ felfedezéséig és törvényeiig. De míg a vallás segítségét nélkülöző emberi tudomány szükségszerűen tévedésbe esik; a vallás a tudomány segítségével nélkül is elvezet az Igazsághoz és a lényeges igazságok megismerésére.

Amikor azután nem a természet-törvényeket és a természetes tényeket vizsgálják a pusztán emberi tudománnyal, hanem meg akarják magyarázni, és kutatni akarják a természetfölötti titkokat – Istent, aki az ember számára mindig titok – akkor a tévedésnél is többhöz jut el: a tagadáshoz.

Az értelem, ez a nagyszerű dolog, ami megkülönbözteti az embert az állattól, nagyszerű, ha összehasonlítják az ösztönnel, az alsóbbrendű lények egyetlen fényével, de kicsiny, kicsiny, kicsiny dolog, ha Isten kutatásával próbálkozik. És az értelem, ha alázatos, tisztelettel leborul a felfoghatatlan, végtelen Isten előtt, kiáltva: „Hiszek! Hiszek, hogy megértselek téged, és a te kinyilatkoztatásodban való hit fény számomra, táplálék számomra, hogy »éljek«. Élni belőled, benned, veled, hogy eljussak hozzád és megismerjelek téged úgy, amint megadod majd megismerésedet az igazaknak, akik mennyországodban élnek.”

Sem az idealizmus, sem a pozitívizmus nem magyarázza meg Istent, a teremtést, a második életet, nem szolgál arra, hogy felismerjék a választ a tudományos miértekre, amik bele vannak írva az emberi testekbe, az égbolt lapjaira, a föld rétegeibe. Nem magyarázza meg Istent, a teremtést, a második életet sem a kevély értelem, amely magától akarja felfogni azt, ami felülmúlja az emberi észet, sem a tudatlanság vagy fél-tudatlanság, amely azt hiszi, hogy meg tudja és megítélheti azt, amit az én világosságom nélkül nem tud megítélni és tudni. Még azok sem tudják helyesen megítélni, akiket teológiai doktoroknak hívnak:

De mindent megmagyaráz a szeretet. Mert egyesít Istennel, és Istent teszi belétek vendégként és mesterként. Azért igaz a mondás, amely szerint „az igazi hittudósok azok, akiket a Szentlélek, azaz a Szeretet vezet.”

(118)

A bűn rabja (Róm 7,14-25)

A jelenlegi oktatás, lecke, amiből a lelkiélet mestereinek ismételten meríteniük kellene, önmaguk számára, majd újra és újra tanítani a képmutató lelkeknek és minden szegény léleknek. A képmutatóknak, akik meglátják a szálkát testvéreik szemében, és keményen elítélik őket, de ugyanakkor nem látják meg a magukéban a szeretetlenség gerendáját, ami összezúzza lelküket az önzés és a kevélység súlyával. És el kellene ismételni a szegény lelkek előtt, – akik kevésbé bűnösök, – óh, de kevésbé! – mint a képmutatók, még akkor is, ha bűnösök, és fájlalják, hogy bűnösöknek ismerik magukat, és alázatosságuk bűnbánatukkal együtt, már feloldozza őket – és azok előtt a szegény bűnösök előtt, akik félnek az Úrtól, gyengeségük Bírójától.

Mert ez a 12 vers a szabály az emberek megítélésénél és a mérték, amellyel Isten megítéli majd a bűnbánó bűnösöket.

Aki azokat írta, az Pál, a farizeus, farizeusnak a fia, Gamáiel tanítványa, azé a Gamáielé; aki Izrael egész tanításának élő könyvtára volt. Pál először vadul üldözte azokat, akiket kiközösítetteknek tartott. Utána az igazság választott edénye lett, tökéletes apostol, aki hősiesen hirdette a jó hírt, és elnyomta régi énjét, úgy, hogy méltóvá vált arra, hogy felszálljon lelkének választott részével a harmadik évig, és titokzatos isteni szavakat halljon ott. Tehát egy ember, aki hajthatatlan volt életének első szakaszában, és hősi a másodikban, és ezért azt gondolhatta magáról, hogy végleg felemelkedett a testi ösztönzések fölé.

Ha azonban az lett volna, nem lehetett volna a „pogányok Apostola”, azaz azoké, akiket – néhány kivételtől eltekintve, akik természetes módon erényesek voltak – a pogány szabadosság inkább állatokká tett, mint értelemmel és lelkiismerettel megáldott emberekké. Csak Jézus, az Istenember volt képes megérteni a bűnösöket, mert Ő nem vétkezett. Minden más mester számára fájdalmas jó annak tudata, hogy többé-kevésbé engedett az ördögnek, a világnak, a testnek, mert megismerve a kísértések erejét és saját gyengeségét, szert tett a bölcsességre, hogy tanítója és orvosa legyen tanítványainak és bűnös testvéreinek.

Figyeljétek meg az isteni Mester szabályát az apostoli testület és a 72 tanítvány kiválasztásánál. Az elsőben csak János volt szűz. A másodikban kevés kivétellel, akik még szinte gyermekek voltak, amikor tanítványokká lettek, nem volt egy sem, aki ne harapott volna bele az étvágygerjesztő gyümölcsbe, amely út a bűnnek tett minden más engedményhez. Férfiak voltak. Nem többek, mint férfiak. Ádám fiai. És a bűn táptalaja kigyóként tevékenykedett testükben. A testi vágy ága élt a közöttük legigazabbakban is, azaz azokban, akik legyőzték már az arany vágyát és az élet kevélységét.

De senki sem volt tökéletlenségek nélkül. Még maga János sem, a Mester tanítványainak szeráfja. Könnyen haragra lobbant, testvérel együtt, kiérdemelve a „mennydörgés fiai” elnevezést Attól, aki szerette őt. A Szeretet apostola, tökéletes a Mester iránti szeretetben, a felebaráti szeretet apostolává vált, amikor szemlélte az isteni Vértanú szelídségét, felebaráti szeretetét és irgalmasságát húsvét péntekének hajnalától alkonyatáig, és mindörökre letette a harag szokását a királyok legszentebb Királyának meztelensége előtt, aki megfosztotta magát még isteni halhatatlanságától is, hogy megismerje a halált, és megváltsa az embert.

Jézus, Istenként végigfutva a földön – amit megtehetett volna, ha akarta volna – találhatott volna az akkori három világrészen 12 és 72 igazat, akik igazabbak voltak annál a 12 és 72-nél, akiket kiválasztott Izraelben. Mert a Teremtő Isten minden ember lelkébe beletett (és beletesz) egy kiváló ajándékot: a természettörvényt, amely a jobbakban kifejlődik életszentséggé, bármi legyen is ismeretük az Istenséget illetően. És aki megtartja és felismeri azt, mint a legfelsőbb Lénytől, Istentől, vagy saját vallásának legnagyobb istenségétől jövőt, az, tévedés nélkül, elmondhatja magáról, hogy lelke természetesen egyesült az Egy és

Hármas Istennel. Az egyetemes Király tehát akaratával magához hívhatta volna a három világrészből a 12 és 72-t, úgy, amint a csillagok szavával bölcsőjéhez hívta a három Bölcsőt, és így az igazak testülete az Ő szolgálatára állt volna. Nem tette.

Nagyon emberi embereket vett magához. Kidolgozatlan, ki nem alakult anyagot, amelynek sok része tisztátalan volt. Azt alakította ki. Szenvedett, amikor ezt tette, egy részük hűtlensége és árulásai miatt. De mennybemenetelekor maga után hagyott egy tanító Egyházat, amely képes volt a világ megváltásának folytatására. Képes volt, az Igétől kapott tanítás és példaadás révén. Képes volt a Szentlélek segítségével, akit a feltámadt Jézustól először az utolsó vacsora termében kapott, és másodszor ugyanabban a teremben, tíz nappal a mennybemenetel után, amint az isteni ígéret és a Szentlélek közvetlen tevékenysége által a 12 eltelt a Vigasztaló Lélekkel, és át tudta azt adni azoknak, akik segítettek a papi szolgálatban. Végül képes volt irányítani azokat, akik egészen gyengékként jöttek a kereszténységhez, mert emberek voltak, a leggyengébbek lelkileg, mert pogányok voltak, és a pogányság az anyagiasságot és a féktelen élvezeteket tanította. Azért volt képes irányítani ezeket, mert saját tapasztalatuk kioktatta az Egyház különböző tagjait saját gyengeségükről, emberi küzdelmeikről, hogy kialakítsák magukat az életszentségben. Tanultak visszaeséseikből. Nem voltak tehetetlen tanítók, hanem értettek mások megértéséhez, a másokkal együttérzéshez, mások támogatásához.

Ez a bevezetés a 14-25. versig tartó tanításhoz.

(122)

Az eredeti bűn (Róm 7,14-25)

Ahhoz, hogy jól megértsük Pál szavait, jól meg kell fontolnunk, mi az Eredeti bűn.

Sokszor adott tanítás ez, de sose túl sokszor, mert ennek a bűnnek fájdalmas valóságát és fájdalmas következményeinek valóságát gyakran sokan, túl sokan tagadják, vagy kétségbe vonják. És ezek közül nem hiányoznak azok, akiknek mindenki másnál jobban meg kellene győződve lenniük az eredeti bűn valóságáról és következményeiről, elvégzett tanulmányaik miatt, és főleg a szolgálatban szerzett tapasztalatuk miatt, ami állandóan szemük elé helyezi az ember lesüllyedését, aki a tökéletes teremtményből, az eredeti bűn által, gyenge és tökéletlen teremtménnyé vált, a Sátán támadásai ellen, és az ellen, ami az ember körül és az emberben van. A csodálatos teremtményt Isten Ellensége irigységből megzavarta.

Valaki azt mondja: „Az ismétlődő tanítás hasztalan tanítás.” Mindig hasznos, mert szükség esetén, sose ismeritek eléggé, se saját magatok, se mások számára!

Nagyon törekszik a Sátán arra, hogy ne ismerjétek! És azért ködöket teremt bennetek, hogy elsötétítse ennek az eseménynek igazi ismeretét. Ez az esemény nem fejeződött be azon a napon, amelyen történt, és azokban, akik azt véghezvitték, hanem, amint a mag és a vér által minden ember öröklí az életet (léte) Ádámtól és Évától – és az utolsó emberben, aki megszületik majd a földön, még mindig meglesz a leszármazás a két első embertől – úgy, gyászos örökségként, terjed az első szülőtől, Ádámtól, nemzedékről nemzedékre, az ember minden gyermekében az utolsóig, aki születni fog.

Ahhoz, hogy jól megértsétek Pál vallomását, ami minden ember csüggedt hangja, aki jót akar tenni, de képtelennek érzi magát annak végrehajtására a kívánt tökéletességgel, szemlélni kell az első Bűn gyümölcsét, és azért magát az első Bűnt is, hogy ne találjátok igazságtalannak az elítélést és a következményeket.

Pál bevallja: „Én testies vagyok, el vagyok adva, alá vagyok vetve a bűnnek.” És folytatja: „Nem tudom, mit teszek; nem teszem a jót, amit akarok, hanem a rosszat, amit gyűlölök. De ha azt teszem, amit nem akarok, akkor is elismerem a törvényről, hogy jó, (megtiltva vagy parancsolva azt, amit tilt vagy parancsol), de (amikor a rosszat teszem, amit gyűlölök jobb részemmel, miközben nem teszem a jót, amit szeretnék tenni), ezekben a pillanatokban nem én vagyok az, aki cselekszik, hanem a bennem lakó bűn... A jó nem lakik testemben... Megvan bennem az akarat, hogy megtegyem, de nem találom az utat véghezvitelére... Amikor jót akarok tenni, a rossz már oldalamnál van... Tetszésemet lelem Isten Törvényében, a belső ember szerint, de más törvényt látok tagjaimban, amely ellenkezik értelmem törvényével, és rabszolgájjává tesz a bűn törvényének, ami tagjaimban van...”

„Testies vagyok”.

Ádámnak is volt teste azonfelül, hogy volt lelke is. De nem volt testies, amennyiben a lélek és az értelem uralkodott az anyag fölött. És az ártatlan és kegyelemmel teljes lélek birtokában volt a Teremtőjéhez való csodálatos hasonlóságának, amennyiben annyira értelmes volt, hogy fel tudta fogni, mennyire felülmúl minden természetes dolgot. Az ember felemelése a természetfeletti rendre, vagyis az istengyermekségre, a kegyelem által, felemelte az embernek már nagy kiterjedésű értelmét a természetmelletti tudás adománya által, amelyet megkapott. Ezért képes volt felfogni minden természetes dolgot. Természetfeletti értelmével képes volt megérteni azt, ami érthetetlen annak számára, aki nincs arra előre felkészítve egy természetfeletti ajándék által: képes volt az Ő hűséges képmása lenni a rend, az igazságosság, a szeretet, a bölcsesség, a minden lealacsonyító megszorítástól való szabadság által.

A kegyelemmel teljes ember ragyogó szabadsága! Szabadság, amelyet maga Isten is tiszteletben tart, szabadság, amely ellen nem fondorkodik külső erő vagy benső ösztönzés. A megistenült ember fenséges királyi tulajdonsága, azé az emberé, aki Isten gyermeke és az ég

örököse. Királyi tulajdonság, amely uralkodik minden teremtményen, és amely felett most gyakran zsarnokoskodik az én, amelyben állandóan erjednek a nagy seb mérgei.

Amikor azt mondják: „az ember, a látható teremtett világ királya, a teremtéskor hatalmat kapott arra, hogy uralkodjék minden teremtményen”, szükséges arra gondolni, hogy őt, a kegyelem által, és a többi ajándék által, amelyeket létezésének első pillanatától kapott, Isten úgy alakította, hogy királya legyen önmagának és alsóbbrendű részének is, azáltal, hogy megismeri végcélját, a szeretet által, amely révén természetfeletti módon törekszik arra, és az anyag és a benne levő érzékek felett gyakorolt uralma által. Egyesülve a Renddel, és szeretve a Szeretetet, Isten arra alakította, hogy meg tudja adni Istennek, ami Őt megilleti, és az ének azt, amit meg szabad adnia neki, a szenvedélyek rendtelensége vagy az ösztönök féltelensége nélkül. Szellem, értelem és anyag mind összhangban voltak benne, és ebben az összhangban részesül létezésének első pillanatától, nem pedig egymást követő szakaszokban, mint egyesek akarják.

Nem saját magától lett, és nem volt fejlődéssorozat, hanem a Teremtő által akart teremtés révén jött létre. Az értelemnek, amelyre oly büszkék vagytok, meg kellene győznie titeket; hogy a semmiből nem alakul ki a kezdeti dolog, és az egyetlen kezdeti dologból nem származhat a minden.

Csak Isten volt képes rendet teremteni a káoszban, és benépesíteni azt a számtalan teremtménnyel, amelyek a teremtett világot alkotják. És ezt a hatalmas Teremtőt semmi sem korlátozta a teremtésben, amely sokszoros volt, sem abban, hogy már tökéletes teremtményeket teremtsen, mindegyiket tökéletesnek célja szerint, amire teremtette. Ostobaság azt gondolni, hogy Isten alaktalan dolgokat teremtett, várva, hogy azok megdicsőítsék, amikor majd fokozatos fejlődéssel, az egyes teremtmények és minden teremtmény, eljut természetének tökéletességére, hogy alkalmas legyen a természetes vagy természetfölötti célra, amire teremtve van.

És ha ez az igazság biztos az alsóbbrendű teremtmények esetében, amelyeknek természetes életcéljuk van csak, és korlátolt az idejük, akkor több mint biztos az ember esetében, akit természetfeletti célra teremtett, és halhatatlan sorsa a mennyei dicsőség. El lehet-e képzelni a mennyországot a szentek sokaságával, akik alleluját énekelnek Isten trónusa körül, s akik hosszas fejlődés által alakultak ki az állatokból?

A jelenlegi ember nem egy felfelé haladó fejlődés eredménye, hanem egy lefelé haladó visszafejlődés fájdalmas eredménye, amennyiben Ádám bűne mindörökké megsértette az eredeti ember testi-erkölcsi-lelki tökéletességét. Annyira megsértette, hogy még Jézus Krisztus szenvedése, amelynek célja volt minden megkeresztelt emberben visszaállítani a Kegyelem életét, sem tudta megsemmisíteni a Bűn maradványait, a nagy seb forradásait, azaz a bűn melegágyait, melyek azok pusztulását okozzák, akik nem szeretik, vagy csak kevésbé szeretik Istent, és gyötrik az igazakat, akik a bűn e táptalajainak jelzéseit még futólag sem szeretnék hallani, és egész életükön keresztül hősiesen küzdenek azért, hogy hűségesek maradjanak az Úrhoz.

Az ember nem egy evolúció eredménye, amint a teremtett világ sem önmagától keletkezett. A fejlődéshez mindig szükség van egy első teremtő forrásra. Teljesen lehetetlen, hogy egyetlen önmagától keletkezett sejtől jöjjön létre a fajok végtelen sokasága.

Az élethez a sejtnak szüksége van egy éltető területre, amelyben megvannak azok az elemek, amelyek megengedik és fenntartják az életet. Ha a sejt magától alakult ki a semmiből, hol találta az elemeket kialakulásához, életéhez és szaporodásához? Ha a sejt még nem létezett, mielőtt elkezdett létezni, hogyan találta meg az éltető elemeket: a levegőt, fényt, meleget, vizet? Az, ami még nincs, nem tud teremteni. És akkor hogyan találta meg a sejt a kialakuláshoz szükséges négy elemet? És ki adta neki, milyen forrásból eredt a sejt "élete"? És, ha föltételezzük, hogy ez a nem létező dolog ki tudott alakulni a semmiből, hogyan jöhetett létre egyetlen fajból oly sok különböző faj, amit a teremtett világban találunk?

Csillagok és bolygók, rögök, kövek, ásványok, a növényvilág számos változata, és az állatvilág még számosabb fajtái és családja, a gerincesektől a gerinctelenekig, az emlősöktől a tojások által szaporodókig, a négy lábúaktól a négykezüekig, a kételtűektől és a csúszómászóktól a halakig, a húsevő vadállatoktól a szelíd juhokig, a páncélosoktól és erős támadó és védőfegyverekkel ellátottaktól a rovarokig, amiket egy semmiség megsemmisíthet, az őserdők óriási lakosaitól, amelyek támadásainak még a hozzájuk hasonló óriások sem tudnak ellenállni, az ízeltlábúak minden osztályától a véglényekig és a bacilusokig, mind egyetlen sejtől jött? Mind önmagától keletkezett?

Ha így lett volna, akkor a sejt nagyobb lett volna a Végtelennél. Miért alkotott a Végtelen, aki minden tulajdonságában Felmérhetetlen, hat napon, hat korszakon keresztül, hogy a látható világot megteremtse, felosztva teremtő munkáját a felfelé haladó teremtések hat rendjére, amelyek kifejlődtek, ezek igen, a mind nagyobb tökéletesség felé? Nem azért, hogy Ő mind jobban megtanulja a teremtést, hanem a rend miatt, amely minden isteni működését irányítja. Ezt a rendet megsértette volna – és így lehetetlenné vált volna az utolsó teremtménynek: az embernek további élettere – ha őt teremti meg elsőnek, még mielőtt megteremtette volna a földet, minden részében, és lakhatóvá tette volna a rend által, amit a vizekbe és a föld részeibe elhelyezett, és kényelmessé tette volna az égbolt megteremtésével; világossá, széppé, termékennyé tette volna a jótékony nap, a ragyogó hold és a számtalan csillag által; amit lakóhelyévé tett volna, kiosztva a kertet az embernek minden növény és állat számára, ami beborította és benépesítette volna.

A hatodik napon alkotta meg az embert, akiben összhangot képez az érzékelhető teremtett világ három birodalma, és – csodálatos igazságban mutatkozik meg, – hogy ő Isten alkotása a belélehelt szellemi lélek révén, amelyik az ember testét élteti.

Az ember: igazi összekötő kapocs a föld és az ég között, igazi közös pontja a szellemi és az anyagi világnak; az a lény, akiben az anyag a szellem lakóhelye, az a lény, akiben a lélek élteti az anyagot, már nem csupán a korlátolt halandó élet által, hanem a végső föltámadás után a halhatatlan élet által.

Az ember: az a teremtmény, akiben a Teremtő Lélek ragyog és lakik.

Az ember: Isten hatalmának csodája, Aki beleönti leheletét, saját Végtelen Önmagának részét, ebbe a porba, emberi képességet adva neki, és megadja neki a Kegyelmet, amely az állati-embert a természetfeletti élet és állapot birtoklására képesíti. Isten gyermekévé teszi az Ő természetében való részesedés által, képessé téve, hogy közvetlen kapcsolatban legyen Istennel, hogy felfogja a Felfoghatatlant, lehetővé és megengedetté téve, hogy szeresse Azt, aki annyira minden más létező fölött áll, hogy Isten ajándéka nélkül az ember – képessége miatt és hódoló tiszteletből – annyit se tudna megtenni, hogy kívánja Őt szeretni.

Az ember: a teremtett háromszög – amelynek alapja az anyag, – a földre támaszkodik, amelyből Isten vette; aki értelmi képességével törekszik felszállni Annak megismerésére, akihez hasonlít; és csúcsával – a szellem lelkével, a lélek választott részével – érinti az eget, elveszve a Szeretet-Isten szemlélésében, míg a Kegyelem, amit ingyen kapott, egyesíti Istennel, és a szeretet, meggyújtva az Istennel való egyesülés által, megisteníti őt. Mivel: „aki szeret, az Istentől született”, és a gyermekek kiváltsága, hogy részesedjenek a természetes hasonlóságban. A Kegyelemtől megistenült lélek által tehát az ember Isten képmása, és a szeretet által, ami lehetséges a Kegyelem révén, hasonló Istenséghez.

Tehát a hatodik napon teremtette Isten az embert, teljesnek, tökéletesnek minden testi és szellemi részében, Isten Gondolata szerint megalkotva, a rend (a cél) szerint, amire teremtette: hogy szeresse és szolgálja Urát emberi élete alatt, megismerje Őt Igazságában, és következőképpen mindörökké örvendjen Neki, a másik életben.

Megteremtette az egyetlen Embert, azt, akitől származnia kellett az egész emberiségnek, és elsősorban az Asszonynak, az Ember társának és párjának, akivel be kellett volna népesítenie a földet, uralkodva minden más alsóbbrendű teremtményen. Megteremtette az

egyetlen Embert, azt, akinek, mint atyának, át kellett volna adnia leszármazottjainak mindazt, amit kapott: az életet, érzékeket, anyagi képességeket, a mentességet minden szenvedéstől, az értelmet, észet, tudást, teljességet, halhatatlanságot, és végül az ajándékok ajándékát: a (Megszentelő) Kegyelmet.

Az ember eredetének tana a fejlődéstudomány szerint, amely a csontváz alakjára és a bőr színének és a külső megjelenésnek különbözőségére támaszkodik, hogy fenntartsa téves állítását, nem ellene, hanem mellette szól az ember eredetére vonatkozó igazságnak: hogy Isten teremtette. Mert éppen a színek, az alkatok és fajok különbözősége nyilvánítja ki egy Végtelen Hatalmú Teremtő létezését, aki akarta ezt.

És ha ez áll az alsóbbrendű teremtményekre, még inkább érvényes az emberre, mint teremtményre. Az Isten által teremtett ember külső megjelenése és színe különböző, emberfajról emberfajra. Akkor is, ha az éghajlat és élet körülményei és a megromlás is – ami miatt jött a vízözön, és utána, sokkal utána, a Sinai előírásokban és a mózesi átkokban oly szigorú parancs és büntetés – befolyásolják ezt.

Bizonyított dolog, amit a tények állandóan érvényesítenek és megerősítenek, hogy egy erős benyomás, hatással lehet a fogadó anyára oly módon, hogy egy kis szörnyet hozzon világra, aki alakjában megismétli a tárgyat, ami megzavarta az anyát. Az is bizonyított dolog, hogy a hosszú együttélés az árja (indoeurópai) fajtól különböző népek között, természetes utánpótlás által létrehoz egy többé-kevésbé árja arcvonást azokban a népekben, amelyek nem árják. Az is bizonyított dolog, hogy a környezet és az éghajlat sajátos körülményei befolyásolják a végtagok kifejlődését és a bőr színét.

Ezért az elmélet, amelyekre a fejlődéstudomány hívei szeretnék elhelyezni feltevésük építményét, nem tartja fenn azt, hanem inkább elősegíti összeomlását.

A vízözönben elvesztek az emberiség megromlott ágai, amelyek a bukásukat követő sötétségben támolyogtak, akikbe; és csak a kevés igaznál, mintegy a súlyos ködökön át, még eljutott az elvesztett csillag egy sugara: az emlékezés Istenre és az Ő ígéretére.

Azért, miután az iszonyatos emberek elpusztultak, az emberiség megmaradt, és újból elszaporodott, Noé törzséből, akit Isten igaznak ítélte. Megmaradt azért az első ember első természete: mindig anyagból és szellemből állva, és ilyen maradt a Bűn után is, amely megfosztotta a szellemet az isteni Kegyelemtől és ártatlanságtól.

Mikor és hogyan kellett volna az embernek megkapnia a lelket, ha az állatokból való kifejlődés utolsó terméke lett volna? Fel kellene tételezni, hogy az állatok egyszerre kapták meg az állati életet és a szellemi lelket? A halhatatlan lelket? Az értelmes lelket? A szabad lelket? Istengyalázás ennek még gondolata is! Akkor hogyan tudták átadni azt, amiben nem részesültek? És Isten felsége lealacsonyíthatta volna önmagát oly módon, hogy szellemi Lelkét, Saját isteni Leheletét adja egy állatnak, amely annyi idő alatt fejlődött ki, amennyi idő alatt akarjuk, de mindenképpen az állatok hosszú sorából származva? Ez a gondolat is sértő az Úrra. Isten közvetlenül teremtette az embert, mert saját gyermekeiből álló népet akart teremteni, hogy kiárhassa szeretetét, amelyben bővelkedett, és fogadja a szeretetet, amire szomjazott. Akaratának egy tökéletes aktusával, egyetlen cselekedetével teremtette az embert, ami a teremtés hatodik napján történt, amikor a porból egy élő és tökéletes testet alkotott, amelybe utána lelket lehelt, sajátos emberi állapotához, aki így Isten fogadott fiává és az ég örökösévé lett. Nemcsak az életet lehelte bele, „ami az állatok orrában is megvan”, és amely megszűnik az állat halálával, hanem a szellemi lelket, amely halhatatlan, amely túléli a test halálát, amely ismét élteti majd a testet, a halálon túl, az utolsó ítélet trombitájának hangjára, amikor Jézus Krisztus, a testté lett Ige diadalmaskodik, hogy a két természet, amely együtt élt a földön, együtt éljen, örvendezve vagy szenvedve, a másodikban is, úgy, amint együtt megérdemlik, az örökkévalóságon át.

Ez az igazság. Akár elfogadjátok, akár elvetitek. De annak ellenére, hogy sokan makacsul el akarjátok vetni, eljön majd a pillanat, amikor tökéletesen megismeritek, és belevésődik

majd lelketekbe, meggyőzve titeket, hogy örökre elvesztettétek a Jót, mert a kevélységet és a hazugságot akartátok követni.

Igaz, hogy aki nem fogadja el az ember teremtését Isten műve által, az nem képes pontosan felfogni, hogy miben állt a Bűn, miért volt az elítélés, és mik a kettő következményei: Tehát az Általam elmondott teremtés aktusa azonnal és mindig képessé tette, ha akarta, önmagának irányítását, minden cselekedetében, hogy mindegyik a cél elérésére szolgáljon, amire az embert Isten teremtette. Közvetlen célja: Istent szeretni és szolgálni a földi élet alatt. A végcél: örvendeni Istennek az égben.

De kövessetek engem! Az én szavam világos és egyszerű, mert Isten vagyok. És Isten, a Végtelen Bölcsesség, tud alkalmazkodni a tudatlansághoz és kicsinyeinek viszonylagosságához, mert én szeretem a kicsinyeket, feltéve, hogy alázatosak, és azt mondom nekik: „Aki kicsiny, jöjjön hozzám, és én megtanítom majd a Bölcsességre”.

(125)

A próbára tétel (Róm 7,14-25)

Amikor az ember felébredt első álmából, és oldala mellett találta társnőjét, érezte, hogy Isten teljessé tette boldogságát. Már előzőleg is igen boldog volt. Ádámban és Ádám körül minden arra szolgált, hogy teljes és szent boldogságnak örvendjen, egészséges volt és szent, és az Éden gyönyörűsége nemcsak Ádám körül volt, hanem benne is. Körülvette őt a növények, az állatok, a vizek szépségével teli kert, de Ádámban egy lelki szépségekkel teli kert virágzott az erények minden fajtájával, készen arra, hogy a tökéletes szentség gyümölcseivé érlelődjenek. És ott volt az ő állapotának megfelelő tudás fája és a természetfölötti élet fája: a Kegyelem. Nem hiányoztak belőle az isteni forrás értékes vizei sem, amely négy ágra szakadva öntözte mindig új hullámaival az ember erényeit, hogy azok hatalmassá növekedjenek, és az embert Istennek mind pontosabb tükrévé tegyék.

Mint természetes teremtmény örvendett annak, amit látott: az érintetlen világ szépségének, ami az imént keletkezett Isten akaratából. Örvendezett annak, aminek csak tudott: uralmának az alsóbbrendű teremtmények fölött. Isten mindent az ember szolgálatába állított: a naptól a rovarokig, hogy mindenben örömét lelje.

Mint természetfeletti teremtmény élvezte – a szellem értelmes és boldogító elragadtatásában – az Isten lényegét: a Szeretetet.

Szeretetteljes érintkezés volt a Végtelen és a teremtmény között, aki Önmagát ajándékozta, és akit ő imádva szeretett. A Teremtés könyve céloz az embernek erre a képességére és erre az Istennel való érintkezésére, amikor azt mondja: „meghallották Isten szavát, amint az esti szellőben, a Paradicsomban sétált”.

Mert jóllehet az Atya megadta fogadott gyermekeinek az állapotuknak megfelelő tudást, de tanította is őket. Mert Isten szeretete végtelen, és miután adott, vágyakozott arra, hogy újból adjon, és annál inkább, minél inkább gyermeke neki az ember. Isten mindig magát adja annak, aki nagylelkűen Neki adja magát.

Amikor tehát a férfi felébredt és látta a hozzá hasonló asszonyt, érezte, hogy teremtményi boldogsága teljes, mert részesült minden emberiben és az emberfölötti Mindenben, mivel a Szeretet odaadta magát az ember szeretetének.

Isten csak egy határt szabott az óriási birtokkal rendelkező ember elé: megtiltotta neki, hogy szedjen a jó és a rossz tudás fájának gyümölcséből. Fölösleges, jogtalan lett volna azt leszakítania, mert az ember már birtokolta azt a tudást, ami szükséges volt számára, és csak kárt okozhatott volna, ha túllépi az Isten által megállapított mértéket.

Fontoljátok meg: Isten nem tiltja meg, hogy szedjen az Élet fájának gyümölcséből, mert arra az embernek természetes szüksége volt, hogy egészségesen és sokáig éljen, addig, amíg Isten ki nem jelentette volna fogadott gyermekének, kinyilatkoztatva még elevenebb isteni vágyát: „Fiam, szállj fel lakóhelyemre, merülj el Istenedben!”, meghíva őt, a halál elszenvédése nélkül, az égi Paradicsomba.

Az Élet fája, amellyel találkoztok a Nagy Kinyilatkoztatás Könyvének elején (Ter 2,9 3,22), és amit ismét megtaláltok a Nagy Kinyilatkoztatás Könyvének végén (Jel 22,2 és 14) a megtestesült Ige jelképe – amelynek gyümölcse, a Megváltás, a kereszt fáján függött. Azé a Jézus Krisztusé, aki az Élet Kenyere, az Élő Víz Forrása, a Kegyelem, és aki halálával visszaadta nektek az Életet. Mindig ehettek és ihattok Belőle, hogy az igazak életét éljétek, és eljussatok az örök Életre.

Isten nem tiltja meg Ádámnak, hogy szedjen az Élet fájának gyümölcséből, de megtiltja, hogy szedjen a tudás fájának haszontalan gyümölcséből. Mert a tudás túlzásba vitele felébreszthette volna az emberben a kevélységet. Azt hihette volna, hogy egyenlő Istennel az újonnan szerzett tudás által, és balgán képesnek érezhette volna magát arra, hogy azt veszély

nélkül birtokolja. Ennek következményeképpen felkelhetett volna benne a visszaélésnek az a joga, hogy saját maga ítélheti meg cselekedeteit, és lábbal taposhat minden, Teremtője iránt köteles, gyermeki engedelmisséget, feltételezve, hogy tudásban már hasonló Hozzá, Teremtőjéhez, aki közvetlenül, vagy a beléje öntött kegyelmen és tudáson át, szeretettel megmondta neki, mit szabad és mit nem szabad tennie.

Az Isten által használt mérték mindig igazságos. Aki többet akar annál, amennyit Isten neki adott, az helytelenül vágyakozó, oktalan, tiszteletlen. Megsérti a szeretetet, Aki visszaélő módon vesz el valamit; az rabló és erőszakos. Megsérti a szeretetet. Aki a természetfölötti és természetes Törvénytől függetlenül akar cselekedni, az lázadó. Megsérti a szeretetet.

Az öszülőknek engedelmeskedniük kellett volna az isteni parancsnak, annak okát nem kutatva, mert ez már mindig a szeretetnek, a hitnek és a reménynek a kudarca. Amikor Isten parancsol, vagy cselekszik, engedelmeskedni kell, és teljesíteni kell az Ő akaratát anélkül, hogy megkérdőznék, miért parancsol vagy cselekszik az adott módon. Neki minden cselekedete jó, akkor is, ha nem tűnik annak, a tudásában korlátozott teremtmény előtt.

Miért nem volt szabad odamenniük ahhoz a fához, szedni azokból a gyümölcsökből, megenni azokat a gyümölcsöket? Főösleges tudni. Csak az engedelmisség hasznos, és semmi más. És meg kell elégedni a sokkal, amit már birtokol valaki. Az engedelmisség szeretet és tisztelet, és a szeretetnek és tiszteletnek a mértéke. Annál jobban szeretnek és tisztelnek egy személyt, minél inkább engedelmeskednek neki.

Mivel itt Isten parancsolt – aki végtelenül Nagy, Jó, az ember bőkezű Jótévője – az embernek mind tiszteletből, mind hálából nem „nagyon” kellett volna szeretnie Istent, hanem „teljes” szeretettel kellett volna imádnia Őt, úgy, amint csak képes volt erre, és azért teljesen kellett volna engedelmeskednie anélkül, hogy elemezte volna az isteni tilalom indítókait.

A vitatkozás feltételezi az önálló ítéletet. Bírálják mások parancsát vagy cselekedeteit. Az ítékezés nehéz dolog, és az ítélet ritkán igazságos; de sose az, amikor valaki főöslegesnek, tévesnek vagy igazságtalannak ítél egy isteni parancsot.

Az embernek engedelmeskednie kellett volna. Az engedelmisség a mértéke a szeretetnek és a tiszteletnek. A próbára tétel abban állt, hogy tud-e engedelmeskedni, vagy sem.

Az eszköz

... a fa és az alma. Két kicsiny, jelentéktelen dolog, ha összehasonlítjátok azzal az ajándékkal, amit Isten az embernek adott.

De hogyan? Ő, Isten adta neki, és megtiltotta, hogy ránézzen egy gyümölcsre? No és? A pornak természetes és természetfölötti életet adott, az emberbe lehelte saját leheletét, és megtiltotta, hogy leszakítson egy gyümölcsöt? És miért? Megtette az embert minden teremtmény királyává, és nem alattvalójának, hanem fiának tekintette, és megtiltotta neki, hogy egyen egy gyümölcsből?

Aki nem tud bölcsen elmélkedni, annak ez az esemény megmagyarázhatatlan szeszélynek tűnhet, hasonlónak egy jótévő szeszélyességéhez, aki, miután gazdaggá tett egy koldust, utána megtiltja neki, hogy felvegyen egy kavicsot a porból. De nem így van.

Az alma nemcsak egy gyümölcs volt. Jelkép is volt. Az isteni jog és az emberi kötelesség jelképe.

Akkor is, amikor Isten rendkívüli módon hív valakit, és jót tesz vele, a jótétben részesülteknek mindig emlékezniük kell arra, hogy Ő Isten, és hogy az embernek sose szabad törvényszegőnek lennie, akkor sem, ha érzi, hogy Isten rendkívüli módon szereti. Mégis ez az a próbára tétel, amelynek csak kevés választott tud megfelelni. Többet akarnak annál, amiben már részesültek, és meg akarják szerezni azt, amit nem kaptak meg. És így találnak rá a Kígyóra és annak mérges gyümölcsseire.

Figyeljete, Isten választottjai! Mindig jusson eszetekbe, hogy kertetekben, amely annyira telve van Isten ajándékaival, mindig van próbára tevő fa, és Isten Ellenfele mindig igyekszik rátekeredni arra: Ő a ti Ellenfeletek is, hogy megfossa Istent egy eszközétől, és kevéségre,

bűnös vágyakra, lázadásra csábítson titeket. Ne sértsétek meg Isten jogát! Ne tapossatok rá kötelességetek törvényére! Soha!

Sokan, egyesek szerint túl sokan is látszanak Isten eszközeinek, a „hangoknak”. Mondom nektek, mindnyájatoknak, hittudósok és hívek, hogy százszor és százszor többen lennének, ha mindazok, akiket Isten sajátos szolgálatára hív, értenének ahhoz, hogy ne szedjék le azt, amit Isten nem adott nekik, hogy még többjük legyen.

Minden hívő rendelkezik a Tízparancsban a jó és a rossz tudás fájával, ami az ő hitük, szeretetük és engedelmességük próbára tétele. A „hangok” számára, és a rendkívüli eszközök számára, minden eddiginél inkább csábító ez a fa, amelyet a Sátán csapdául használ. Mert minél nagyobb ajándékokban részesült valaki, annál könnyebben kel fel benne a kevélység és a kapzsiság, az elbizakodottság, hogy minden módon biztos üdvössége felől. Én e helyett azt mondom nektek, hogy minél többet kapott valaki, annál inkább kötelessége, hogy tökéletes legyen, nehogy súlyos ítéletben részesüljön, amiben nem részesül majd az, aki keveset kapott, hiszen mentségére szolgál, hogy keveset tudott.

Megelőzők egy kérdést. Ennek a fának gyümölcse tehát jó volt, vagy rossz?

Gyümölcse nem különbözött egyetlen más fa gyümölcsetől sem. De jó vagy rossz fa volt. A szerint vált azzá, ahogyan az ember viselkedett, nem is annyira a fa, mint inkább az isteni parancs iránt. Az engedelmesség jó. Az engedetlenség rossz.

Isten tudta, hogy a Sátán ehhez a fához fog menni, hogy kísértsen. A rossz gyümölcs a Sátán beszéde volt, amit Éva megízlelt. Az engedetlenség jelentette a fa megközelítésének veszélyét. Az Isten által adott tiszta tudásba a Sátán beoltotta saját tisztátalan gonoszságát, amely gyorsan megerjedt a testben is. De a Sátán előbb a szellemet rontotta meg, lázadóvá téve, utána az értelmet tette álnokká.

Ó, jól megismerték, utána, a jó és a rossz tudást! Mert minden, még az új szemlélet is, amely által megismerték, hogy meztelenek, tudatta velük a kegyelem elvesztését, amely boldoggá tette őket értelmes ártatlanságukban, egészen addig az óráig, és így tudatta velük a természetfeletti élet elvesztését is.

Meztelenek! Nem annyira a ruha, mint inkább Isten ajándékainak hiányában. Szegények! Mert olyanok akartak lenni, mint az Isten. Halottak! Mert attól féltek, hogy fajtájukkal együtt kihalnak, ha közvetlenül nem avatkoznak be.

Elkövették az első bűnt a szeretet ellen a kevélységgel, az engedetlenséggel, a bizalmatlansággal, a kételkedéssel, a lázadással, a gondolati bűnös vággyal, és az utolsót, a testi bujasággal. Azt mondom: az utolsót. Egyesek azt gondolják, hogy a testi bujaság volt az első bűn. Nem. Isten rendet tart minden dologban.

Az isteni törvény megsértésében is az ember először Isten ellen vétkezett, mert hasonló akart lenni Istenhez: „isten” a jó és a rossz megismerésében, és a teljes, és azért tiltott szabadságban, hogy kedve szerint cselekedjék és akarjon, Isten minden tanácsa és tilalma ellenére. Azután a szeretet ellen, rendetlenül szeretve magát, megtagadva Istentől a tiszteletteljes szeretetet, ami kijár neki, saját énjét helyezve Isten helyére, gyűlölve majdani hozzátartozóját: saját ivadékát, akinek megszerezte a bűn és a büntetés örökségét; utolsóként saját királyi-teremtényi méltósága ellen, aki részesült az érzékei fölötti tökéletes uralom adományában.

Az érzéki bűn nem következhetett volna be addig, amíg tartott a kegyelem állapota és tartottak a többi, ezt követő állapotok. Lehetek kísértések, de nem az érzéki bűn elkövetése, amíg tartott az ártatlanság, és így az értelem uralma az érzékek fölött.

A büntetés

Nem aránytalan, hanem igazságos.

Ennek megértése érdekében meg kell fontolni Ádám és Éva tökéletességét. Ezt a csúcspontot szemlélve, fel lehet mérni a lezuhanás nagyságát abba a mélységbe.

Ha közületek valakit Isten egy új Édenbe helyezne, meghagyva olyannak, amilyenek vagytok, de ugyanazt a parancsot adva nektek, amit Ádámnak adott, és ti engedetlenek lennétek, mint Ádám, azt hiszitek, hogy titeket Isten ugyanazzal a szigorúsággal ítélne el, mint amivel elítélte Ádámot? Nem. Isten igazságos. Tudja, milyen rettenetes örökség van bennetek.

Az eredeti bűn következményeit Krisztus helyrehozta, ami a kegyelmet illeti. De megmarad az eredeti tökéletességet ért sérülés gyengesége. És ez a gyengeség a bűn melegágyaiból áll, hasonlóan a fertőző csírákhoz, amelyek rejtve maradnak az emberben, de mindig készen arra, hogy megerősödjenek, és legyőzzék az embert. Még a legszentebb szentekben is megvannak ezek. És az életszentség alapjában véve nem más, mint az állandó küzdelem és győzelem gyümölcse, amelyet az igaz ember lelke és értelme kiáll és arat a bűnök melegágyainak támadásai ellen és rajtuk, hogy hűséges maradjon a Szeretethez.

Nos, Isten, aki végtelenül igazságos, közületek egyikkel sem lenne oly könyörtelen, mint Ádámmal volt. Mert tekintetbe venné gyengeségeteket.

Ádámmal könyörtelen volt, mert Ádámot megajándékozta mindazzal, ami győztessé tehetne volna, és pedig könnyen, a kísértés fölött. Ezért kapta a büntetést. Azt a büntetést, ami megmutatta, hogy ha az engedetlen ember nem tartotta tiszteletben az Isten által kijelölt határokat, Isten tiszteletben tartja a határokat, amiket Ő állapított meg az embert illetően.

Isten nem sértette meg az ember szabad akaratát. Ugyanakkor az ember megsértette Isten jogait. Sem a bűn előtt, sem utána nem sértette meg Isten az ember cselekedetének szabadságát. Próbára tette őt. Nem volt ismeretlen előtte, mivel Isten, hogy az ember nem fogja megállni a próbát. De helyes volt, hogy annak alávesse azért, hogy megerősítse őt a kegyelemben, amint ugyanebből a célból próbának vetette alá az angyalokat, és megerősítette a kegyelemben azokat, akik közülük kiállták a próbát. És alávetve őt a próbának, hagyta, hogy a próbával kapcsolatban szabadon cselekedjék.

Ha Isten meg akarta volna sérteni az ember szabad akaratát abban, hogy megválassza magának jövő sorsát, akkor vagy nem állította volna őt próba elé, vagy megkötötte volna akaraterejét olyan módon, hogy meggátolta volna az embert a rossz elkövetésében. Úgyszintén, ha mindennek ellenére meg akarta volna jutalmazni őt, vagy mindent előre megbocsátott volna, vagy, hogy alapja legyen a bocsánatra, felébresztette volna szívében a tökéletes bánatot, vagy legalább a tökéletlen bánatot, amit a jelenlegi javak elvesztése miatt, segítve szeretetének egy sugarával, és a tökéletlen bánatot, a jelenlegi és a jövőbeli javak elvesztése miatt érzett, tökéletes bánatra fordította volna bűne iránt, amivel megsértette Istent, és elveszítette kegyelmét és szeretetét.

De mindezekben az esetekben igazságtalan lett volna az angyalokkal, akiket próbának vetett alá, és akiknek akaraterejét nem kötötte meg, akiknek nem bocsátott meg előre, és akikben nem keltette föl a tökéletes vagy a tökéletlen bánatnak egyetlen indulatát sem, az isteni megbocsátás érdekében. Igaz, hogy az angyalokat több kegyben részesítette, mint az embereket, hogy ne vétkezzenek. Mind a kegyelmi ajándékok és mind a természet ajándékai révén (szellemek voltak, test, és azért érzékek nélkül), mind azért, mert nem voltak kitéve sem az érzékek belső nyomásának, sem a külső nyomásoknak, (a Kígyónak) és főleg Isten ismerete révén. És ennek ellenére vétkeztek, a tudatlanság és az érzékek ösztönzésének enyhítő körülménye nélkül, pusztán gonoszságból és szentségtörő akaratból. De nem volt semmi abból, amit előzőleg mondtam. Sem Isten, sem az ember részéről.

Isten tiszteletben tartotta az emberi akaratot. Az ember kitarzott lázadásában isteni jótevője iránt. Kevélyen kiment az Édenből, miután hazudott – mert már megtörtént kapcsolata a Hazuggal – és szegényes mentséget hozott fel bűnére, miközben levelekből kötetnyt készítve tanúskodott arról, hogy nem meztelenségük miatt szégyelltek megjelenni. Az előtt, aki teremtette és megőrizte őket, pusztán a kegyelemben és az ártatlanságba öltöztetve, hanem mivel bűnösök voltak, azért féltek megjelenni Isten előtt.

Félelem, igen. Bűnbánat, nem. Azért, miután Isten kiűzte őket az Édenből, „két kerubot helyezett a küszöbére”, hogy a két engedetlen csalfa módon ne tudjon visszamenni, és ne lopjon az élet fájának gyümölcséből, megsemmisítve az igazságos büntetés egy részét, és újra megfossza Istent jogától, hogy életet adjon és elvegyen, miután megőrizte azt egészségesen és hosszasan, az élet fájának üdvös gyümölcseivel.

Tehát igazságos a büntetés, megfosztva őket attól, amit az ember önként megvetett: a kegyelemtől, a teljességtől, a halhatatlanságtól, a kiváltságtól, a tudástól. És azért elvesztették Isten atyai szeretetét, hathatós segítségét. És ezért van a megsebzett lélek gyengesége, a felébresztett test láza, amely őryöng, és elnyomja az értelmet. És ezért van a félelem Istentől, az Éden elvesztése, ahol fáradtság és szenvedés nélkül éltek. És ezért van a fáradtság, a halál, a nő alárendelése a férfinak, az ellenségeskedés az emberek és az egy anyaölből származó gyermekek között, a bűntény, a visszaélés, minden rossz, ami gyötri az emberiséget, a félelem a haláltól és az ítélettől, a gyötrelem, amiért előidéztek a fájdalmat, és az étellel együtt továbbadták azt azoknak, akiket a legjobban szerettek.

(133)

A következmények (Róm 7,14-25)

A közvetlen és személyes elítélésen és annak közvetlen és személyes következményein kívül Ádám bűnének és az általa kiváltott büntetésnek voltak olyan következményei is, amelyek az idők végezetéig fognak tartani, ránehezedve az emberiségre. Mint az emberi család feje, Ádám átadta gyengeségét leszármazottjainak.

Nem történik másként, amikor egy terhelt ember gyermekeket szül. Több, kevesebb fertőzőképességgel, a betegség mérgei megvannak gyermekében, és gyermekének gyermekében, és ha a megfelelő orvossággal az örökölt betegség fertőzőképessége és hatásossága meg is változhat enyhébb formára, mégis ezek a gyermekek és a gyermekek gyermekei sohase lesznek olyan egészségesek, mint azok, akik egészséges vérből származnak.

Meg van írva: „Egy ember által lépett a világba a bűn.” És ez igazság.

Pál előtt a Bölcsesség, a tanító Ige és a zsoltárosok is beszéltek erről a szenvedésről. Azaz mindig Isten beszélt róla, mert mindig Isten beszél az általa sugalmazottak szájával.

Ez a szenvedés betölti a világot, nemzedékről nemzedékre száll, és nem fog befejeződni addig, míg el nem érkezik a világ vége. Betöltötte üvöltésével a helyet, ahol Ádám fáradozva, verejtékével öntözte a földet, amely kenyeret adott neki. Elterjedt a földön, és a láthatárok, a völgytorkok, az erdők és az állatok borzongva hallgatták, és továbbadták. És vakító fényként megláttatta Ádámmal és Évával bűnük mérhetetlen nagyságát, amit nemcsak Isten ellen követtek el, hanem saját testük és vérük ellen is.

Addig a pillanatig Isten ítélete még nem törte meg az ember lázadását. Az ember, az állatok könnyű alkalmazkodásával, mert a kegyelemtől megfosztott ember nem más, mint a legtökéletesebb állat – gyorsan alkalmazkodott új sorsához. Az nem volt többé könnyű és gondtalan, mint az első, de nem nélkülözte az emberi örömeket, amelyek kárpótolták az emberi szenvedéseket.

Az érzéki szenvedély kielégült társnője testében, egyesülve azzal, nem szentül, mint Isten akarta, és az Édenben, hogy egy testté legyenek. Az öröm, hogy önmagukból – ó, makacs kevélység! – új embereket teremtenek, azzal áztatva magukat, hogy hasonlóak a Teremtő Istenhez. Az uralom az állatok felett, a megelégedettség a természettel és azzal, hogy elégségesek önmaguknak anélkül, hogy bárkinek is köszönettel tartoznának, érzéki örömeik, de akkor is örömeik.

Ó, a kevélység füstjétől és a féktelen bujaság ködpárájától mekkora sötétség tartott ki makacsul a két arcátlanban!

Az anyaságot fájdalommal érte el, de a gyermekek öröme kárpótolta ezért a fájdalomért.

A táplálékot fájdalommal érte el, de a gyomor ugyanúgy megtelt, és a torok elégedett volt azzal, hogy a föld tele volt jó dolgokkal.

A betegség és a halál távol voltak. Örvendeztek a testeknek, amelyeket Isten tökéleteseknek teremtett, az egészségnek és a nemzőképességnek, amelyek a két arcátlanban felvetették a hosszú élet gondolatát, ha az nem is örök.

És a kevélység, erjedve, felkeltette a gúnyos gondolatot: „Hol van hát Isten büntetése? Mi boldogok vagyunk nélküle is.”

De egy napon, a mezők zöldje, amelyen sok színben nyíltak az Istentől teremtett virágok, a földre omlott első emberi vértől piroslott. Az anya jajveszékelt a kedves Ábel halott teste fölött. Az apa megértette, hogy nem volt hiábavaló a fenyegetés, amelyik megígérte: „Visszatérsz a földbe, amiből lettél, mert por vagy és porrá leszel.” Ádám kétszer halt meg, önmaga, és fiában, mert az apa halált hal, amikor látja meghalt gyermekét, és Éva

fájdalommal szült, a földnek adva kedves gyermekének halott testét, és felfogta, mit jelent bűnben szülni.

De ugyancsak, ugyanabban az órában, amelyben villámlott Isten büntetése – és ez még irgalmasság volt – meghalt a kevélység, és megszületett a bűnbánat, az új élet, amely által a két bűnös megkezdte felfelé haladását az Igazságosság ösvényén, és kiérdemelte, hosszú engesztelés és várakozás után, az isteni bocsánatot, Krisztus érdemei által.

És Mária érdemei által. Ó, engedjétek, hogy én, itt magasztaljam a Szeplőtelennek azt az igazságát, ami az enyém volt, aki az enyém, és aki egyesült szeretetünk által a világnak adta a Testté lett Igét: az Emánuel.

Az asszony hűtlensége miatt az emberi nem megismerte a bűnt, a szenvedést és a halált. Az Asszony hűsége által az emberi nem elnyerte az újjászületést a kegyelem számára, és azért a bocsánatot, a tiszta örömet, az Életet.

A bűnös vágy miatt jött a halál. Minden halál. Egy hármasság által – a test, az értelem, a lélek szüzessége által – jött az Élet, az igazi Élet. Az igazak feltámadt és örökké élő testének, és az Igazság iránt megnyílt elmének és a kegyelem számára újjászületett léleknek örök Élete.

A Sátánnal való házasság által jött a testvérgyilkos és istengyilkos gyűlölet. Az Istennel való egyesülés által jött a testvéri szeretet és a lelki szeretet, amely átöleli az Istenséget és az Emberséget, és kiárad mindkettőre, és működik mindkettő által a Testté lett Szeretet és a szűzi Szeretet; mindkettő felajánlva magát önként, teljesen és önmagát felemészítve, hogy Isten megvigasztalódjék, az ember pedig üdvözüljön.

Ábel halála megtörte Ádám kevélységét, és megtapasztaltatta Évával, hogy a Sötétségnek szül. Krisztus halála megtörte a Bűnt, és megmutatta az emberiségnek, mibe kerül a kegyelem számára való szülés. Éva jajveszékelése összefüggésben áll Mária jajkiáltásával Szent Fiának halálakor.

Én mondom, azoknak, akik azt hiszik, hogy Mária a szenvedés fölött állt, mert kegyelemmel teljes volt, hogy még Éva sem szenvedett annyira, megérdemelt vigasztalásában, mint amennyit az ártatlan Mária szenvedett. Mert, ha Éva jajveszékelése jelezte a bűnbánat megszületését, Mária jajkiáltása jelezte az új korszak születését. És ha abban az órában, amelyet megjelölt az első emberi vér, amit bűnös erőszak ontott ki, amely által a föld kétszeresen átkozottá vált, elkezdődött a felemelkedés az Igazságosság felé, a délután harmadik órájában, amelyet az isteni vér utolsó cseppje jelzett, leszállt az égből a Megváltás, az üdvösség folyamaiként eredve a két ártatlan és megsebzett Szívből, a Fiúéből és az Anyáéból.

Valóban, nemcsak Jézus érdemei által, hanem Mária érdemei által is, részesültök az Életben. Ó, az Élet Anyja, a Szűzanya, a tiszta, ártatlan Anya, aki nem ismerte meg a szülés metsző fájdalmait – a bukott test törvényei szerint – amikor Jézusát megszülte, megismerte azonban, és ugyancsak megismerte, a legfájdalmasabb szülés metsző fájdalmait, megszülvén titeket, bűnös emberiség, az Új kegyelmi Életre.

Egyetlen ember által ismerte meg az ember a halált. Egyetlen Ember által ismeri meg az ember az Életet. Ádámon keresztül az Emberiség örökölte a Bűnt és annak következményeit. Jézuson, Isten és Mária Fián keresztül az Emberiség újra örökli a Kegyelmet és annak következményeit.

Amelyik Kegyelem, jóllehet nem semmisíti meg az eredeti bűn minden földi következményét – mert a szenvedés, a halál és a csábítások megmaradnak, hogy nektek szenvedést, félelmet és küzdelmet okozzanak – mégis erősen segít titeket a jelenlegi szenvedés elviselésére, az égbe vetett reménnyel. Segít titeket szembeszállni a halálfélelemmel, az isteni Irgalom megismerése által. Segít a csábításoknak vagy gerjedelmeknek való ellenszegülésben, és azok megfékezésében, a természetfeletti segítségnek által, Krisztus érdemei és az általa alapított szentségek révén.

Azt mondtam: „A Kegyelem, jóllehet nem semmisíti meg a Bűn minden következményét ...” Ez egy pont, ami miatt sokan fellázadnak, s azt mondják: „Igazságos ez? Nem tudta volna a Megváltó visszaadni az egész tökéletességet?”

Igazságos. Istenben minden igazságos.

Az ember nem egy, Istennel való, összeütközésben sebesült meg, amely miatt Istennek kötelesnek kellene éreznie magát arra, hogy helyrehozza a szándékosan vagy akaratlanul okozott károsodást. Az ember önmagától, szándékosan és tudatosan sebesült meg. Nos, amikor egy ember ily súlyos módon sebesül meg, a mindennapos életben, vagy csonka marad, vagy fogyatékos, vagy legalábbis súlyos sebhelyek jelölik meg. Az orvosi műtét sem tudja teljesen megsemmisíteni a károsodást, és főleg nem tudja újraalkotni az elvesztett részeket.

Ádám csonkává vált a kegyelem és a természetfeletti élet, az ártatlanság, teljesség, védettség, halhatatlanság és a tudás elvesztésével. És mint az egész emberi család feje, átadta fájdalmas örökségét minden leszármazottjának.

De az Emberiség, szerencsésebb az egyetlen embernél: Jézus, az Üdvözítő és Megváltó által elérte gyógyulását. Még többet: „újjáteremtését” a Kegyelemben: a lélek életét. És az általa rendelt szentségek révén, az erények által, amelyeket azok adnak és ajándékaik által, az emberiség megkapta az eszközöket is, hogy mindinkább növekedjék a tökéletességben, egészen addig, míg „felsőbbrendű teremtséssel” eljut annak csúcspontjára, ami az életszentség.

Azonban még az Istenember Áldozata, amely képes és elégséges ahhoz, hogy visszaadja nektek az elvesztett ajándékokat, és ismét felemeljen titeket a természetfeletti rendre, – azaz a képességre, hogy szeretni, megismerni és szolgálni tudjátok Istent ebben az életben, hogy örömmel birtokoljátok mindörökké a másokban – sem törölte el a nagy sebek forradásait, amelyeket az ember önként okozott magának, és főleg a hármasság vágyát, amely mindig kész arra, hogy újra felnyissa a sebeket, ha a lélek nem öröklik, hogy uralkodjék a rossz szenvedélyek felett.

Azt is mondtam: „Az isteni Irgalom megismerése”. Igen. A bűn öröksége, amint megszerezte számotokra a Megváltót, úgy megszerezte nektek a végtelen szeretet és az isteni bölcsesség és hatalom ismeretét is.

Az ember, az Istennek Jézus által újjászült gyermeke, megismeri azt, amit Ádám nem ismert. Ismeri, milyen végtelen az Atya szeretete, aki Egyszülöttjét adja, hogy az Ő vérével törölje le az ősatyában elbukott emberiségről a kárhóztató határozatot.

Ádám, a tudás által, amiben részesült, és még inkább, a Kegyelem által, ami felemelte a természetfölötti rendre, képes volt megismerni Istent. Sokat megismert abból, hogy Isten mennyire szerette őt, mert minden, Ádám körül és Ádámon belül az isteni szeretetről beszélt. És Ádám, a természetfeletti rendre való felemelés által, nagyon tudott szeretni. Tudott szeretni abban a helyes mértékben, amit Isten elégségesnek ítélt, hogy földi élete alatt felkészítse az embert Isten látására és élvezésére, amelyben részesülni fog, miután átment a földről az égbe. De soha, még a szeretet legnagyobb elragadtatásaiban sem tudott az ártatlan Ádám elérni oda, hogy felszálljon tudásának és szeretetének vágyaival az Igazság középpontjáig, sose volt képes elmerülni a Szeretetnek ebben az égő kemencéjében, amely az Igazság is, sose tudta birtokolni teljes ismeretét annak az igazságnak, aminek neve: Végtelen Szeretet.

A földön élő ember nem képes olyannak látni Istent, mint amilyen. Még az imént teremtett és isteni adományokban gazdag ember, Ádám sem volt erre képes. Mindenben Isten beszélt. Minden Istenről beszélt. Minden Istenhez vonzotta. Isten nagyon szerette az embert, és elhalmozta ajándékaival, hogy segítse őt a szeretetben. De Isten és az ember között mindig egy mélység van. Két mélység, amelyek egymásra néznek, és a Nagyobb vonzza a kisebbet,

ragyogása eljut a szelleméig, tüzeibe öltözteti azt, meggazdagítja fényeivel, amelyeket az ember szellemére lövell, mintegy a bölcsesség állandó beárasztásaként.

Az Isteni Szeretet az embernek hívogatón tárja ki két karját és keblét, és boldogító ölelésre kínálja. Az emberi szeretet pedig szárnyakat ad az embernek; hogy elfelejthesse a földet, és szárnyalhasson az ég felé, Isten felé, aki hívja őt. De az igazságosságnak egy törvénye úgy szabja meg, hogy a teljes találkozásban, az eggyé olvadásban, csak a – kegyelemben megerősítő – próbatétel után részesüljön.

Ezért minél inkább repül az ember, megkísérelve és vágyakozva, hogy elérje Istent, Isten annál inkább eltűnik, visszavonul határtalan mélységébe. Nem kegyetlenségből teszi ezt, hanem azért, hogy tevékenyen tartsa az ember erőit és akaratát, ami az Ő elérésére irányul, és így növelje az ember képességét a kegyelem gyümölcsöző elfogadásában és elteljen vele, azaz magával Istennel is. Mert valóban, az ember annál inkább képes Isten és szent kegyelmének befogadására és birtoklására, minél tevékenyebben, fáradhatatlanabban, erőteljesebben megy Isten felé.

Jelenben beszéltem, mert ilyen az ember állapota a végtelen Istenség iránt, akit semmiféle teremtett értelem sem képes felfogni. A legnagyobb szemlélődők sem – és ide teszem János és Pál nevét, hogy rámutassak nektek kettőre, akiket Krisztus már megváltott, akik előtt megnyitotta az eget a harmadik és a hetedik fokig, és Mózeset, Ezekielét és Dánielt is, akik látták „Isten hátát”, „a fényt, amit a Végtelen Fény bocsátott ki”, „az emberkülsőjű Lényt”, de aki „sárga borostyánkő színű tűz” és „az égbolton túlról elhangzó hang volt”, „az Ősereg, akinek arcát tűzfolyamok takarták el, gyorsan futva arca előtt”, úgy, hogy csak haja és ruhája volt látható – sem voltak képesek megismerni a Megismerhetetlent, mert a halandók között volt a két első, és az égben, a Megváltás után, a többiek.

De különösen ilyen volt Ádám helyzete, aki föl volt emelve a természetfölötti rendre, és ezáltal részesült a kegyelemben, mint ti, akik visszakaptátok azt, és hűségesek vagytok hozzá. A kegyelem révén szellemi értelme képes volt arra, hogy nagyon megközelítse Isten Igazságát, de nem arra, hogy megismerje Isten Titkát.

Csak Jézus által tudott az ember mélyebbre hatolni – sokkal mélyebbre! – áthidalni a távolságokat, felemelni a fátylakat, megközelíteni a Hármasság Egyisten Tűzhelyének lángját, és megismerni a Szeretetet végtelen nagyságát, oly mélyen; ami ismeretlen volt Ádámnak.

Ismeretlen volt, elővigyázatosságból. Mert Ádám, ha Isten megmutatta volna neki a jövő Krisztusát, és megkövetelte volna, hogy imádjá a szeretetből és a szeretet műve által megtestesült Igét, és ő megtagadta volna imádni a Hármasság Szeretet igazi Összfoglalását, akkor ugyanazt a bűnt követte volna el, mint Lucifer, sátánná vált volna, visszautasítva a testté lett Szeretet imáadását. Kevélyen igényt tartott volna arra, hogy ő maga képes megváltani az embert, mert hasonló Istenhez, lényegében, hatalmában, bölcsességben, szépségben, nem kevésbé hasonló a természetében való részesedés által is. Így különösen a Szentlelket bántotta volna meg, aki az Istenben levő fény, bölcsesség és igazság Adományozója. És a Szentlélek elleni bűnöket, mint Luciferét és a lázadásban hozzá hasonlókat és sok emberét, nem bocsátja meg Isten.

Isten meg akart bocsátani az embernek. Azért az engedelmesség próbájának vetette alá. De megkímélte az emberré lett Ige imáadásának próbájától, hogy Ádám ne vétkezzen olyan módon, ami nem bocsátható meg, megirigyelve Krisztus hatalmát, elbizakodva, hogy üdvözíteni tudja magát és másokat, és hogy nincs szüksége Krisztusra ahhoz, hogy megválthasson. Tagadta volna, mint lehetetlent, azt a megismert igazságot, hogy a Nemteremtett „teremtette” teheti magát, asszonytól születve, hogy a Legtisztább Szellem, aki Isten, emberré lehessen, emberi testet véve föl.

Ti nem. Ti, akiket Krisztus megváltott, ti, akik Krisztus eljövetele után jöttetek, és főleg Krisztus áldozata után, ismeritek Isten teljes szeretetét. Krisztus kinyilatkoztatta nektek azt a végtelen szeretetet önmagával, szavával, példájával és cselekedeteivel.

Szemlélitek egy barlangban a nyöszörgő kisdéd Krisztust, és nem félték tőle. Sőt, ez az emberi gyengeség vonzza a ti lelki gyengeségeket, amely nem érzi kellemetlenül magát, se nem fél a Kisdéd Isten előtt, Isten előtt, aki megsemmisítette magát, Ő, a Végtelen, kis végtagokban, Ő, a Hatalmas, minden segítségre rászoruló végtagokban, amelyek képtelenek gondoskodni a szervezet szükségleteiről.

Nézitek a gyermek Krisztust, és nem félték tőle. Az Ő bölcsessége kedves. Néhány szóval megmutatja nektek a biztos utat, hogy eljussatok az Atya Házába: „Foglalkozzatok azzal, amit Isten akar, azzal, amit Istennek kell adni”. Az egész Törvény benne van ebben a rövid és bölcs válaszban. Ő mondja nektek, azokhoz beszélve, akik képviselik az Úrnak kedves, választott emberiséget: „Nem tudjátok, hogy ezt kell tenni, csak ezt, ezt minden más foglalkozás fölött, ezzel a szeretettel kell rendelkeznetek, minden más szeretet fölött, hogy helyetek legyen az égben?”

Ezekben a rövid szavakban már benne van az egész tanító Krisztus, az a Krisztus, aki azt mondja Mártának: „Te túl sok dologgal törődsz, de csak egy szükséges.” Az a Krisztus, aki azt mondja a tanítványnak, aki még nagyon hozzátapad a világ dolgaihoz: „Hagyd a halottakra, hogy eltemessék a halottakat”, és még: „Aki az eke szarvára tette a kezét, és hátranéz, nem alkalmas Isten Országára.”

A Krisztus, aki noha tökéletesen szereti az Anyát, nem helyezi őt küldetése elé, hanem világosan megmondja, hogy „az a vérrokona, aki Isten akaratát cselekszi”, és Ő elsőnek teszi azt, mert Isten iránti szeretete, kötelességszerűen mindig a legnagyobb, minden más szeretet előtt, még Szent Anyja iránti Szeretete előtt is.

A Krisztus, aki megkorholja Pétert, „sátánnak” nevezve őt, mert arra kísérti, hogy ne azt tegye, amit Atyja akar. A hegyibeszéd Krisztusa. A Krisztus, aki az utolsó boldogságként mondja: „Boldogok, akik Isten szava szerint élnek”, azaz újra csak a Törvény szerint.

Az a Krisztus, aki Nikodémusnak tanítja, hogy a régi ember, az elbukott Ádám örököse; hogyan tud eljutni az újjászületésre, és meglátni Isten Országát, „újjászületve a víz által”. És az életnek ezt a vizét Ő, a Krisztus, adja nektek, „a Szentlélek által”, azaz a szeretet által. És szeretet „megtenni Isten akaratát”, engedelmeskedve mindenkinek adott Törvényének, és az Ő mindegyikötöknek külön-külön szóló határozatainak.

Az a Krisztus, aki tanítja a vallást, amelyet az isteni Igazságosság igaznak és jutalomra méltónak ítél: „Nem saját akaratomat keresem, hanem azét, aki engem küldött.”

Az a Krisztus, aki Istent adja nektek, akit érzékelhető módon lehet szeretni: „Ti sose hallottátok Isten hangját és sose láttátok az Ő arcát mindaddig. De íme, itt vagyok én. Én vagyok az, akire Isten rányomta pecsétjét. Aki engem lát, látja Azt, aki engem küldött. Aki engem hallgat, az Atyát hallgatja, mert én nem magamtól beszéltem, hanem azt mondtam, amit az Atya mondott nekem, hogy elmondjam.” És felfedi előttetek az Atya szeretetét, aki Ádám bűnét felhasználta arra, hogy felbátorítson titeket egy még nagyobb szeretetre, egy még pontosabb ismeretre, és még szorosabb egységre: „Az Atyám akaratára, hogy annak ismerjétek el engem, aki vagyok: Istennek.”

Az a Krisztus, aki kijelenti: „Én semmit sem teszek magamtól, hanem azt mondom és teszem, amit Atyám akar. Mindig azt teszem, ami neki tetszik.”

Az a Krisztus, a jó Pásztor, aki megvallja a legigazibb okot, ami miatt az Atya szereti Őt: „Ezért szeret engem az Atya, mert önként adom életemet, mert az az Atyám akaratára, hogy ti üdvözljétek”.

Az a Krisztus, aki, a maga részéről, feloldozza Pilátust, azt mondva neki: „Semmi hatalmad sem lenne felettem, ha nem kaptad volna fentről. Ezért az, aki kezedbe adott engem, bűnösebb nálad halálomért.” És Az, aki megengedte, hogy a hatóságok kezére adják Őt, az emberek iránti szeretetnek egy isteni túlzásában, az Ő Atyja volt, a végtelen Isten, aki előtt a Fiú azt mondja, tökéletes imájában: „Ne az én akaratom, hanem a tiéd teljesebb. Legyen meg a te akaratod a földön, úgy, mint az égben”. És az Atyaisten engedi meg az emberi

hatóságnak, hogy ilyen legyen; amíg Ő akarja. Utána sem a fegyveres erő, se más erő nem képes megtartani őket parancsnoki helyükön.

Ó! A Krisztus, aki engedelmes születésétől haláláig, az a Krisztus, aki „Igen”-t mond első nyöszörgésekor, és „Igen”-t utolsó szavával a Golgotán, az örök „Igen” Igéje Atyjának. Az a Krisztus, aki sose kelt félelmet, aki nem ijeszt meg törvényével, mert példájával bizonyítja, hogy meg lehet tartania az embernek azt a törvényt, mert Ő – az Ember – szerinte élt, mielőtt tanította volna. Ez az Istenember, aki halálra adta magát, átadta magát ellenségeinek, a szidalmazásnak, a fáradságnak, a szegénységnek, a testnek – és előre tettem a halált, és utolsóként a testet, nem tévedésből, hanem mert az Üdvözítő számára édesebb volt meghalni, mint az Ige-Isten számára az, hogy egy testbe zárja magát – ez az Istenember megismerteti veletek, emberek, hogy mi a Szeretet-Istene.

És ez az isteni Atya, aki feláldozza Legkedvesebbjét, megadja számotokra az istenszeretet mértékét.

Meg van írva: „Nincs nagyobb szeretet, mint azé, aki életét adja barátaiért”. De azt is meg kell mondani: „Még nagyobb egy Atyának a szeretete, aki feláldozza egyetlen, igazi Fiát, hogy megmentse fogadott gyermekei életét, akik igazában tékozló gyermekek, mert önként elhagyták az atyai házat, és boldogtalanokká lettek, fájdalmat okozva az Atyának.”

És Isten ezzel a szeretettel szeretett titeket. Feláldozta Egyszülöttjét, hogy megmentse a bűnös emberiséget, azt az emberiséget, amelyik, amint nem volt hálás, engedelmes, szeretetteljes iránta napjainak kezdetén, amikor élvezte az Istentől ingyen kapott sokat, ugyanúgy nem hálás, engedelmes és szeretetteljes iránta most sem, amikor húsz évszázad óta nem a sokat kapta Istentől, hanem az Egészet, a Végtelent, amikor Isten önmagát adta Második Személyében.

Miután elmékedtetek mindezen, nem nehéz kimondani, hogy ha nagy volt is a büntetés, de nem volt igazságtalan. Nagyobb, végtelenül nagyobb volt a büntetésnél az Irgalmasság. Az az Irgalmasság, amely nem elégszik meg azzal, hogy visszaadja nektek – fájdalma, Vére, kereszthalála árán – az ajándékokat, amelyektől Ádám megfosztott titeket, hanem önmagát adja nektek az Oltáriszentségben. Megadja nektek azokat az ajándékokat, amelyek nagyon segítik a keresztényt abban, hogy keresztény életet éljen, azaz a megistenített életet, Isten gyermekeként, és amelyek anélkül, hogy megsemmisítenék a bűn melegágyait, erőt adjanak nektek azok elnyomásához, így a „rosszakat” „jókra” fordítják, azaz hősiességgé, a győzelem eszközeivé, a dicsőség koronájává és ruhájává teszik.

Mint Pál számára, az élet mindnyájatok számára belső küzdelem a test és a szellem között, a jóra való törekvés és a nem mindig jó cselekedet között. Küzdelem, amelyben Isten megerősít és segít titeket. Ezért senki se botránkozzék meg azon, ha egy felebarátja bevallja, hogy szavaival és cselekedeteivel olyan, mint Pál: „testies és alárendelt”. És senki se csüggedjen el, ha felfogja, hogy ő ilyen. Hanem Pál példája vezesse és segítse a kitartásban.

A törvény lelki (Róm 7,14-25)

A Törvény lelki. Akkor is az, amikor anyagi dolgokat tilt. Valójában, a Tízparancsban csak az első három tisztán lelki. A többi hét, és főleg az utolsó hat, tiltja a bűnöket a felebarát, az ő élete, vagyona, jogai és becsülete ellen. Azt lehetne akkor mondani, hogy helyes „lelki”-nek nevezni a Törvényt, mert Istentől jön, de nem mindenben vonatkozik a lélekre, mert jó kétharmad részében azt parancsolja, hogy ne kövessenek el olyan tárgyi cselekedeteket, amelyek elkövetését Isten tiltja.

De a tökéletes Törvény Tízparancsolata fölött áll a törvény tökéletessége, a tanító Ige által adott két parancsolattal: „Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez a legnagyobb és első parancs. A második hasonló ehhez. Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat! Ez a két parancs az alapja az egész Törvénynek és a prófétáknak.”

A Világosság fényében, aki az Ige, megvilágosodik a lelkiség, ami az egész Törvényben megvan, mert azért adták, hogy éltesen a szeretetben. Mert az egész Törvény a szereteten nyugszik, és az élteti. És mert a szeretet szellemi dolog, bárki legyen is a Lény vagy teremtmény, akire irányul.

Hármas szeretet Isten iránt: a szív, a lélek, az értelem szeretete, mert az emberben ez a kis hármasság van: az anyag (szív), a lélek (szellem), az értelem (ész); és igazságos, hogy az Isten által teremtett három dolog, ami egy teremtményt alkot: az embert, szintén hálát adjon azért a lényért, akit Istentől kapott.

Tehát a szeretet hármasság: a szív, a lélek, az értelem szeretete; mert Ádám vétkezett a szívvel (a test vágyával), a lélekkel (a szellem vágyával), az értelemmel (az ész vágyával), elhagyva a rendet, visszaélve az Istentől kapott ajándékokkal, és megbántva Istent ugyanazokkal az ajándékokkal, amelyeket tőle kapott azért, hogy az ember hozzá hasonló lehessen, és dicsőségét találja benne.

Tehát azokkal a dolgokkal kell eleget tenni a bűnért, amikkel vétkeztek, ezekkel kell eltörölni a sértést és helyreállítani a megsértett rendet.

Az Ige ezért alkotott magának testet, és azért, hogy visszaadja nektek a kegyelmet és az igazságot, teljes mértékben, túlcordulóan és kimeríthetetlenül.

Amivel az első ember vétkezett, azt az Istenember helyrehozta.

És megtanítja nektek példájával sokkal inkább, mint tanításával – ami tökéletes, de aminek gyakorlatra váltását ti lehetetlennek tarthatjátok – hogy hogyan kell engesztelni. Ő a tettek Mestere, nemcsak a szavaké. És amit Ő tett, ti is megtehetitek.

Minden emberben megmarad Ádám öröksége. Mintha minden testben egy Ádám rejtőzne, aki gyenge lehet a próbára tételben, mint az első Ádám volt az idő kezdetén. De Krisztus eljött, hogy helyrehozza a ti bukásotokat, beforrassza sebeiteket, visszaadja az éltető kegyelmet, amikor gyengeségetek a mindennapos próbára tételben megöli benneteket azt a természetfölötti életet, amelyet a keresztségben kaptatok. De Krisztus azért jött, hogy Mesteretek és Példaképek legyen, és hogy ti tanítványai és testvérei legyetek, nemcsak névleg és testben, hanem lélekben és igazságban is, követve Őt tökéletességében az Ő hármasság szeretetében Isten iránt.

E hármasság szeretet által Jézus hűséges maradt a test igazi rendeltetéséhez, noha próbára lett téve, és szabad volt akarata, mint minden emberé.

Ez által a hármasság szeretet által Jézus tökéletes volt a lélek igazságában, azaz a régi isteni parancsnak való engedelmisségben: „Szeresd Uradat, Istenedet”, nem érezte felmentve magát ettől a kötelességtől azért, mert Isten volt, mint örök Szülője. Istenember volt, igazán Ember és igazán Isten. Nem Isten lelkének ideiglenes egyesülése által egy erre a sorsra kijelölt testtel, vagy egy igaz embernek Istennel való egyesülése által. Ez a két természet

lényegi egységével, az isteni természet megváltozása nélkül történt, mert az egyesült ezzel az emberivel, nem változtatva meg – a testből, elméből, szellemből álló – emberi természetet azzal, hogy egyesült az isteni természettel.

Végül, ez által a hármasszeretet által Jézus kiváló módon élte meg az értelem igaz hódolatát, alávetve tökéletes értelmét nemcsak az isteni Törvénynek, amint ezt minden embernek meg kell tennie, aki ismeri azt, hanem az Atyaisten neki szóló és reá vonatkozó terveinek is. Az Ember elfogadott minden javaslatot, teljesített mindent, engedelmesen, egészen a kereszthalálig.

„Magát szolgáljává tette” az egész bukott emberiségnek. Jézus továbbadta saját jelét az embereknek, hogy eljussanak a tökéletes szeretetre. De nem kényszerítette az embereket a teljes áldozatra, mint a szeretet mértékét az ég eléréséhez. A szeretet második parancsában nem mond számotokra mást, csak ezt: „Szeressétek felebarátotokat, úgy, amint magatokat szeretnétek”. Ő tovább ment. Nem korlátozta magát a felebarát szeretetére úgy, amint önmagát szerette, hanem sokkal inkább szerette a felebarátot, mint önmagát, mert azért, hogy „jót” tegyen ezzel a felebarátjával, feláldozta életét, és felemésztette azt a szenvedésben és a halálban. De nektek nem ajánl ilyen sokat. Elég neki, ha Titokzatos Teste tagjainak nagy többsége hordozza a mindennapos kis keresztet, és úgy szereti felebarátját, mint ahogyan önmagát szereti.

Csak választottainak, előre kiválasztottainak mutat keresztjére és saját sorsára, és mondja: „Szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket”, és megerősíti: „Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja barátaiért”, és ezzel fejezi be: „Ti barátaim vagytok, ha megteszitek, amit parancsolok nektek.”

Az előre kiválasztottság sosincs elválasztva a hősiességtől. A szentek hősök. Ezen vagy azon a módon, ahogy Isten kijelöli nekik, életük hősiesség. Ők tudják, mit tesznek, és hová vezet az; amit tesznek. De nem ijednek meg. Tudják azt is, hogy az, amit tesznek, Krisztus szenvedésének folytatására szolgál, és arra, hogy növelje a Szentek Közösségének kincseit, megmentsék a világot Isten büntetéseitől, elragadják a pokoltól a sok lanyhát és bűnöst, akik az ő önkéntes áldozatuk nélkül nem menekülnek meg a kárhozattól. Mert a lanyhaság is lassan a lélek halálához vezet; a lelki téglenség által, fokozatosan lehűtve a szeretetet, amellyel minden embernek rendelkeznie kell ahhoz, hogy Istenben élhessen.

Ha az előre meghívás nem lenne összekötve az ember hősiesség akaratával, igazságtalan dolog lenne. És Isten nem akarhat igazságtalan dolgokat. Itt az életszentségre való előre meghívásról beszélek, amelyet az élet igazságszolgáltatása hirdet ki, és amelyet a rendkívüli tények hirdetnek ki, amelyek csillagokként jelzik az előre kiválasztott hívó életét és útját a dicsőség felé, és amelyek hirdetését folytatták a csodák az előre kiválasztott halála után.

Mert más az előre meghívás az isteni Kegyelemre, amely közös minden ember számára, és azért Isten ingyen adja, abban a mértékben, amely elégséges az üdvözüléshez; és más az előre meghívás a dicsőségre, amelyet azok kapnak meg, akik földi életük alatt jól használták fel a kegyelem ajándékát, és hűségesek maradtak hozzá a rosszra való kísértés minden megpróbáltatása ellenére, vagy minden más rendkívüli ajándék ellenére, amelyet megindult örömmel fogadtak, de nem tartottak rá igényt, és nem tették tönkre az ostoba feltevésével, hogy annyira szereti őket Isten, és annyira biztosak már a dicsőség birtoklásában, hogy nem szükséges többé küzdeniük és kitartaniuk a hősiességben, hogy bejussanak oda.

A semmi jót sem tevés (kvietizmus) gyűlöletes Isten előtt. Ebbe fajulnak el néha a rendkívüli útra meghívott lelkek első lendületei. És ugyanúgy gyűlöletes a kevélység és a lelki torkosság is: a két bűn, amelyet olyan könnyen elkövetnek a kiválasztottak, a rendkívüli ajándékok jótéteményében részesültek, de próbára is tételnek, hogy megerősítést kapjanak küldetésükben, vagy megfosszák őket attól, mint méltatlanokat. – Ez volt Lucifer, Ádám és a kerióti Júdás bűne, akik, miután nagyon sokat kaptak, mindent meg akartak szerezni. Biztosnak érezték magukat, hogy érdem nélkül is üdvözülnek, pusztán azért, mert Isten

szereti őket. Csak a végtelen Jóságban bíztak, nem is gondolva arra, hogy a tökéletes, isteni jószág, noha végtelen, sose válik ostobává és igazságtalanná. „Isteneknek” hitték magukat, mert annyira kiválasztottak voltak, és így súlyosan vétkeztek.

Isten biztosan tudja, kik lesznek azok, akik hősiiesen kitartanak majd mindvégig. Az ember azonban nem tudja, hogy ki fog-e tartani mindvégig.

És ez is igazságos. Mert ha Isten azt akarná, hogy az ember szabad akarata ellenére minden ember üdvözüljön, akkor kényszerítené az embereket, hogy ne vétkezzenek. A szabad akarat nagyon gyakran az oka annak, hogy az ember nem éri el a dicsőséget. Mert az ember nehezen használja helyesen Istennek ezt a királyi ajándékát. Isten azért ajándékozta meg vele az embert, hogy ismerve végcélját, szabadon döntse el, hogy csak jót cselekszik, és ennek következtében elérje boldog célját. Ha Isten kényszerítené az embereket a jócselekedetekre, akkor nem tartaná tiszteletben az egyén szabadságát, akit Ő teremtett, minden adományával, amelyek képessé teszik arra, hogy különbséget tegyen a jó és a rossz között, képes legyen felfogni az erkölcsi és az isteni törvényt, képes legyen célja felé törekedni, és azt elérni.

És hiányozna minden egyes előre meghívottnál is dicsőségének oka: a hősi élet, hogy hűséges maradjon a célhoz, amire Isten teremtette őt, és hogy szentül használja az Istentől ingyen kapott ajándékokat, amelyek az isteni Szeretet csodálatos gyümölcsei, aki minden ember üdvösségét és örök boldogságát akarja, de meghagyja az ember szabadságát, hogy az örök jövő dicsőségét vagy a kárhozatot akarja-e.

És az is igazságos, hogy ti nem ismeritek végső sorsotokat. Mert ha tudnátok, mi lesz jövőtök az örökkévalóságban, nem lenne indítóokuk az igazaknak arra, hogy cselekedeteikkel kiérdemeljék Isten boldogító színelátását, amely mérhetetlen öröm, és beleeshetnétek a semmittevésbe vagy a kevélységbe, még ha az csak átmeneti lenne is, de mindig elégséges ahhoz, hogy hosszas engesztelést kívánjon meg, és csökkentse a dicsőség mértékét. A gonoszokat pedig arra indítaná elkárkozásuk előre tudása, hogy igazi sátánokká váljanak, és tovább már semmi féket nem ismerve gyűlöljék és káromolják Istent, gyűlöljék felebarátaikat és ártsanak nekik.

Nem. Megismerve a Törvényt és a célt, amihez elvisz a Törvénynek való engedelmesség vagy engedetlenség, de nem ismerve azt, amit csak Isten mindenlátása ismer, minden értelmes teremtménynek szabadon kell megválasztania az utat, amely neki tetszik, és kiválasztani magának a célt, amit előnyben részesít, hogy így ne hiányozzék az igaznál a tiszta szeretet ösztönzése, ami kiérdemli számukra a dicsőséget, és a gonoszoknál, akik a bűnt és a büntényt részesítik előnyben az igazságosság és a szeretet helyett, ne hiányozzék a szabadság annak követésében, ami nekik tetszik. Így az isteni ítélet órájában ne kövessék el a végső bűnt a Szeretet ellen, ezt az istenkáromló vádat szórva rá: „Azért tettem így, mert te, öröktől fogva, a pokolra szántál engem!”

A dicsőségre való előre meghívás nemcsak minden ember számára adott ingyenes ajándék, hanem szerzemény, azonkívül, hogy ajándék is, amihez az igazságban kitartók jutnak, szerzemény, amit Isten ajándékainak és segítségének tökéletes használatával kapnak meg, és a jó akarattal, amely sohasem tétlen valami iránt, amit Isten ajánl vagy ajándékoz, hanem mindent tevékenyvé tesz, és mindent a rejtett Isten színe látásnak és örvendetes birtoklásának szent célja felé fordít.

Valaki ezt az ellenvetést teszi: „De akkor csak azok részesülnek a dicsőségben, akik haláluk pillanatában szentek? És a többiek? A tisztítóhely talán kevésbé fájdalmas börtön, de akkor is kényszerű, ha elválasztja a lelket Istentől. Nincsenek-e előre az égnek rendelve a tisztuló lelkek is?”

De igen. Eljön majd a nap, és az utolsó ítélet napja lesz az, amelyben nem lesz többé tisztítóhely, és lakói bemennek Isten Országába. És Limbus sem lesz többé, mert Jézus

Megváltója minden embernek, aki követi az igazságot, hogy tisztelje Istent, akiben hisz, és hogy minden erejével úgy törekedjék hozzá, ahogyan Őt ismeri.

De, a földi élet után ezekre is mekkora számkivetés vár még! Hát még azokra, akiket katolikusoknak tartanak, akik szeretetüket és cselekvésüket arra a legkevesebbre korlátozzák, ami elég ahhoz, hogy ne Isten kegyelmét nélkülözve haljanak meg.

Mily nagy különbség van azok között, akik üdvözülnek, de nem annyira saját érdemükből, hanem inkább az Üdvözítő végtelen érdemei, Mária közbenjárása, a Szentek közösségének kincsei és az igazak imái és áldozatai által, és azok között, akik nem önzésből, hanem Isten iránti szeretetből akarták a dicsőséget!

Mily nagy a különbség az elsők között! Ezek fáradtan, és gyengeségük miatt sok pihenővel, elégedetlen morgolódásokkal és az önzés útjára való eltévelyedésekkel is, mint egy láncot és súlyt vonszolják nagyon korlátozott szeretetüket. És a másodikak között, akik igazán szeretve Istent és követve Jézus Krisztust, „úgy szeretnek, amint Jézus szeretett”, életüket is odaadva, és mindig átkarolva minden keresztet, sőt az ajándékok ajándékaként kérve a keresztet, hogy megmentsek felebarátjuk lelkét. Áldozati lelkek ők, akiket az Isten öröktől fogva „Jézus barátainak” ismer, mert előtte jelen van életük hűsége az Ő parancsai iránt.

Örök jelen: „Barátaim vagytok”. Isten ismer. Egyéni feltétel: „Ha megteszitek”. Mert a barátság elnyerése megkívánja az ennek a barátságnak elnyerésére alkalmas cselekedeteket. De a biztosíték, hogy az ilyen cselekedetek barátotokká teszik azt, akit annak akartok, segít annak megvalósításában. Mind az emberek között, mind, és még tökéletesebben, Isten és az emberek között.

Jézus, amikor a tanítás már inkább „cselekedet” volt, mint szó, megadja az utolsó tanítást apostolainak, hogy eljussanak a Jézus által megkívánt tökéletességre ahhoz, hogy „barátainak” hívja őket. És ez az a tökéletesség, amit Jézus kíván mindazoktól, akiket öröktől fogva meghívott arra, hogy „sebes-egyenesen” ériék el a dicsőségnek ezt a fokát, amit az igaz élet hősiessége hirdet a rendkívüli tényekkel az élet folyamán és a csodákkal a halál után. „Ti barátaim vagytok, ha megteszitek, amit parancsolok nektek.” Bátorít a jövő erőfeszítésre, megjutalmazva már a jelennel: „vagytok”.

Jézus ismerte apostolait, amint ismert minden embert, és olyannak tekintette őket, amilyenek voltak: az Ádám örökségétől elgyengített teremtményeknek, akikre oly sok dolog nehezedik, ami akadályozza a tökéletességre való felemelkedést. Rátok is így tekint. És tudta, amint tudja, milyen hatalmas tényező az előre ajándékozott szeretet ahhoz, hogy viszonzásra ösztönözzön. Az ember olyan, mint a gyermek, aki megtanul felnőtté és mások segítségétől függetlenné válni, és éppen abban, ami őt tehetetlennek mutatja, kell segítséget kapnia mindenben, hogy növekedjék, táplálkozzék, járjon. Az segítsen neki, aki már kialakult, mert testben, értelemben és lélekben eljutott a tökéletes életkorra.

És Jézus „anyává” teszi magát, hogy az embert, „a lelkében gyermeket”, a választott nép felnőttjévé, királyi pappá, élő áldozattá tegye, aki állandóan felajánlja magát Istennek, mint Krisztus, Krisztussal és Krisztus által, hogy folytassa az állandó áldozatot, amely megkezdődött Krisztussal, és a világ végén fog véget érni. És a tej, amivel titeket táplál, az Ő szeretete. A karok, amelyekkel titeket segít, az Ő szeretete. A szavak, amiket nektek mond, hogy az élet igazi bölcsességére tanítson titeket, az Ő szeretete.

Szent Lukács Evangéliuma mondja: „Sok bűnére nyert bocsánatot, mert nagyon szeretett”. De mi vezette a bűnös nőt annak felismerésére, hogy nagyon szeresse a Szentet, ha nem a Megváltó nagy szeretete iránta? Minden emberben van egy Ádám, mondtam. És hozzáteszem: „Minden emberben van egy Mária Magdolna”. És az, ami sokszor megmenti a bűnös lelkét: Istennek iránta érzett végtelen szeretete.

Valóban, a szeretet váltott meg titeket még az Isten Fiának vére és halála előtt. A vér és a halál a ti megváltástok végső járuléka volt. De Istennek irántatok viselt szeretete az Isten örök

magatartását bizonyítja irányotokban. És ez az isteni szeretet kezdeményezte megváltásokat az Ő örök lététől, öröktől fogva, mert mielőtt még az idő létezett volna, ti már Isten gondolatában voltatok. Ti mindnyájan, Ádámtól az utolsó emberig. Hősiességetekkel és tévelygéseitekkel, kincseitekkel és nyomorúságotokkal, nagy rászorultságotokkal, hogy nagyon erős segítségben legyenétek, isteni nagy segítségben, hogy elérhessétek a célt, amire teremtve voltatok. És a Szeretet már „kezdetől fogva” meghatározta, isteni Tudásában és Akaratában, hogy mi szükséges ahhoz, hogy visszahozzon titeket, mint emberiséget, és mint egyeseket, az Élethez. Szeretetből vállalt értetek minden áldozatot és szenvedést. Öröktől fogva feláldozta magát értetek, szeretetből irántatok, akik gyakran oly hálátlanok, és még gyakrabban gyengék vagytok.

Ha csak szemlélitek is az Isten Fiának, a jövőbeli Krisztusnak hősi akaratát, amilyen öröktől fogva volt, amilyen a Megváltás előtt volt, amilyen születése előtt volt, megtestesülése előtt volt, amilyen a világ kezdetétől fogva és a világ kezdete előtt volt, visszamenve a végtelen időben addig, ami már nem is idő, hanem „örökkévalóság”, felfoghatjátok, hogy a szeretet által üdvözültetek. Mert, amint „kezdetben az Ige Istennél volt”, ugyanúgy „volt kezdetben a szeretet Istennél”, sőt Isten volt. Mert Isten a Szeretet. És amint meg van írva: „Minden áltata lett”, ugyanúgy helyes azt írni, hogy „minden a Szeretet által lett”.

Mert az egész látható és teremtett világ a szeretet műve. Minden gondviselés, a fizika törvényei, az erkölcsi és természetfeletti törvények a szeretet művei. Isten minden cselekedete a szeretet műve. Isten szeretetből teremtette a világot, és a szeretet ihlette az embernek, Isten fogadott fiának sajtószerű megteremtését. Az Ige szeretetből öltött emberi testet. Szeretetből szenvedett, hogy megváltsa az embert. Szeretetről tanúskodik az Eucharisztia. Szeretettel adta a Vigasztaló ajándékait. A Vigasztaló, a hittudósok Hittudósa adja a bölcsességet, értelmet, tanácsot, erőt, tudást, könyörületet és az istenfélelmet azoknak, akik méltóképpen fogadják. Ő az Atya és a Fiú Szeretete. Ő termékenyíti és szenteli meg azokat, akik Őt meg tudják őrizni magukban, tiszta és szent élettel. Szeretet az Egyház, a kegyelem szétosztója és a hívek tanítója.

A Hármasság Egyisten tökéletes Szeretete betölt titeket önmagával és pazar adományaival, hogy tökéletessé tegyen a földön és boldoggá az égben. Krisztus elétek tárja a két tökéletességet, amely által eljuttok majd az örök dicsőségre.

Jézus, mint Ige, nektek, a kegyelemről megistenült teremtményeknek éppen Atyjának szentségét ajánlja: „Legyetek tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes.” Mint a testben és lélekben hozzá hasonló Mestere, Ő, az Ember, saját szentségét ajánlja: „Tanuljatok tőlem! Példát adtam nektek, hogy amint én tettem, ti is úgy tegyetek. Boldogok lesztek, ha megvalósítjátok példámat. Barátaim vagytok, ha megteszitek, amit parancsolok nektek.”

E között a két párhuzamos életszentség felajánlása között titeket az örök életbe vezető útként áll Krisztus, aki egyesíti magában, mint Ige, Isten Fia, Isten Szentsége, és mint Jézus, a Szeplőtelen Mária Fia, az ártatlan és a kegyelemmel és igazsággal teljes Ember, a tökéletes életszentséget. És mivel „ti istenek és a Magasságbeli fiai vagytok”, ti, Krisztustól megváltott emberek, ti mint Isten gyermekei és mint az ember gyermekei le tudjátok, és le kell másolnotok Testvéreteket, Jézust! Krisztus másaivá kell lennetek, Isten igazi gyermekeivé, az ég örökösivé! Ez nem lehetetlen számotokra, mert Ő, Jézus, megmutatta, hogyan lehettek azzá.

Ha az Ige csak úgy nyilvánult volna meg, mint az isteni Szó, mint az öröktől való és szellemi Mester, ahogyan Isten nyilatkoztatta ki magát a pátriárkáknak és a prófétáknak Krisztus eljövetele előtt, a megrémült vagy lázadó ember nyögdcélszerű vagy szitkozódhatott volna lelkülete szerint: „Hogyan vagyok én, a testies, örök Ádám, aki kísértést érzek a bűnre, és természetem szerint gyenge vagyok megtenni, amit te tanítasz, aki a legtisztább Lélek vagy, akit nem kísért a Sátán, és akiben nincs meg a természet

tökéletlensége?” Vagy: „Miért engedted meg, hogy én meg legyek rontva anyám méhétől kezdve, miért engedted meg, hogy az emberiség atyja megrontódjék, ha te szentnek akartál engem? A te gúnyolódó szavaidra átkommal válaszolok.”

De az Ige testté lett, magára vette az emberi természetet, mindenben hasonlónak válva Ábrahámban testvéreihez. Nem különbözött tőlük életének abban az időszakában, amikor a názáreti Jézus volt. Nem különbözött Ádámtól, aki kegyelemmel teljes és ártatlan volt az Éden első napjaiban. Mint ő, kísértést szenvedett, hogy ki legyen próbálva, és közvetlen emberi tapasztalatból is meg tudja érteni, és példájával tudja segíteni azokat, akik próbára vannak téve.

Az ember többé nem csüggedhet el, azt mondva: „Én testies vagyok, nem lehetek tökéletes, mint a mennyei Atya, se azt nem tudom megtenni, amire az Ige tanít.” És az Ige tanítása sem nevezhető „gúny-leckének”, amely jelzővel az illethetné, aki – emberi természete folytán – az eredeti büntől elgyengítve és megrontva, csak nagy és állandó erőfeszítéssel tudja megvalósítani azt a tanítást.

És még azt sem mondhatja az ember: „Nekem, a testi embernek, nem felel meg a szellemi Törvény, mert nagyon ellentétben áll tagjaim külső szavával. Ellentétben áll az engem körülvevő világ szavával. Ellentétben áll az ördög szavával, aki állandóan körülöttem jár, és kísért. Megkísérti állatias természetem alantas erőit. Megkísérti értelmes természetem erkölcsi erőit. A szellemi Törvény nagyon ellentétben van lelkiismeretem szavával, amely magának Istennek szavával fordul az én szellemi természetemhez. A lelkiismeret lelkem mélyén beszél hozzám, hogy azt mondja nekem: »Tedd ezt!« vagy: »Ne tedd azt!« Mert a lelkiismeret Isten felszólítása teremtményéhez arra, hogy ne távolodjék el a Törvénytől, vagy hogy azt ne tiporja lábbal. De nekem, jóllehet megvan bennem az akarat, hogy a jót tegyem, és elismerem, hogy ez a Törvény szent, mégsem sikerül véghezvinnem a jót, amit szeretnék. Engedek a rossznak, ami bennem erősebben erjed, mint a jó. Ezt teszem annak ellenére, hogy van emberi lelkiismeretem és értelmem, ami megkülönböztet engem az állatoktól. Van értelmem, amit azért adott nekem Isten, hogy képessé tegyen a megértésre, megfontolásra, választásra, és annak akarására, ami jó. Értelmem megmondja nekem, mi a jó. Isten maga mozgat engem isteni indításával. Isten minden teremtményének örök Mozgatója. Ő a Végtelen, aki beszél hozzám, mint minden megistenült emberhez, akit nagy dolgokra hívott. Közli velem Végtelenségét, hogy én, az Ő fogadott gyermeke, képes legyek nagy dolgok véghezvitelére, amelyek hasonlóak az Ő legnagyobb és legtökéletesebb művéhez. Ezek között az első és a legnagyobb az, hogy minden szeretetemmel feléje tartsak, mert Ő az egyetlen, igazi Jó – de én nem vagyok képes teljesíteni a jót, amit szeretnék, hanem a rossznak engedek, amely erősebben erjed bennem, mint a jó.”

Nem. Nem mondhatjátok, hogy nem vagytok képesek a lelki Törvénynek engedelmessé válni. Mert a rossz nagy. Nagy az örökség a bennetek levő rosszra. Nagyobb a rossz, ami elrejtőzik, hogy ártson nektek az élet körülményeiben, a világban. A legnagyobb az a rossz, akit Sátánnak hívnak, a Rossz kezdete, a szörnyeteg, aki elnyel és kielégíthetetlen, az örökké élő gyűlölet, aki fáradhatatlan a Teremtő és a teremtmény elleni harcban. De csak Egy Valaki végtelen: Isten. És a megistenült emberrel van a kegyelem, azaz Isten. Isten, aki a Szeretet, Isten, aki az Értelme, Isten, aki a Szentség, Isten, aki az Erő, Isten, aki a Hatalom, Isten, aki a Bölcsesség, Isten, aki az Élet, Isten, aki a Szépség, Isten, aki az Igazság, Isten, aki a Jóság, Isten, aki a Tisztaság, mind Tökéletes és Végtelen: Isten a Minden.

És a jó akaratú ember mindenre képes, ha egyesülve marad Jézus Krisztussal, aki az egész Törvényt lecsökkenti és bezárja a szeretet kettős parancsába: „Szeressétek Istent, szeressétek a felebarátot.” Így mutatja be azt nektek, kedves, vonzó öltözetben, amely a szeretet örvendetes öltözete. Azért teszi ezt így, hogy ne félemlítse meg az embert a Sinai Törvényének isteni trombitaharsogásával. Az, félelmetes volt négy parancsával és hat tilalmával. Megfélemlítette az embert, akiben él az érzékiség rendetlen törvénye, amely

erősebb az értelemnél, vagy egyenlő erők esetében – legalábbis harcol az értelemmel, amióta az érzékek feletti uralom ajándéka megsérült az Édenben.

Szeretni könnyebb, mint imádni, mint tisztelni, mint megtiltani magának valamit. Az istenszeretet közel hozza Istent az emberhez és az embert Istenhez. A szeretet vonzóbb, mint a félelem. És lépcső az imádáshoz való felemelkedésre.

Az ember nem tudja azonnal elérni az imádás csúcsát. Maga Isten végtelen nagysága visszatartja őt ettől, és Isten félelmével együtt, ami általános a régi zsidóknál, láncokat alkot a természet nyomorúságaival, amik távol tartják őt Istentől. De a szeretet elolvasztja hevével ezeket a láncokat, és lángoló szárnyakat ad a léleknek, és az fel tud szállni, egyre jobban, aszerint, hogy mind jobban nekilendül anélkül, hogy gondolna arra, amit elhagy: a nyomorúságot, szegényes megtiszteltetéseket, korlátozottságot, vagyont és a mulandó érzelmeket. Csak arra gondol, hogy elérje és elnyerje Istent, az eget. Semmiféle külső istentiszteleti cselekmény sem egyesít titeket Istennel úgy, mint a szeretet önkéntes és állandó gyakorlása.

Az Istennel való egység gyümölcse a bölcsesség. És a bölcsesség elvezet a minden téren gyakorolt igazságossághoz.

Az Istennel egyesült ember tevékeny és boldog. Az örömből eredően, hogy Isten tetszését találja az istenszerető ember cselekedetében, az ember, ösztönzést talál a jóban való mind nagyobb tevékenységre. Mert az Istennel való egység adja a legnagyobb békét, de sose a tétlen békét.

Semmiféle tétlenség sincs Istenben, aki örökké munkálkodik. Semmiféle tétlenség sincs az emberben, akit a szeretet összeköt Istennel. Tevékenyen szereti Istent. És Isten tevékenyen szereti őt. És ez a kettős tevékenység létrehozza a szeretet tüzeinek kiáradását, kisugárzását a teremtményekre. Immár az embernek nem elég, hogy telítve van a végtelen Szeretettel, ami – hogy enyhületet nyerjen szeretetére, beléje árad, mint egy befogadására méltó és vágyó medencébe. Az isteni szeretet izzó örvényébe került embert már az sem elégíti ki, hogy csak a Teremtőt szeresse: lelkének és szellemének szeme a Teremtőt szemléli, a Teremtőben látja az összes teremtményeket, és ez arra indítja az embert, hogy mindet szentül szeresse, mert azok az Ő nagyon szerető Szeretetének a művei.

És íme, megszületik a felebaráti szeretet, amely Isten szent szeretetének szent és elkerülhetetlen következményeként ömlik, kiárad. A helyesen gyakorolt felebaráti szeretet, amely minden teremtményt helyes fokban lát, azaz mint mindig Isten alatt állót, még akkor is, ha a legkedvesebb lenne a vérségi vagy érzelmi kötelékek miatt, vagy a legszentebb életmód miatt. Ezért sose szabad Isten elé helyezni, hanem úgy kell tekinteni őt, mint Istennek egy új ajándékát, amit azért adott, hogy könnyebbé, kellemesebbé, kedvesebbé és érdemszerzőbbé tegye az életet a földön élőknek.

És íme, a szeretet erejében az ember elnyeri a magasztos szabadságot az én, a világ, az ördög cselvetéseivel szemben, lévén valahány az eredeti bűn kényszerű következménye.

A szeretet élő tűz. Az élő tűz láng. A láng szabad és az égre szökell. Mégis meleget és fényt sugároz, és jótékony annak, aki megközelíti. És íme, tény, hogy a szeretettől lángra gyúlt ember lángjával Isten felé száll, aki a szeretet minden tüzeinek a központja, és ugyanakkor lángolása kihat testvéreire, segítségükre van nyomorúságukban, megvilágosítja sötétségüket, felvidítja őket, elvive beléjük a világosságot, aki az Isten, megtisztítja tisztátalanságaikat, mert aki szent, az testvéreinek megtisztítója – és aki teljes erejéből szereti Istent és felebarátját, az szent – irgalmasan jól tesz a lesújtottakkal, a szegényekkel, a testükben vagy lelkükben betegekkel, hirdeti és megszilárdítja így Isten országát önmagában és a világban.

Mert a szeretet az Isten országa az emberben. Az emberben és a világban a szeretet az Isten országa, ellentétben a Sátán országával, ami a gyűlölet, az önzés és a hármás bujaság.

Az Isten országa!

Azaz az életre váltott „Miatyánk”, amit a szentek élővé, állandó „tevékenységgé” tettek, és nem tették természetlenné a többé-kevésbé szórakozottan mormolt szavakkal. A valóban élt „Miatyánk” azzal szenteli meg Isten szent nevét, hogy megadja neki a legigazibb dicséretet: hogy lélekben és igazságban imádja Őt, és dolgozik, hogy mások is imádják a kettős szeretet által, ami engedelmség a kapott Törvény iránt. A Törvény azért adatott, hogy a valláshoz irányítsa az embert, vagyis az egységre Istennel és a testvérekkel, őket Istenben látva, és a hódoló tiszteletre Isten jogai iránt és testvéri tiszteletre a felebarát jogai iránt.

Az életté tett „Miatyánk” az út a mennyország birtoklása felé azáltal, hogy a kettős szeretet: Isten és a felebarát szeretete révén megalapítja Isten országát az emberekben.

A „Miatyánk” életté válik azáltal, hogy ragaszkodik valaki Isten akaratához, bármi legyen is. A kettős szeretet elfogadtatja vele a megpróbáltatásokat, szenvedéseket, haláltusákat, küzdelmeket, békés engedelmséggel, Isten kezéből. Elfogadtatja vele a felebarát elviselését a szenvedés által, amelyet ő okozhat nekünk. „Eszköznek” tekintve a szenvedést, az örökkévaló érdemek elnyerésére. Az állandó türelem által, amit gyakorolni kell azok iránt, akik próbára tesznek titeket, s akik a ti szegény, szeretet ellen vétkező testvéreitek. Ezek irgalmasságra és imára szorulnak, hogy ismét rálépjenek az Életbe vezető útra.

A „Miatyánk” életté váltása nehezebb a felebaráti szeretet területén: meg kell bocsátanotok azoknak, akik megbántanak titeket, fel kell ezt ajánlani a szeretet Istenének, hogy Ő is megbocsássa nektek az Őellene elkövetett bűneiteket.

A szeretet a legnagyobb tisztító eszköz, és folytonos lehet: a ti tökéletlenségeiteknek állandó fürdője, amelyet a kettős szeretet lángja visz végbe. A szeretet a gyakorlatba átvitt lelki Törvény. A testies ember is gyakorolhatja, mert a hit mindig egyesül ezzel a szeretettel. A hit segít titeket ebben igazságaival, ösztönzésével, hogy legyőzzétek az élet megpróbáltatásait, szemlélve minden teremtmény eredetét és végcélját: Ki teremtette, miért teremtette, milyen sorsra teremtette, Ki segíti elérni azt a boldog sorsot, Ki biztosítja azt a boldog sorsot, amely minden szentül élő ember öröksége.

Minden kinyilatkoztatott igazság megerősíti, mily jó, gondviselő, igazságos a Hármasság Egy Úr. Jó, gondviselő, igazságos Isten, Atya, Teremtő, aki minden dolgot elrendezett mérték, szám és súly szerint. Mindent céljára irányított, megadva az embernek, akinek természetfeletti célja van, a Kegyelmen kívül – amely elengedhetetlen eszköz az említett cél eléréséhez – az értelmet és a lelkiismeretet. Ezek lehetővé teszik az ember számára, hogy megismerje és kövesse a természetes erkölcsi törvényt, amelyet nem egy meghalásnak és tévedésnek kitett törvényhozó írt le veszendő anyagra, hanem Isten ujjai a lélek szellemi és azért halhatatlan lapjaira, hogy ne legyen alávetve másfajta megromlásnak, csak annak, amit a lázadó ember szándékos akarata idéz elő. A lázadó ember füle mellett engedheti el vagy elnyomhatja az értelem és a lelkiismeret szavát a féktelen érzékek üvöltésével, de sohasem sikerül neki teljesen és mindörökre elfojtani ezt a belső hangot. Mert ez magának az Istennek a hangja, és felhangzik minden emberben, legyen az katolikus vagy hitetlen, szakadár vagy zsidó, tévhitű, elszakadt vagy kiközösített, hogy minden értelmes ember megismerje a Törvény előírásait, és szerinte éljen, ha az örök Jót akarja.

Jó, gondviselő, igazságos Isten Fia, az Üdvözítő, aki megtestesült, hogy Jézus legyen, és meghalt, hogy ti újból „egyek legyetek Istennel”, úgy, amint a gyermekek egyek szeretetben atyjukkal. És feltámadt és felment az égbe, nemcsak azért; hogy újabb, legfőbb tanúságát adja az embereknek Istenségéről, hanem azért is, hogy feltámadásával és mennybemenetelével megadja nektek a test végső feltámadásának és a mennyország létezésének ígértét és biztosítékát. Azok, akik az Úrban éltek és haltak meg, fel lesznek véve a mennybe, hogy örvendjenek Isten boldogító színe látásának, elérve ilyen módon Isten titkának örvendetes megismerését, amibe semmiféle emberi értelem sem tud behatolni.

Jó, gondviselő, igazságos Isten a Megszentelő Szentlélek, aki kegyelmével és ajándékaival élteti az Egyházat, amelynek lelke. Irányítja, tanítja és eltölti szeretettel az

Egyházat; hogy az világosan lásson és igazságosan és bölcsen ítélje meg, mi tartozik a hithez és a szokásokhoz, és szeretettel és igazságosan használja mind a lelki javakat, mind a büntetéseket, és szeretettel és igazságosan, minden személyes ragaszkodástól elszakadva ítéljen, minden számítás, érdek, előítélet vagy bármiféle más emberi indítók nélkül, irányítsa, támogassa, tanítsa gyermekeit, folytassa Jegyesének, Fejének és Urának tanító hivatalát. Szolgálnia kell Őt, nem pedig megszorítania, akadályokat állítva Akarata elé, akkor, amikor eltérnek a szokásostól. Hogy Isten akarhasson bármiféle jót gyermekei számára. Senkinek sem szabad bírálgatni Isten cselekedeteit, és akadályokkal azokat elítélni.

Az Egyház azért van, mert Isten, az Ige alapította az Atyaisten akaratából és a Szentlélek Isten segítségével. A Hármasság így termékenyítette, úgy megnövelte, kiterjedésben és mélységben Isten Országát a szívekben és a földön, hogy az emberiség a lehető legnagyobb számban eljusson Isten Országába az égben.

És a hittel együtt van a remény, amely hitből táplálkozik. Mindkettőt a szeretet élteti. A remény abból a biztonságból születik, és azon nyugszik, hogy Isten nem hazudik; se nem szegi meg adott szavát, és azért minden embert minden módon segít, hogy elérje a boldog föltámadást és az örök életet azáltal, hogy megismerte Isten Fiát és hitt benne, és tanítása szerint élt, ami megment a lelki haláltól. Mert a hit és a Krisztussal való egyesülés. a Krisztusban való élet jelenti az „életet”, és az, aki Krisztusban és Krisztusból él, nem ismeri meg a halált. De akkor is, ha elhalt a venyige, és utána, Isten kegyelméből és a jó akarat révén eljut az első feltámadáshoz: ahhoz, hogy venyigéjét – ami elhalt, mert elvált a Szőlőtő törzsétől: Jézustól, vagy bűne miatt, vagy, mert egy elszakadt egyházhoz tartozott – beoltják az Egyetlen Katolikus Apostoli Római Egyházba, lelki halála életté változik.

Íme, a testi ember, jóllehet magában hordja még megsebzett emberi mivoltának rettenetes súlyát, követheti a lelki Törvényt és eljuthat a dicsőségre a szeretet, a hit és a remény által, mindaz által, ami a három isteni erényből származik, és mindaz által, amit azok létrehozhatnak bennetek. A szeretet magában foglalja mind Isten szeretetét az ember iránt, mind pedig az ember szeretetét Isten és a felebarát iránt.

„És ki szabadít meg titeket a halálnak ettől a testétől? Isten kegyelme, Jézus Krisztus, a ti Uratok által.”

Hit, remény, szeretet (Róm 7)

A szeretet, hit és remény megengedik a testi embernek, hogy kövesse a szellemi törvényt, amely annyira ellenkezik a tagjaiban élő bűn törvényével.

„És ki szabadít meg titeket a halálnak ettől a testétől? Isten kegyelme, Jézus Krisztus, a mi Urunk által.” (7,24-25)

Ez nem semmisíti meg az embert, hanem a régi emberből új embert farag. Nem korlátozza magát arra, hogy csak egyszer újíts meg titeket a keresztség üdvös vize által, amely az eredeti bűn temetője, amelynek méhéből egy új teremtmény jön ki, aki ártatlan, szent, megistenült. Hanem annyiszor újíts meg titeket, és segít, ahányszor az ember bűnbánatot tart egy szándékos súlyos bűnbeesés után, vagy sír gyengesége fölött, ami akaratlan elbukásának oka, vagy ha csak megzavarodik, mert érzi, hogy feltámadt benne a bűn melegágyának levegője, és fél, hogy ez előidézi az értekek viharát, amelyben elveszti Isten közelségét, és elnyomja békét teremtő hangját, amely mindig hasonló „egy könnyű hajnali fuvallathoz.” Annyiszor újíts meg, erősít meg vagy bátorít titeket isteni segítségével, ahányszor csak szükségetek van rá, Jézus Krisztus által és a szentségek révén, amelyek Őáltala alapított eszközök megújítástokra és megerősítésekre a kegyelemben.

És ki tud majd ellenállni annak, aki legyőzte az ördögöt, a bűnt és a halált? Senki és semmi, ha ti hűségesek maradtok Hozzá. Hűségesek a belső emberben, aki igazán értékes, amint Jézus Nikodémusnak, és nemcsak neki, mondta.

Mert a szellem az, ami élte a beteg testet, úgy, amint a vér fenntartja az életet az ember testében. De ha az ember elveszti minden vérét, vagy ha vére megromlik, nem segít az emberen az, hogy tagjai egészségesek. A halál mégis leteperi, mert az életető folyadék a vér, és ha az elveszett vagy megromlott, a test elvész, míg ha egy test nagyon megsebesült, de nem vérzett el vagy nem romlott meg a vére, biztosan meggyógyul.

Maradjatok tehát hűségesek a belső emberben, és ne féljete!

Az angyalok, akik látják Istent és ismerik gondolatát, hírül adták nektek ezt a kegyelmet Isten és Mária Fia megszületésének éjszakáján: a jóakarató emberek békéjének kegyelmét.

Isten ismer és lát. Isten Atya és Szeretet. Isten igazságosság és irgalmasság. Ért a részvéthez és a jutalmazáshoz. De „jó akaratot” kíván. Ez nem mindig marad jó és állandó. Ingadozik, és néha el is bukik. De Isten, aki lát titeket elbukni vagy ingadozni, látja azt is, hogy ki támadja meg benneteket a jó akaratot, és látja fájdalmatokat amiatt, hogy elbuktatok, vagy hogy legyőzött titeket a váratlan támadás lökése, és megbocsát, mert nem látja benneteket a „beleegyezést” a rosszba, amit gyűlöltök, hanem „a vágyat, hogy jót tegyetek”, akkor is, ha nem sikerül megvalósítanotok azt. Látja, hogy nem a ti értelmes énetek, hanem Ádám bűnének következményei, a bűn melegágyai, működnek énetek érzéki részében.

Két ellentétes erő harcol benneteket és két egymással szemben álló akarat. Az egyiket az istenszeretet mozgatja és Isten felé, a másikat a Gyűlölet, amelyik ébren tartja mérgét, mert gyűlöl titeket és Istent. És az Úr ebből az ellentétből kincseket formál, amelyek megadják számotokra a belépést a mennyországba.

Ezek a menyegzős ruháitok, azok a ruhák, amelyekről Jézus beszélt a királyi menyegző lakomájának példabeszédében. És jaj annak, aki nem fonja és szövöi menyegzős ruháját földi életében. A fonáshoz az anyagot és a szövéshez a szövőszéket az állandó belső akarat adja, amivel meg akarjátok tenni, amit Isten Törvénye ajánl, vagy amit Isten megmutat. Állandó a küzdelem az ember belső akarata és a tagjaiban levő bűn törvénye között. Vagy: a jóakarát és a titeket körülvevő rossz: a világ, a titeket kísértő ördög között. Jaj azoknak, akik nem szövök naponta menyegzős ruhájukat, és nem díszítik azt a győzelemmel szerzett ékszerekkel. El kell

szenvedni a „nagy megpróbáltatást”. Ez teszi őket méltóvá arra, hogy a Bárány trónja körül állhassanak, a győzők pálmájával kezükben.

Nem gondolkoztatok még sohasem el azokon a pálmákon, amelyeket János a választottak kezében látott? A keresztények a vértanúk kezébe pálmát szoktak tenni, dicsőségük jelképeként. De János, akit Isten Lelke elragadott, hogy szemlélje, megismerje és leírja az utolsó idők kiváló titkait, azt mondja, hogy pálmák vannak a Bárány trónja körül álló 144000 választott kezében.

A szentek, a választottak sokaságát nemcsak azok alkotják, akik véres vértanúságot szenvedtek. Hanem valójában minden szent méltó arra, hogy a vértanúság pálmáját tartsa, mert minden szent a Szeretet és a Gyűlölet, a szellem és a test vértanúja, és az ég és föld minden hatalmassága, a testies én és a Sötétség mélységeinek hatalmassága támadta őt a földön, hogy próbára tegye, kísértse, mindennap gyötörje.

Valóban ravasz, kitartó és vad az a gyötrelem, amit az okoz, akit Krisztus „kezdettől fogva gyilkosnak” nevez. Nincs hozzá hasonló gyilkos. Mert egy gyilkos sem tud kárt okozni másban, mint csak az ember testében. De a Sátán meggyilkolja, vagy megkísérli meggyilkolni az ember halhatatlan részét, megfosztva azt nem a létezésétől – mert a lélek, miután Isten megteremtette, többé nem pusztul el mindörökké – de megfosztja az Élettől, azaz Istenétől. Isten azért teremtette az embert, hogy jutalmul magához vegye a halál után. A lelket azonnal a halál után. A testtel ismét egyesült lelket a föltámadás és az utolsó ítélet után. Ennek az egyesülésnek a célja, hogy boldoggá tegye az embereket azáltal, hogy megismerik és látják Őt, és örvendeznek az Ő gyermekeinek népében. A Sátán lázadásának célja pedig az, hogy minél több teremtménytől megfossza a Teremtőt, aki atyailag szereti őket, és hogy minél több teremtményt megfosszon attól, hogy Teremtőjének örvendjen.

Isten majma is egy népet akar adni magának, és ezt rablással éri el, mert tolvaj. Isten viszont teremtette magának a népet, saját képére és hasonlatosságára, és megajándékozta azt minden természetfeletti ajándékkal, amelyek alkalmasak voltak arra, hogy elvezessék az örök Országba. Nem elégedett meg ezzel, hanem még Egyszülött és kedvelt Fiát is odaadta áldozatul azért, hogy az emberek Megváltója legyen. A Sátán a gonoszság, gyűlölet, hazugság, rendtelenség forrása és tolvaj. Isten a Jó, a Szeretet, az igazság és a Rend forrása, és minden kegyelemnek isteni nagylelkűséggel Adományozója.

A Sátán attól a pillanattól kezdve, hogy egyenlő akart lenni Istennel minden cselekedetében, szabadságában, hatalmában, szentségtörővé, gyilkossá és rablóvá vált. Isten lesújtott a főangyalra, aki rendetlenül egyenlő akart lenni azzal, aki a Teremtetlen, míg ő teremtett lény volt. A Teremtetlen az Egyszülött Fiú, aki Isten, mint az Atya, aki nemzette. A Sátán arra vágyott, hogy a teremtett világ azt mondhassa róla, amit János mond, evangéliumának kezdetén, a Megtestesült Igéről: „Minden általa lett”. János a Szeretet és a Fény evangélistája, és Isten Lelke, aki a Szeretet és a Fény, diktálta ezt neki.

Lucifer volt, ám a Fénynek gondolta magát. De „a fény hordozója” nem azonos a Fényvel. Ugyancsak más „hordozni” valamit, és „lenni” valaminek. A Fény: Isten Fia, az Atya Igéje, a Teremtetlen és Örök, Végtelen és a Tökéletes. Eglényegű az Atyával, aki szülte, nem pedig teremtette. Aki által „lett minden, ami lett”. A teremtett angyalok nem egyenlők vele. Semmi sem közös köztük. Az angyalokat Isten azért teremtette, hogy elvigyék Isten fényét és üzenetét. Ilyen volt eredetileg Lucifer, aki elbukott, mert a Fény akart lenni. Szabadon és szándékosan hűtlen akart lenni az Úrhoz, Teremtőjéhez és kegyelméhez. Örjögő kevélység Istennek képzelni magát, és ezért nem vetni alá magát Istennek, engedelmesen és imádvá Őt, aki lesújtott a lázadóra.

Attól a pillanattól kezdve a Sátán azt akarta, hogy neki is legyen népe, amit szembeállíthat Isten népével. És szakadatlanul tör erre a célra, gyűlölve Istent és minden teremtményt, akit Isten atyaként szeret. Lucifer értelmi képessége megmaradt az isteni büntetés után is. A legélesebb értelemmel rendelkezett, amint az kijárt az angyalok

fejedelmének. Hatalmát is felhasználja erre a célra. Kémkedik az ember minden cselekedete után. Kihallgatja minden szavát. Sok területet szerez konkolya elvetéséhez. Csodálatos cselekedeteket hoz létre a félrevezetéshez és azért, hogy tévedésbe vigyen. Ezért igyekeznek megismerni minden emberi cselekedetet és beszédet. Felhasználja erre az egyének testalkatát, betegségeit, szerencsétlenségeit, tanulmányait, érzelmeit, foglalkozását, mindent, mint kedvező talajt, melybe elvetheti a tévedés konkolyát.

Ezekről a csodákról beszélt Jézus Krisztus, amikor előre megmondta az utolsó idők eseményeit. Óvott ezektől a csodáktól és a hamis próféták, hamis krisztusok szavától, akik itt és ott keletkeznek és megjelennek. Nem mások, mint sátáni csapdák és sátáni próféták, a megjövendölt Antikrisztus szolgái. Ezeket Lucifer azért támasztja, hogy az embereket Hazugságra és a hazugság hamis tanaira csábítsa, és felkészületlenül találja őket a rettenetes pillanat, amikor elérkezik a földre az Antikrisztus rettenetes uralma és az Emberfiának azt követő, utolsó eljövetele. A Győztes Krisztus eljön az Utolsó Ítéletre, a juhok és bárányok szétválasztására a kecskéktől és a kosoktól. Ez lesz a kiválasztás és az elítélés, az áldás és az elátkozás ideje. Ezekről a csodákról beszél Pál a Tesszalonikiakhoz írt második levelében (2. fejezet) és János, a Jelenések könyvének 13. fejezetében.

Igen. Valóban álnok, kitartó és vad a Sátán, aki gyötri az Úrhoz hűséges lelkeket.

Nem kevésbé állandó, maró, csípő és sorvasztó az a gyötrelem, amit a bűn egyéni melegágyai, a hármass bűnös vágy okoz az emberben. Azóta van ez, mióta a Sátán a világ sötét fejedelme megalapozta uralmát a világban. Ez az átkozott konkoly, amit elvetett az Úr szántóföldjein, hogy ártson vele a válogatott gabonának, elfojtsa azt, a földre teperje, vagy eltorzítsa olyannyira, hogy képessé tegye Isten megvetésére és önmagának imadására.

Nem kevésbé okozhat vértanúságot a szenvedés, amely sokféle lehet, de mindig szenvedés, és néha nagyon nagy. Ez sose hiányzik a választottak életéből.

Az Isten által megígért szenvedés jöhet betegségek, szerencsétlenségek, vagy az emberek haragja, gyűlölete, irigysége által. A harag, irigység és gyűlölet testi vagy erkölcsi bűntényig mehet el, megölve a felebarátot vagy tönkretéve becsületét, elvéve szabadságát, lábbal taposva jogait, eltulajdonítva javait, legyenek azok anyagi vagy szellemi javak, megmásítva az igazságot, egészen addig, hogy egy örült vagy egy ördög vagy egy csaló művének tüntetik fel azt, ami egy lángész vagy egy szent műve és cselekedete, akit Isten rendkívüli művek véghezvitelére választott ki.

Isten megengedi ezt a szenvedést, de elítéli azokat, akik ezernyi módon gyötrik vele felebarátaikat, rágalmaikkal, gúnyolódással, Istentől gyűlölt kísérletezgetésekkel a szent lelkialkatát illetően, hogy felingereljék, kételyeket okozzanak szívében önmaga felől vagy afelől, hogy Isten elfogadja-e áldozatát, azt illetőleg, amit lát vagy hall. Ezek oktan kísérletezgetések, szeretetlenek és igazságtalanok, nem helyes célból végzik azokat. Ez ugyanakkor megbántja és megszorítja Istent és a teremtményt. Tilos kísérletezgetések ezek, mert túllépik a szent határt, amelyet a felebaráti szeretet állít, és amit semmiféle megtevesztő ürüggyel sem lenne szabad áthágni.

A szenvedés jöhet az énből, amiatt, hogy oly másnak érzi magát a többiektől, oly tökéletlennek, gyengének, oly távolinak attól a tökéletességtől, amelyre minden igaz ember vágyódik eljutni, tiszta istenszeretetből és Jézus tanácsának engedelmeskedve.

Nagylelkű lelkek, ne gyötörjétek magatokat! Viseljétek el önmagatokat, úgy, amint elviseltek másokat. Legyetek türelemmel a ti kis lelki nyomorúságaitok iránt, amint türelemmel elviselitek a kis testi bajokat. Fogadjátok el, és mindig bizalommal, azokban a pillanatokban is, amelyek hasonlóak a veszélyes és váratlan betegségekhez, amelyekben, „hogy a rendkívüli ajándékok nagysága ne tegyen titeket kevélyekké, tövist kaptok testetekbe, a Sátán angyalát, hogy arcul csapkodjon”. Lehet az valaminek a közelsége, vagy egy ösztönzés, amely undorító számotokra, mint valami szenny, ami hozzátok ér, vagy egy

hányinger, ami kitör belőletek. De viseljétek el türelemmel, anélkül, hogy beleegyeznétek, és anélkül, hogy miatta elvesztenétek önbizalmatokat vagy elcsüggednétek.

Maradjon meg békétek! Gondoljátok a szerető Istenre, aki segítségetekre siet gyengeségetekben hatalmas kegyelmével, nagyobb bőségben főleg azokban az órákban, amikor a test ösztökéje vagy a Sátán angyala felveti bennetek a gondolatot, hogy az ember, minden természetfeletti vagy rendkívüli ajándék ellenére is, ember marad. Ember, akiben a kegyelem által megistenült szellemi természet ellentétben találja magát a bűnös vágyak rendetlen vágyainak alávetett emberi természettel. Ezért azt gondoljátok, hogy nem tudtok hűségesek maradni az életszentséghez. Maradjatok közömbösek ezek iránt az alsóbbrendű vagy sátáni hangok iránt, amelyek azért beszélnek bennetek, hogy elcsüggedsenek. Maradjatok meg békétekben, és ne hagyjátok, hogy megzavarjon a rossz erjedése, a világ és a Sátán bűze.

Ne zavarodjatok meg! Ne gondoljátok, hogy Isten eltávozhat tőletek a bűn melegágyainak eme forrongása miatt, és eme elszabadult támadások miatt, amelyek váratlanul alakulnak ki bennetek és körülöttetek, hogy megzavarjanak titeket, és kétséget keltsenek bennetek küldetésetek iránt, amiben, mint Isten igazi gyermekei részesültetek. Csak ha beleegyeznétek, akkor távolítanátok el az Urat. Mert csak a kísértésbe való beleegyezés számít, amint a sugallatba való beleegyezés is számít, irányuljon az a rosszra vagy a jóra, a gyűlöletre vagy a szeretetre. Ezáltal válik valójában egy cselekedet méltóvá az elítélésre vagy a jutalomra.

Ha nincs beleegyezés, az alulról jövő hangok hasztalan zajok maradnak. Ha nincs beleegyezés, a magasból jövő hívások haszontalanok maradnak. Ha nincs beleegyezés a rosszba, hűségesek maradtok Istenhez akkor is, ha durva kísértéseket álltok ki, egészen addig, hogy pillanatnyilag azok fölétek kerekednek. Ha nem a jót választjátok, csak ebben az esetben, vétetek a szeretet ellen. Mert a szeretet beleegyezés. Ha nincs kölcsönös beleegyezés két lény között, nem keletkezik szeretet. De ha nincs beleegyezés, azaz készséges engedelmesség az örök Szeretet szavainak, akkor nem létezik a kölcsönös szeretet Isten között, aki szeret, és a teremtmény között, aki kissé vagy rosszul szeret. Akkor az igazi szeretet nem jön létre, és nem gyarapszik.

A gyűlölet is beleegyezés. Azonban a gyűlöletnél nincs szükség arra, hogy kölcsönös legyen a gyűlölő és a gyűlölt között. Azonban mindig szükség van felébredéséhez az egyik cinkos beleegyezésére. A szellemi gyűlöletről beszélek. Ez a cinkos nem lehet más, csak a ti énetek, azaz ti magatok. Akaratotokkal és értelmekkel elhagyjátok a rendet, hogy belépjete a rendtelenségbe. Mert az emberek közötti gyűlöletben is, akkor is, ha a gyűlöltnak a gyűlölő ellen irányuló bűnéből ered, mindig rendtelenség keletkezik az emberek közötti viszonyban. Mert rend van a szeretetben; a rend szeretet, és aki elhagyja a szeretetet, elhagyja a rendet.

Továbbá, a teremtménynek a Teremtőre irányuló gyűlöletében mindig egyedül az én a bűntárs, vagy az elengedhetetlen elem, hogy gyűlöletről vagy szeretetről lehessen szó. A bűn a Teremtő gyűlölete, akitől a teremtmény származik. Amikor bűnt követ el, megveti a Törvényt, úgy, amint a teremtmény szent élete a szeretet kifejezése Teremtője iránt, akitől származik, akit szeretve lélekben és igazságban, a Törvény szerint él.

Nincs szeretet, ha az ember szabad akarata és értelme nem egyezik bele Isten parancsaiba és sugallataiba, és ha nem kísérik azt a lélekben felkelt vágyak. Ezeket a vágyakat maga Isten ébreszti fel az ember lelkében. Célja ezzel, hogy mind nagyobb fokú legyen dicsősége. Miután Isten felébresztette a vágyakat, hatalmasan segíti az ember akaratát és korlátolt képességét, hogy az meg tudja valósítani a szent vágyakat, amelyeket az Úr ébresztett fel lelkében. Ugyanúgy nincs gyűlölet a teremtményben Teremtője iránt, ha akarata és értelme nem egyezik bele a test, a világ és a Sátán belső és külső ösztönzéseibe, és ha ezeket nem követik a harag vagy az érzékiség vágyai, azaz, ha a lélek nem teljesen tudatosan és szándékosan bántja meg Urát.

A szenvedés vértanúsága mindig megvan a választottak életében. Ezek azzal mutatják ki életszentségüket, szeretetük és szenvedéseik révén is, hogy nemcsak elviselik azt megadással, hanem kérik is, mintegy nyolcadik szentségként és kilencedik boldogságként, hogy fel legyenek kenve áldozatoknak, és igazi képmásai legyenek Jézusnak, az Áldozatnak.

Az isteni Mester és örök Főpap nem alapította meg, és nem ajánlotta nyíltan ezt a szentséget és boldogságot. De azok, akik értenek az evangélium olvasásához és jelentésének felfogásához, megtalálják ezt a boldogságot, nem a betűkben, hanem annak szellemében. Mindig ajánlották ezt magának Jézusnak a cselekedetei. Ő az Áldozat és a Fájdalmak Embere. Megtalálják ezt a szentséget is, amelynek nincs szüksége anyagra és szavakra, sem pedig kiszolgáltatóra ahhoz, hogy látható és hatásos jele legyen a kegyelemnek. Ugyanaz a kegyelem anyaga és szava. Ez az embert megadással szenvedő áldozattá teszi. Vagy még magasabb fokra jut el, és azonosul az isteni Mesterrel és szentséges Megváltóval, ha önként válik Istentől elfogadott áldozattá. Ezáltal ő maga saját feláldozásának kiszolgáltatója, és egy kis Krisztus, aki folytatja Jézus Krisztus isteni Áldozatát.

Mert Jézus a szenvedés és a halál által vált „Jézussá”, azaz Üdvözítővé. Jézus a szenvedés és a halál által érte el a célt, amiért emberré lett, és teljesítette Isten tervét: azt, hogy Egyszülöttjéből, az Igéből, az Istenembert alkossa, hogy Ő Megváltója és a kegyelem adományozója lehessen Ádám gyermekeinek, akiket az ő bűne miatt kizárt örökségükből, ebből a fenséges ajándékból.

És újra csak a szenvedés és az áldozat menti meg az embert, folytatva a Krisztus által megkezdett Üdvösség művét. Az átélmélkedett, megértett, természetfeletti módon szemlélt szenvedés nem az isteni szigorúság büntetése, hanem az isteni szeretet kegyelme. Kegyelem, amit Isten legjobb gyermekeinek ad meg, hogy a részvétel által krisztusokká tegye őket.

Igen. A részesedés által a keserű kehelyből, a fájdalmas szenvedéstől, a Getszemánitól a Golgotáig, a keresztig, amely Krisztus igája volt, igen súlyos, összeroppantó iga, amit nem lehetett volna hordoznia, ha az Isten és a felebaráti szeretet nem tette volna „édessé és könnyűvé”, ha nem a test, de legalább a szív, az értelem és a szellem számára. Az Isten és a felebarát iránti tökéletes szeretet készítette Isten Igéjét arra, hogy siessen Keresztjéhez, a szent vággyal, hogy „minden teljesejék”.

Egész életében, azaz az Ige Örökkévalóságában vágyakozott ennek teljesítésére. Megvolt benne ez a vágy egész életében, amikor még az égben volt az Atyánál, amikor leszállt, hogy megtestesüljön Mária méhében, amikor elsőt lélegzett, amikor növekedett korban, kegyelemben és bölcsességben, alárendelve magát Máriának és Józsefnek, amikor később engedelmeskedett a Törvénynek és szentséges Atyja legfelsőbb akaratának, egészen addig, amikor felemésztette magát, hogy kilehelhesse lelkét, mondván: „Beteljesedett”. Tanította, hogy ha a mag nem hal el, nem ad gyümölcsöt. És meghalt, Ő, az Élő, az Örökkévaló, hogy magát a magból a szüzi kalásszá tegye, az Élet Kenyerévé az emberek számára.

A szenvedés és az áldozat részvétel a Legszentebb Mag, Jézus sorsában, aki a szeplőtelen és szűz kalászból született. Részvétel az Emberfiának tökéletes szeretetében testvérei iránt. Jézus elment egészen addig a pontig, hogy életét adta értük. Részvétel Krisztus szentségében, az életszentségben, amelyet elérhet az ember a lemondás, az áldozat; sőt a halál által is.

Az Atya felmagasztalta Jézust, és neki olyan nevet adott, amely felette áll minden névnek, és amely előtt mindenkinek le kell borulnia, imádva, a földön és az égben, miután Ő megalázta magát a kereszthalálig.

Azért, aki szereti lelkét, és az örök és boldog életet akarja adni neki, annak meg kell vetnie a testét, szeretve az üldöztetéseket és a betegségeket is, amelyek elpusztítják a testet. Szeretnie kell a – testi és lelki – felemeltetést s bármilyen természetű vértanúság keresztjére. Arra a keresztre, amely elszakad a földtől, és fölemelkedik az ég felé, titokzatos fölemelkedéssel, az igazán kialakult keresztény állandó „miséjében”. Ez az embert áldozati ostyává változtatja át, kis ostyává, amely azt akarja, hogy a nagy Áldozattal együtt, az

Eucharisztikus Jézussal együtt, felemésztődjön az imádó, hálaadó, engesztelő és kérő áldozatban.

És a fájdalom vértanúságával együtt ott van a szereteté. Nem kevésbé gyötrő, lángoló kedvességében, mint a fájdalom vértanúsága.

A szeretet vértanúsága. A szeretet követelménye. A szeretet korlátlan uralma, amely a Szeretettől átölelt teremtményt elszigeteli egy szent esztelenségben, és elmerül, teljes és szándékos beleegyezéssel a szeretet lángoló tengerében. A szeretet teljes nagylelkűsége, amely már egy korlátlan hatalmú királyként uralkodik a lélekben. Nagylelkűség, amely többé nem mérlegel semmit se, sem a lemondásokat, sem a szenvedéseket, sem a megbocsátásokat, sem a testi és lelki irgalmasság cselekedeteit, csak hogy Isten megdicsőüljön, és a felebarát részesüljön az enyhülésben, bocsánatban és kegyelemben.

A szeretetnek magát átadó embernek teljes és állandó ragaszkodása Isten szent akaratához, amely megőrzi szabad akaratának egyetlen kifejezését: azt, hogy azt akarja tenni, amit Isten akar. Azt tenni, amit az istenszerető lélekben élő, lakozó Isten megjelöl, parancsol, vagy aminek megtevését ajánlja. Ez az engedelmes, tevékeny, állandó szeretet helyezi belétek az isteni életet, és teszi teljessé azonosulásokat Istennel, aki Szeretet; azonkívül, hogy Szellem, amint a ti lelketek is szellem; aki Szabad, mint ahogy titek is szabad akaratotok van; aki Örök, amint megteremtésétől kezdve örök a ti szellemetek is.

A szellemi természet, a szeretet indulatai, az értelmi megvilágosítások isteni hasonlósága belétek helyezi a szeretetet, a legnagyobb parancsolatot. Nem önkényes engedetlenséggel, mint Ádám tette, követve a Kígyó rábeszélését és sugalmazását, és beleharapva a tiltott gyümölcsbe, hogy olyan legyen „mint az istenek”, hanem a Legfőbb Lény lényegében való részesedésben: a szeretetben, ami titeket „istenekké és a Magasságbeli gyermekeivé” tesz. Mert a szeretet feltételezi a kegyelmet a szerető lélekben, a kegyelem pedig részesedés az isteni életben. Részesedés a képességen keresztül, hogy megsejti, mi az Isten. Képesség arra, hogy az Ő akarata szerint cselekedjék, hogy szeressen, amint szeret titeket. Felkészítés annak meglátására, amiben hisztek, hogy megismerjétek Isten Titkát, és Istennek minden titkát, Isten működésének minden titokzatos indítóokát, ami felfoghatatlan addig, amíg a földi számkivetésben és annak ködeiben éltek. Felkészít Isten szinelátására, az Igazság teljes ismeretének birtoklására, arra, hogy eggyé váljatok Istennel, a tökéletes egyesülésben, amiben csak az égben lehet részetek, a próbára tétel és a dicsőségre való felemelés után, a Szeretet tökéletességében, ami akkor el fogja érni a tökéletes, sőt a három tökéletes mértéket.

A szeretet valóban az ajándékok ajándéka, a kegyelem ajándéka megtartásának eszköze, az erényekben való növekedés eszköze, a végcélhoz való elérés eszköze. Ezért kapjátok meg a Szentlélektől, aki az isteni Szellem Leleke, a legtökéletesebb szeretet lényege, amely szeretet kölcsönös az Atya és a Fiú között, az Ő csókjukból, az Ő kölcsönös vonzásukból, az Ő örvendező szemlélődésükből ered.

Az ember akarata nagyon tevékeny tudja tenni a Szeretet Lelkének ezt az ajándékát, amely önmagában elégséges ahhoz, hogy elérjétek a célt, amelyre Isten teremtett titeket: az előre elrendelést a kegyelemre és a dicsőségre. Mert valójában, mindazok, akiket a szeretet indít, „Isten gyermekeivé” válnak, mert minden cselekedetük a szeretetre irányul, azaz arra, kiről érzik, hogy létezik, akkor is, ha pontosan nem ismerik; és felebarátjukra is irányul. Ezek az ember szívében a Teremtő Isten által elhelyezett és fenntartott természetes erkölcsi törvények szerint élnek.

Ezekről írja Szent Pál: „Amikor a pogány, törvény híján, a természet szavára jár el a törvény szerint, törvény híján saját magának a törvénye, ezzel igazolja, hogy a törvény szabta cselekedet a szívébe van írva. Erről lelkiismerete tanúskodik... amely felmenti majd azon a napon, amelyen Isten Jézus Krisztus által ítélkezik az emberek rejtett dolgai fölött.”

Valóban, aki helyes lelkiismerettel cselekszik, követve az erkölcsi törvény parancsait, megmutatja, hogy lelke természeténél fogva keresztény, kitarul a Jó és az Igaz felé, és Jézus,

aki meghalt, hogy az embereknek – a jóakarátú embereknek – örök életük legyen, felmenti majd őket. Mert mindazok az Egyház lelkéhez tartoznak, akik, még ha nem ismerik is Istent úgy, mint a katolikusok, de erősen hiszik, hogy van Isten, és hogy Isten igazságos, gondjukat viseli, és mindenkit megjutalmaz a szerint, amint megérdemlik, a szeretet miatt, amit iránta éreznek, és a szeretet és igazságosság miatt, amivel felebarátaik és önmaguk iránt viseltetnek, Isten után vágyakozva, tökéletesen megbánva a bűnöket, amiket elkövettek az Egyház Lelke ellen.

Amint mondtam, hogy a szenvedés a nyolcadik szentség és a kilencedik boldogság, úgy mondom, hogy a szeretet, amelyet igazán élnek és gyakorolnak, és az őszinte bánat a rosszat illetően, amit szándéktalanul elkövethettek, a vágykeresztséget képezik, ami érvényes ahhoz, hogy, burkoltan, megadja a Titokzatos Testhez való tartozást, és ezért a kegyelemben való részesedést. Csak Isten és az emberek, akikben Isten működik, ismerik az isteni tevékenységet, amely által elviszi az emberi teremteny ahhoz az üdvösséghez, és az Igazságnak ahhoz az égi ismeretéhez, amelyre megteremtette őket.

A szeretet szent tevékenység, amely megmozdítja az ember minden erejét, végcéljára irányítva azokat. A szeretet bölcsesség. És a bölcsesség szabadság az esendő és korlátolt dolgoktól. És a szabadság attól, ami korlátoz és a földhöz kötve tart, megnyitja a szellem előtt a végtelen tereket, hogy az oda repüljön, szökelljen az örök Igazság felé, aki leszáll az Őt szerető felé, és megengedi neki, hogy már megízlelje és szeresse, amennyire a még halandó teremteny képes erre, elszakítva az embert szomorú számkivetésének ködeitől, felemelve őt magához, és részben kinyilvánítja magát, hogy még jobban szeresse anélkül, hogy ezzel elszakítaná és elidegenítené őt testvérei szükségleteitől. Ellenkezőleg, az Istenben elveszett ember imádja Istent, és nemcsak saját maga számára nyer el tőle kegyelmeket, hanem testvérei számára is, akiknek szétosztja, szeretetének szent és állandó cselekedeteivel.

A szenvedés és a szeretet e sok vértanúja számára, azoknak, akik hűségesek maradnak a belső emberhez, megadják majd az égben a János által leírt ruhákat és a pálmát. Mert ők saját akaratukkal készítették ezt a ruhát, megtisztítva stólájukat a Bárány Vérében, amely eltörli majd, tisztító hullámaival, a kezdeti botlások és a végső tökéletlenségek árnyékait. Az elviselt szenvedések, amelyeket inkább szeretetből, mint minden más indítóoktól viseltek el, minden emberi erejükkel segítve az isteni kegyelem működését, amit Jézus Krisztus, a ti Uratok által kaptatok, elérik, hogy ők legyenek az Új nevű győztesek, akik megkapják majd a rejtett mannat, az élet koronáját, a hatalmat a nemzetek fölött, a dicsőséget, hogy a fenséges Trón körül ülhetnek, örökké a Bárány, a Hajnalcsillag előtt tartózkodva, aki őket vezette földi életük folyamán az égbe, az ő földi hajnaluk Csillagához, akit buzgón segítségül hívtak, minden szívverésükkel, szerető lelkükkel kiáltva: „Jöjj el, Uram, Jézus”, az ő égi és örök Hajnalcsillagukhoz, azon a napon, amikor végleg belépnek a mennyországba.

Élet Krisztusban (Róm 8)

Miképpen Isten minden embert eleve a Kegyelemre rendelt, és az örök dicsőségre azokat, akik hűségesek maradnak a Kegyelemhez, ugyanígy azokat teszi megigazultakká, akik erős akarattal tevékeny tudják tenni magukban az ingyenes ajándékokat, amelyeket Jézus Krisztus adományozott, meghagyott vagy visszaadott az embernek. És mivel nem csupán névleg, vagy valamilyen kapott jel által keresztények, amely jelek már nem életképesek bennük – mert a súlyos bűnök és a bennük való megmaradás tönkretették azokat – de ők valóban keresztények, mert hűséges akarattal ragaszkodnak a lelki törvényhez. Ők lélekben újjászületnek a Szentlélek és a víz által, ami a kegyelem jele, amely megtisztít és eltemeti a (lélekben) meghalt embert, visszaállítva az új embert. Ugyanígy a Szeretet Lelke és a Vér által, megtisztít, megmos a bűnöktől, amelyekbe esetleg beleestek.

Akarattal ezek dolgoznak második megteremtésükön, vagy „újra-teremtésükön” Krisztusban és Krisztus által. Fáradhatatlanul dolgoznak ezen, csüggedést és fáradtságot nem ismerve. Krisztusnak, a Test Fejének hasonlatosságára alakítják, mintázzák magukat, amely Főnek ők tagjai. Alázatosan és őszintén elismerik, hogy gyenge vagy méltatlan tagok. De emiatt nem szűnnek meg arra törekedni, hogy magukra ölték a rendezett szépséget, amely a Titokzatos Testből, de főleg annak Fejéből, Jézusból sugárzik ki. Sőt, éppen azért, mert ilyeneknek ismerik magukat, lankadatlanul dolgoznak Krisztus követésén. Mindinkább hasonlóká válnak a tökéletes Emberhez. Ő, saját tökéletességében Isten igazi képmása és hasonlatossága volt, olyannyira, hogy elmondhatta: „Aki engem lát, látja Atyámat.”

Egyesülnek vele, hűségesek hozzá, iránta való szeretetből nem akarnak „test szerint élni”. Valóban keresztények vagytok, ha ezt teszitek. Ő megigazultakká tesz titeket, és cselekedeteitek, még ha tökéletlenek is, jókká válnak, mert Ő felöltözteti azokat végtelen érdemeinek bőségébe.

Sőt, mi több: Isten bennetek lakó Lelke által megújultok, újjá lesztek teremtve, feltámadtok, meggyógyultok, miután a többé-kevésbé súlyos személyes bűn megsebesített vagy megölt titeket. Isten Lelke újból visszatér belétek, valahányszor az isteni Vér újjászentel titeket, templomokként, akikben Isten, a Kegyelem lakhat.

Tehát minden Tőle és Átala jut nektek, aki mindent odaadott és mindent elszenvedett irántatok való szeretetből. Ártatlan Testével együtt, ami tiszta, szent és szeplőtelen áldozattá vált, a keresztre szegezte és megsemmisítette a Bűnt.

Testében letörlesztett minden bűnt. És azért, hogy titeket újra felöltöztessen a tiszta és díszes menyegzői ruhába, Ő öltötte fel a sebekből, átszögezésekből, kék foltokból és vérből szőtt ruhát.

Isten haragja lesújtott rá. A harag a ti végtelenül sok bűnötok miatt, kezdve az első bűntől, amely minden más bűn atyja volt, az utolsóig, amit még el fognak követni. Az Igazságosság az Ő ártatlan testére szögezett minden bűnt, és eltörölte azt. Mint nyilakkal felszerelt seregtől üldözött szarvast, úgy üldözték Őt Isten nyilai, hogy Vérével minden bűnt kiengeszteljen.

Fejétől lábáig nem volt többé más, csak egyetlen seb. Pedig fejében csak szent gondolatok voltak. Ajkát csak bölcs, igazságos, szeretetteljes szavak hagyták el. Lábai a béke Hírnökének szelíd lábai voltak. Azé, aki, hogy eljöjjön, oly távolságokat hidalt át, és oly mélységekbe szállt le, amelyek isteni és emberi természete között voltak, és leszállt a bűn és a fájdalom legmélyebb, legszűkebb, legsötétebb, legfertőzöttebb völgyébe, ami a földön található. Mennyire különbözik ez a határtalan, teljes fényben úszó, tiszta, összhangzatos, örvendetes mennytől, amely minden emberi fogalom fölött áll! Leszállt, hogy a földön, oly sok megpróbáltatás, fáradtság és szenvedés után a Keresztre találjon.

Nem lehet megszámlálni az ég végtelenségébe szétszórt csillagokat. Ugyanígy nem lehet megszámlálni a sebeket, amelyek elborították a Végtelent, aki egy engesztelő Testre korlátozta magát. Mert minden seb és kék folt sok sebet és elszenvedett ütést összegezett. Az szenvedte el ezeket, aki Isteni természeténél fogva nem volt képes szenvedni és meghalni. De emberré tette magát, hogy megsemmisítse a világ bűneit. Felajánlotta ezeket azért, hogy letörlesszen minden tisztátalanságot, megismerje a szenvedést és a halált. Átadta magát ezeknek, hogy a kegyelem számára halottaknak az Életet adja, és a kegyelemhez hűségesekek számára, Isten gyermekeinek békéjét a földön és a legörvendetesebb dicsőséget az égből.

Istent kielégíthette volna kedves Fia más áldozatokkal is, amelyek nem lettek volna olyan kegyetlenek és megalázók, mint a megostorozás és a kereszt, a gonosztevők és rabszolgák büntetései. Pusztán az, hogy az Ige megalázta magát egy testben, hogy életét alávetette az emberi szükségleteknek, hogy bűnösök, istenkáromlók, Isten hamis imádói között élt, akik buják, erőszakosak, hazugok voltak, hogy megszentelje őket, kielégíthette volna az Atyát.

Az ember megtérítését a bűn rendetlenségéből a Törvény rendjébe, el lehetett volna érni igen, el lehetett volna érni, pusztán azáltal, hogy Krisztus tanítja őt. A keresztény vallás megalapítását el lehetett volna érni pusztán azáltal, hogy az Emánuel Palesztinában tartózkodott. Mások, akik egyszerű emberek voltak, alapítottak időtálló vallásokat. Még inkább lehetséges lett volna a keresztény vallás megalapítása Krisztus, Istennek emberré lett Igéje által, az emberek között való tartózkodása alatt, mert senki sem volt nagyobb tanító nála. Isten azt is megtehetette volna, hogy kiválasztja az emberek közül a legszentebbet, és azzal ideiglenesen egyesíti Igéjének Lelkét, hogy az új vallást igazán isteninek lehessen mondani, az Ő életszentsége és igazsága által.

Az eredeti bűnt, és az összes többi bűnt eltörölhette volna Jézus Krisztus vérének egyetlen cseppje, és ezzel megválthatta volna az embereket. Elég lett volna a körülmételeknek ontott vér, jóllehet az Emberfiát, az ártatlan és szeplőtelen Szűztől származó Ártatlant, nem kötelezte volna az Ábrahám utódai számára előírt szertartás, amely a zsidó nép tagjaivá tette őket. Nem kellett volna szövetséget kötni Mária Fia és az Atyaisten között, mert Ő nem fogadott fiú volt, hanem a végtelenül szent Atya Egyszülött Fia.

Krisztus ember volt, de az időben felvett test nem semmisítette meg benne az Istenséget, hanem egyesült az Ő egyetlen Személyében a két természet anélkül, hogy bármelyik is lényeges változáson ment volna át. Ezáltal az Ember-és-Isten-Krisztus még továbbra is Isten volt, Egy az Atyával és a Szentlélekkel, földi életében éppúgy, mint megtestesülése előtt. És valóban ember volt, mert Asszonytól lett, a Szentlélek által, a test vágya nélkül, nem volt alávetve az eredeti bűnnek, sem bármiféle más bűnnek.

Ő, de mennyire hogy elég lett volna az isteni Vér néhány cseppje az emberiség megváltásához anélkül, hogy eljutott volna annak teljes kiontásáig, oly sok gyötrelem közepette! De a két természet egyesülése egyetlen Személyben, Isten megalázódása előbb egy testben, utána a teljes feláldozásban, megmutatja mind az isteni szeretet végtelenségének mértékét, mind a Bűn nagyságát. Ugyanígy a feltámadás letagadhatatlan bizonyítéka a názáreti Jézus, a Krisztus, az Emánuel, Isten Fia és az Emberfia igazi személyiségének, a kétség vagy tévedés lehetősége nélkül. Mert csak egy Isten volt képes magától feltámadni emberi részében, oly halál és olyan sírhatétel után, és dicsőségesen feltámadni, a sebek nyoma nélkül, kivéve az öt üdvösséget hozó sebet. Jézus már előzőleg a „Szép volt az emberek fiai között”, nemcsak azért, mert örökölte anyjának szépségét, és mert mentes volt a Bűn következményének szennyétől, hanem isteni ajándék révén is, ami szükséges volt küldetéséhez és céljához. A feltámadás azonban még szebbé, még fenségesebbé és hatalmasabbá tette, a megdicsőült testek szépségével.

Minden elégséges lehetett volna az Atya számára ahhoz, hogy elérje a célt, és visszaadja a kegyelmet az elbukott embernek. Az Atya mindent elérhetett volna anélkül, hogy elért volna a megaláztatásnak ehhez a mélységéhez és a fájdalomnak ehhez a csúcsához, amit Fia

számára akart, hogy általa törölje el a Bűnt és nyissa meg ismét az eget Isten fogadott gyermekei számára. De mi lett volna ennek következménye? Újabb bűnök, a lázadás, rendetlenség, kevélység, nyakasság, tagadás által, amelyek ismét a mélységbe taszították volna a Megváltó által abból kihúzott emberiséget, és semmire se becsülték volna azt a munkát, amit, mint az emberek Tanítómestere, Alapítója és Megszentelője végzett.

A kevély emberiség, és Izrael még kevésbé, mint bárki más, talán meghajtotta volna homlokát egy közönséges ember, egy názareti ács fiának tanítása, életszentsége előtt, ha nem hajolt meg csodatettei, valamint feltámadásának és mennybemenetelének csodajelei előtt? Még ha Isten egy nagyon szent emberrel ideiglenesen egyesült volna is, elérte volna-e célját, hogy elfogadtasson egy vallást, amely annyira ellenkezik tanításában a hármasság érzékiséggel, amely marja, égeti és megőrjíti az embereket? Megfelelő és igazságos lett volna-e, hogy a legtökéletesebb vallást az Emánuel pusztán Palesztinában hirdette és alapította volna meg, ott tartózkodása által? Elképzelhető-e, hogy a világot egy ember tanítása térítse meg, még akkor is, ha nagyon szent az az ember?

Ezeknek a feltevéseknek egyikére sem lehet igennel válaszolni. Nem lett volna lehetséges, sem igazságos, sem megfelelő. Mert az ember megsemmisítette és lehetetlenné tette volna követését, szörszálhasogatásával, hitetlenségével, igazságtalan botránkozásával, ostoba és tiszteletlen gúnyolódásával.

Mert Krisztus vallásának egyetemesnek kellett lennie. Az isteni gondolat mindig ilyenek tervezte. Azért egyetlenné és tökéletesnek kellett lennie, hogy támogassák és elismerjék. A világ végéig kellett tartania. Méltónak kellett lennie arra, hogy minden nép kövesse, nemcsak a palesztinaiak, akik már „Isten Népe” voltak, de akik megváltoztak az idők folyamán, és főleg a megtestesült Ige földi életének utolsó három évében „istenellenes néppé” váltak.

Mert nagy aránytalanság lett volna a bűn és a kiengesztelés között, az egész emberiség – Ádámtól az utolsó élő emberig – múltbeli, jelenlegi és jövőbeli bűneinek óceánja és az áldozat mértéke között, ha az nem lett volna teljes feláldozás.

Nagyon gyenge lett volna a túl sok hitetlen számára Jézus Krisztus igazi Személyiségének bizonyítéka, ha Ő visszatért volna az Atyához, miután teljesítette küldetését, mint Mester, Alapító és megszentelő anélkül, hogy előbb megkínózták és megölték volna olyan módon, a minden nemzetből összegyűlt sokaság jelenlétében. Ezek Jeruzsálembé jöttek a húsvétra. Így anélkül, hogy akarták volna, mind a hűtlen és istengyilkos izraeliták, mind pedig a pogányok, akik nem ismerték az igaz Istent, tanúi lehettek Jézus Krisztus igazi személyiségének, aki Isten és Ember, aki magától feltámadt, és sokaknak megjelent feltámadása után. Feltámadt, miután elfogták, megkínózták és megölték azok, akik saját Népehez tartoztak. A római lándzsája megerősítette halálát. Saját erejéből felment a mennybe. Ezt is sokan látták, akik ismét Jeruzsálembé mentek, a közelgő aratási ünnepre vagy a pünkösdek nevezett ünnepre, hét héttel húsvét után. A szórványokban élők mindenfelől jöttek, akár tiszta zsidók, akár újonnan áttértek, vagy zsidóknak pogányokkal kötött vegyes házasságából származtak.

Az Isten által megállapított vagy megengedett dolgokban mindennek megvan az oka. És tökéletes és jó oka. Ezért Krisztust húsvét péntekjén áldozták fel, feltámadt, amikor még ott volt a húsvéti tömeg, felment a mennybe, negyven nappal azután, amikor a várost ismét elárasztották a zarándokok, akik visszatértek a pünkösdre, vagy akik ott tartózkodtak, hogy teljesítsék a kettős szertartást, amellyel minden fiút bemutattak a Templomban a két tavaszi ünnepen.

Ezek a zarándokok, akik utána szétszóródtak, hogy visszatérjenek városukba a szórványvidéken és még másutt is, elhíresztelték mindenütt, ahol laktak, a látott csodálatos dolgokat. Így anélkül, hogy tudatosult volna ez bennük, azt a célt szolgálták, hogy elterjessék a világon az igazságot: A názareti Jézus Isten Fia volt, akit a próféták megjövendöltek, a várva várt Messiás, az Üdvözítő és a Megváltó. Pontius Pilatus is ugyanezt a célt szolgálta jelentésével Tiberius Caius császárnak, az eljárásról és elítélésről: „Egy

názáreti zsidót, akit Jézusnak hívtak, megölték a nép akaratából, mert azzal vádolták, hogy fölforgatja a nemzetet és arra ösztökéli a népet, hogy ne fizessen adót a császárnak, mert csak egy király volt a földön, és ez Ő, a Jézus volt.” Ezt a célt szolgálta Longinus is, és a többi légionárius, akik látták a Vértanú szelídségét és fenségességét átsugározni a sebek ruháin keresztül is, amelyek eltorzították. Hallották az ünnepélyes beszédet, amikor a Kormányzó kikérdezte Őt. Jelen voltak a kereszúton és a kereszten történt csodálatos eseményeknél, amelyek halálát kísérték.

Minden és mindenki arra szolgált, hogy tanúskodják róla: a názáreti Jézus Isten Fia volt.

Emberek, figyeljétek meg, és gondolkozzatok el rajta, hogy milyen időkben történtek Krisztus életének fő eseményei. Születése akkor történt, amikor a császár rendelete a földön szétszórta zsidókat abba a városba hívta, ahonnan származtak, hogy összeírják őket. A halál, feltámadás és mennybemenetel akkor történt, amikor a mózesi Törvény parancsa összegyűjtötte Izrael szétszóródott fiait a Templom Szentélye körül, a Szent Városban.

Annak a jászolban nyöszörgő Kisdednek az emberiséget kellett megváltania. És az emberiséget nemcsak a palesztinaiak képviselték, hanem a más nemzetekben számkivetésben élő zsidók is, akik összegyűltek ebben az időben, abban a nemzetben, ahol Ő a világra jött.

A kereszten haldokló ártatlan Báránynak az emberiséget kellett megváltania, amely összegyűlt az istengyilkos és embergyilkos városban, abban az időben, amelyben Őt feláldozták. Így az emberiség jelen volt a bűntény véghezvitelénél abban az időben és olyan módon, amint a próféták megjövendölték a Messiás Királyról, az Istenemberről.

Az emberiség – amelyet felizgatnak a zavargások és lelkiismeret-furdalások, a kételyek és állítások, s amelyet meg kell erősíteni a hitben – újra csak jelen van, amikor – a második földrengés alatt – a Megölt feltámad, és a hiába megölt Élő sírja üressé vált. Ez volt a Hároms Egyisten válasza, amely békét vagy gyötrelmet hozott a názáreti Emberrel kapcsolatban.

A még mindig kételkedő emberiség, mert mindig kevély és arcátlan, jelen van azon a napsütéses áprilisi napon, amikor felszállt az égbe Az, Akit nem akart annak elismerni, aki volt, se hallgatni nem akart rá, sőt a halálba küldte, remélve, hogy elhallgattatja. Ő a Szó és az örök Szeretet, aki mindig beszélni fog, aki mindig felkelti majd a jóakarátú emberekben az iránta való szeretetet. Az emberiség látta felszállni Őt a napfényben, a napnál is tündöklőbben, a megdicsőült testek ragyogó szépségének sajátságára.

Ily sok bizonyíték után a még mindig habozó emberiség jelen van a pünkösdi csodánál. Ez volt a tanító Egyház megjelenése, amely Egyház, nem saját erejéből, hanem mert eltele a Szentlélekkel, az Örök Háromság testnélküli Harmadik Személyével, aki leszállt a földre, elkezdte bölcs tanító hivatalát, amely csalatkozhatatlan a vallás igazságaiban. Előzőleg, a Második Személy megmondta ezt, mielőtt beteljesítette volna áldozatát és mielőtt felszállt volna az égbe, abba az égbe, amelyből leszállt az Első Személy akaratára. A hároms szeretet egyként akarta ezt, mert amit Egy akar, azt a másik Kettő is akarja. A Három Személy ugyanis egyetlen Egységet alkot.

Isten művei az igazság és a világosság művei. Világosságban viszi őket végbe, és az igazságban erősödnek meg. Az igazság szereti és keresi a világosságot. A világosság felragyogtatja az igazságot azok szeme előtt is, akik vakok akarnak lenni. Azért, hogy ne mondhasák: „Nem láttuk”, és hogy az elítélés, amelyben majd részesülnek az isteni Bírótól, az ő rossz akaratuk miatt érje őket. Szándékosan érdemelték ki azt azáltal, hogy makacsul vakokká tették magukat azért, hogy ne ismerjék meg az igazságot.

Isten, szeretetteljes akaratával, úgy tesz, hogy mindnyájan megláthassák az Igazat, és így módjuk legyen az üdvözülésre. Isten mindenkinek az üdvösségét akarja. Örök vágya, hogy mindnyájan megdicsőüljenek. Végtelen fájdalmat okoz neki, hogy nagyon sokan visszautasítják az üdvösséget és a dicsőséget.

Azért, hogy mindazok, akik jóakarátúak, részesüljenek a megigazulásban, üdvösségben és dicsőségben, elküldte Igéjét az emberek közé. Tiszta, szent és szeplőtelen testbe öltöztette,

hogy Isten Bölcsessége beszéljen a tömegeknek, és tanítsa őket. Isten Báránya pedig áldozza föl magát, és így váltsa meg az emberiséget a Bűntől, amely megfosztotta a kegyelemtől. Hogy a természetfölötti életre újjászületett emberek így Krisztus útján járhassanak, és a mennyországba juthassanak, Isten megismerésére és látására, az örök és dicsőséges Életre, amelyre a Teremtő teremtette őket.

(182)

(Ezután következik a bevezetésben említett másféléves szünet.)

A szeretet élete (Róm 8,5-7)

A lélek törvénye, Jézus Krisztus által, megszabadított a bűntől és a testtől azzal, hogy megváltott az eredeti bűntől, megmosott a testiség bűneitől, amelyek az első bűntől hátrahagyott táptalajokból erednek, amelyeket az ember nem nyom el, azonnal és hősiezen, akaratával.

De a lélek törvénye nem nyomta el a szabad akarat törvényét. Ha ezt tette volna, nem lenne többé igazságosság a győztesek megjutalmazásában. Senki sem vétkezne, de érdemet sem szerezne azáltal, hogy nem akart vétkezni.

A szabad akarat és az első bűn által hátrahagyott táptalajok halálos veszélyt jelentenek az ember számára, akit Isten saját képére és hasonlatosságára teremtett, és a kegyelemre és dicsőségre szánt. De ez a veszély szent, a végtelen Szentség adta, a Végtelen Szeretet engedte meg; hogy igazságosan megadhassa minden embernek azt, amit kiérdemelt szeretetével vagy szeretetlenségével abban az időben, amikor testben élt, és a test segítette. Lelkének akaratával legyőzte a testet, Isten szeretetétől és a mennyország vágyától indítva. Nem azért, hogy elkerülje a poklot, hanem csak a szeretet indulatával a kimondhatatlan, megismerhetetlen Szeretet iránt, akit csak a kegyelemben eltöltött élet és halál enged felfogni, megismerni és birtokolni.

Most a keresztény tömegekben és a keresztény katolikusokban sokan hordozzák a kereszténység külső jelét – mint a régi farizeusok hordták az imaszíjakat homlokukon és csuklójukon – de akik azután nem rendelkeznek az igazi keresztény jelével szívükben, mint ahogy a farizeusok szívében sem volt igazán a törvény, ami ezek és azok számára Isten gyermekeinek igazi életszabálya. A keresztény nevet és külső jelet viselik. De életük nem keresztény.

A keresztény élet a szeretet élete. Egészen a szereteté. A Szeretet adta a parancsolatokat a keresztényeknek. És a keresztények szeretete teszi lehetővé számukra a parancsok igazi teljesítését. A Szeretet javasol, elrendel, hogy jutalmazzon. És a keresztények szeretete elfogadja és végrehajtja, hogy megérdemelje a jutalmat, és megelégedetté tegye a Szeretetet.

De a szeretet szellemi mozgatóerő. Attól jön, aki mindent teremtett, aki minden teremtett dolog Teremtő Istene. Mindent akaratával teremtett: a fűszáltól a napig, az átlátszatlan és mozdulatlan kőtől a ragyogó csillagig, amely átrepül az égbolton, a féregtől az emberig, akit a kegyelem istenivé tesz, az állattól az angyalig. A szeretet lelki, amint tisztán Lélek az, aki a végtelen Szeretet. Ő öntötte azt létezésükkel egyszerre, a mennyországban lakó teremtményekbe, megteremtésüktől kezdve azokig, akik már följutottak oda és föl fognak jutni az évezredek folyamán, és boldog lelkek lesznek.

És a szeretetet, mivel lelki dolog, nem képes megízlelni és birtokolni az, akiben a test uralkodik. A test „szeretetnek” szokja nevezni a bűnös vágyat egy másik vagy sok más test iránt. De az nem szeretet: az fajtalanság, bujaság, testi vágy.

A tökéletes szeretetet birtokolták, amennyiben arra teremtmény képes, és érdemeik és szentségük szerint: az Emberfia, az Ő Anyja, Mária és József, az Igaz. A tökéletesség három különböző foka. Ragyognak, el vannak választva az igazak más tökéletességétől, Jánosétól, Jézus szűz apostoláétól, minden idők igaz embereiétől, azaz azokétól, akik a lélek szerint járnak, és akiknek lelkét megisteníti a szeretet, (és itt még mindig) Istenről szólunk, aki az emberben a szeretet.

Ezek, az elválasztottak, elkülönítettek, Isten számára szentek, birtokolják és megízlelik a szeretetet. A többiek: a csak betű, de nem a lélek szerint keresztények, a testi vágyat birtokolják és ízlelik meg, amely nem szeretet, hanem a testi gyönyör megkívánása. Szakadék

van az előbbiek és az utóbbiak között, lehetetlen a szövetség, és egyáltalán nem képesek megérteni egymást. Egy híd van a mélység fölött, egy fölfelé vezető híd: Isten neve.

Az előbbiek részvételtjes szeretetet éreznek szegény testvéreik iránt. A híd legmagasabb pontjáról hívják őket átkelni a szakadékon, hogy elvigyék őket a lélek útjára, annak a névnek szent csalogatásával, ami felgyújtja a kimondhatatlan örömök látomásait.

De az utóbbiak nem fogadják el a meghívást, vagy kevés fölfelé haladás után, elnehezedve a test súlyától, félrevezetve annak gyümölcseitől, amelyek a földet az éggel összekötő híd alsó részén vannak, ismét visszaesnek a test érzékelhető, anyagi, testi gyümölcsei felé. Azokkal táplálkoznak. Elhagyják a titokzatos, lelki, égi gyümölcsök élvezését. Azok ízetlenek az ő testi és megromlott ízlésük számára. Ez a romlottság eléri lelküket, mert „a test kívánsága a halálba vezet.”

De az utóbbiak azt hiszik, hogy tudnak egyszerre szolgálni Istennek és a Mammonnak. Kiegyensúlyozzák és kárpótolják vallásos gyakorlatokkal és betű szerinti szertartásokkal a test lényeges cselekedeteit. Összetévesztik az isteni Irgalmasságot az ostoba jóssággal. Azt hiszik, szabad azt kigúnyolniuk, addig, amíg az élet szép, az egészség jó, az üzlet és a vagyon virágzik. Megelégszenek azzal, hogy életük végén majd megbánják bűneiket, hogy elkerüljék a poklot. Ezt a bánatot azonban nem mindig adja meg nekik Isten, akit egy egész életen keresztül gúnyoltak. Bölcseneknek képzelik magukat; mert értenek ahhoz, hogy élvezzenek és imádkozzanak. Ó, a szennyes ima undort kelt a Legtisztabban! Ez a „testi bölcsesség” nem ad békét, nem éltet, nem vezet el a jövőbeli és örök békére és az égi életre.

De ezek az Isten Júdás-barátai. Azok, akik, mint az Áruló, tettetik tiszteletüket Isten és a felebarát iránt. Mindkettő jelen van Jézusban, az Istenemberben. „Barátjuknak” nevezik Őt, és utána elárulják Istent. Őt, aki mindig jelen van igaz gyermekeiben, akik a lélek szerint élnek, és a lelki kenyérrel táplálkoznak, és csak az ízlik nekik. Ezek a Júdás-barátok Isten ellenségei. Nem engedelmeskednek a szeretet-Törvényének és az egész Tízparancsnak. Meggátolják akaratát. Elnyomják, és keresztre feszítik szolgálait, hangjait, eszközeit.

Nos, Júdás vége nemcsak a testi halál volt, hanem a lélek halála is. Ő már „halott” volt, a Sátán „zsákmánya”. De még elfogyasztotta a bárányt a Báránnyal, és magához vette az Élet Kenyerét. Képmutatása miatt igazságos volt, hogy a Sátán akkor lépett be lelkébe, hogy legfőbb ura legyen. Mert Isten az Igazság, és nem lehet Isten ott, ahol hazugság, képmutatás, hamis tanúskodás van egy ártatlan ellen. Júdás mindez volt. Az Élet Kenyere nem volt képes legyőzni a testi gyümölcs ízét, és Júdás, szentségtörő módon összekeverve a test romlott vágyát a szeretet Szentségének legkellemesebb és legszentebb gyümölcseivel, aláírta örök halálának határozatát.

Mert a szeretet és a gyűlölet nem élhet együtt. Mert nem lehet egyszerre szolgálni Istent és a Sátánt. Mert nincs bocsánat a Szeretet ellen elkövetett bűnre, ami az istengyilkosság és testvérgyilkosság bűne. Mert nem mehetnek be az Igazság országába a képmutatók, a hazugok és a rágalmozók.

„A kutyák, bomlasztók, erkölcstelenek, gyilkosok, bálványimádók és mindazok, akik a hamisságot szeretik és művelik, a mennyei Jeruzsálemen kívül maradnak.” (Jel 22,15) Nos, az is megmérgező és öl, aki nem használ más mérget, csak a rágalmozást és a testvérek okozott fájdalmat. Nos, az is bálványimádó, aki saját magát imádja bálványként, tökéletesnek gondolva azt, vagy másvalakit bálványoz.

Azt mondom, hogy könnyebb üdvözlőnie egy Dizmásnak, aki őszintén gyónik, mint a Törvény és Krisztus egy hamis szolgájának. Mert Isten atyailag szereti a bűnbánó bűnöst. De jóssága visszautasítja azt, aki Isten ajándékaiból is vágyat ébresztő gyümölcsöt formál, és a testi érdekek számítását teszi oda is, ahol csak isteni érdek van.

És amint Jézus visszautasította a hamis tanítványokat, akikről János beszél evangéliumában (6,22-72), úgy az Atyának sem tetszenek a hamis keresztények, akik

külsőségesen tisztelik Őt, valójában azonban harcolnak ellene, bírálgatva terveit és szolgálait, és ostobák módján ítélik meg azt, amit csak az idő és maga Isten fog megmagyarázni; a cselekedeteket vagy látszólagos ellentmondásokat, amelyeknek van okuk, és isteni okuk, a létezésre, amely a kegyelem pecsétje lesz Isten szolgájának, és azok ítéletére szolgál majd, akik el akarták ítélni Isten szolgáját és vele elítélni Istent.

(192)

A szeretet összhang (Róm 8,6-8)

A tökéletesség szeretet. A szeretet összhang. Az összhang rend.

Nincs összhang ott, ahol megzavarják az összhangot. Nincs tökéletesség ott, ahol hiányzik a szeretet.

Így van ez minden dologban és munkában. Az emberiben, és még inkább az emberfölöttiben.

Nem lehet zenének mondani, igazán összhangzatosnak, ha a zenész vagy az énekesek nem követik pontosan a zene törvényeit az ütemmel és a hanggal kapcsolatban. Összhangzatos zene, összhang helyett fülsértő hangzavar állna be, ami menekülésre készítené a hallgatókat.

Nem lehet erkölcsi összhang, ha a család, a társadalom, a nemzet, a nemzetek együttese nélkülözi a szeretetet. A szeretetlenség, azaz a rendbontás, a kölcsönös viszonyokban szakadást hoz létre, és tönkreteszi a családot, a társadalom célját, a nemzet pusztulását okozza, és háborút támaszt a nemzetek között.

Nem lehet szó a szokások, a törvények, az élet tökéletességéről, ha hiányzik a szeretet, azaz az összhang és a rend is, amely annyi jónak az alapja.

Ezért a végtelen és örök Tökéletesség összhangban teremtett meg minden dolgot és élőlényt. A teremtett világban minden a legnagyobb összhangról beszél. Ez tart attól kezdve, hogy létezik, ami az örök törvényeket illeti, amelyek szabályozzák a csillagok és a bolygók pályáját, az évszakok változását, az állatok és növények állandó szaporodását, hogy az embernek ne hiányozzék semmi, ami földi életéhez szükséges. A végtelen és örök Tökéletesség maga a Szeretet és a Rend, a legtökéletesebb Összhang. Egy és Három, anélkül, hogy ez megsemmisítené vagy összezavarná valamelyik személyt vagy a Személyeket. Az isteni Személyek jól megkülönböztethetők maradnak, jóllehet oly összhangban forrasztja össze őket a Szeretet, hogy tökéletes Egységet alkotnak. Ez a tökéletesség megismétlődik, különböző módon, de ugyanolyan rendben a testté lett Igében. Benne az Istenség és az emberi természet egyesült egymással anélkül, hogy összekeveredne vagy elnyomná a másikat. Mindkét tulajdonság az marad, ami volt. A Fiú nem válik el az Atyától. Krisztus embersége nem él vissza kiváltságával, hogy Ő Isten.

Isten fáradtság nélkül vitte végbe a teremtést, mert rendszeresen vitte végbe. Megerőltetés nélkül folytatódott volna a teremtmények részéről, ha a rendbontás nem zavarta volna meg az ég összhangját Lucifer lázadásával és az Éden összhangját Ádám lázadásával.

„Éden” volt a neve annak a helynek, ahol Isten az embert teremtette, és ahová helyezte; hogy társával benépesítse azt. Úgy, amint „égnek” nevezték a helyet, ahová Isten elhelyezte az angyalokat, a tiszta szellemeket, miután megteremtette őket, hogy imádják és szolgálják Őt a századokon keresztül. Az Éden jelentése: „kert”, azaz a gyönyörök helye. Az ég jelentése: „Isten Országá”, azaz a szentség és öröm helye. Ha sose zavarták volna meg szándékosan a rendet a teremtmények, akik Istentől kapták létüket és az öröm és élvezetek helyét, akkor az Éden, Éden maradt volna Ádám minden leszármazottja számára, és a pokol nem létezett volna.

De elsőként az angyal, megismerve, magasztos ajándék által, a jövő titkait és az Úr jövő műveit, ahelyett, hogy imádva szemlélte volna Teremtőjének végtelen Hatalmát és Szeretetét, Ura ellen fordult, ostoba lázadással, amely megölte benne és követőiben a szeretetet, és azért az összhangot és a rendet. És teremtett. Igen, ő is teremtett. De mit? A rendbontást, a bűnt, a poklot hozta létre. Ezt tudta teremteni az, aki elfordult Istentől. Lucifer olyan titkokat és műveket ismert meg, amelyeket, jóllehet kiváló volt az angyalok között, ő sohasem tudott

volna véghezvinni. Ha imádvá szemlélte volna Teremtőjének végtelen Hatalmát és Szeretetét, akkor rendben és összhangban élt volna, jó értelmi indításokkal.

Lucifer hozta létre az emberi ösztönök és indítóokok zűrzavarát. Amint Isten adta azokat, jók, rendezettek és egymással összhangban lévők voltak, rendben és összhangban a végső céllal, amelyre Isten az embert teremtette. A lázadó Lucifer; akit Isten az angyalok teremtésénél „ragyogó hajnalcsillagnak” teremtett, magát „A Magasságbelihez hasonlónak” képzelte, akinek egében próbálta „felállítani trónusát.” (Iz 1,12-13)

A szeretet elleni bűnt, azaz az elme és a szív kevélységét, amely által az ártatlan Ádám bűnössé vált, az én rettenetes bűnét, amely „olyan akar lenni, mint Isten”, Lucifer hozta létre, és utána ebbe a bűnbe belevitte az Embert, hogy magához hasonlónak tegye az Úr elleni lázadásban.

A pokol az örök és felfoghatatlan gyötrelmek helye. Ebbe zuhannak bele azok, akik makacsul gyűlölik életükben az Urat és Törvényét. Isten a poklot miatta, a lázadó főangyal miatt teremtette. Az isteni harag villáma lesújtott rá, követőivel együtt. A hűséges angyalok legyőzték a lázadó főangyalt. Legyőzték, mert már meg volt fosztva kegyelmi állapota hatalmától. Lesújtott rá a villám, és „lezuhant a mélységes szakadékba” (Izajás). Ebben égtek a gyűlölet rettenetes, örök és kegyetlen lángjai. A főangyal fénye most már rettenetes fényé és lánggá vált, annyira mássá, mint volt a kegyelem és az istenszeretet lángja, amellyel Isten megajándékozta őt, amikor megteremtette.

Az ég ég maradt a lázadás és a lázadók lezuhanása után is. Mert Isten Országában mindent az örök szabályok rögzítettek, és a szentség, öröm, szeretet, összhang, tökéletes rend örökké folytatódna. A kevélyek, lázadók, önmagukat imádók ki voltak vetve onnan. Az ő tartózkodási helyük az égő pokoli mocsár.

De a rendtelenség most már megvolt, és vele a bűn, a szenvedés és a halál. Tekervényesen belopakodhattak az Éden gyönyörei közé, hogy megzavarják a rendet, összhangot, szeretetet, elvessek a mérget, megrontsák az értelmet, akaratot, érzelmeket és ösztönöket, bűnös vágyakat ébresszenek, tönkretegyék az ártatlanságot és a kegyelmet, megszomorítsák a Teremtőt. A nemrég természetfölötti és természetes módon boldog teremtményeket két szerencsétlenné tették. Az egyikük arra lett ítélve, hogy fáradságosan nyerje el kenyerét a már megátkozott földből, amely tövist és bojtort termelt. A másik arra lett ítélve, hogy fájdalommal szüljön, és fájdalommal éljen a férfinak alávetve. Mindkettő arra volt ítélve, hogy megismerjék a fiuk által megölt fiuk miatti fájdalmat és a szégyent, hogy egy testvérgyilkosnak a szülei. Végül meg kellett ismerniük a halál kínját.

Mindez az ezernyi szenvedés egy rendbontásból származott, amelyet egy lázadó teremtett az égben, és egy beleegyezésből az általa ajánlott rendbontásba, amelyet a most már átkozott kígyó sugallt az Édenben a föld két első lakosának. Soha többé nem tudott feltámadni az első tökéletesség, az első szeretet, az első összhang, az első rend, miután egy angyal és két ártatlan önként előnyben részesítették a rosszat a legfőbb Jóval szemben.

Még az emberré lett Isten megváltó Áldozata sem tudta helyreállítani az eredeti rendet, összhangot, szeretetet és tökéletességet. A Kegyelem visszaállít, de a seb megmarad. A Kegyelem segít, de a bűn táptalaja megmarad.

Míg előzőleg kellemesen és erőfeszítés nélkül eljuthattak volna Isten Országába, most „erőszakot kell gyakorolniuk” annak érdekében, hogy eljussanak a mennyországba. Szent erőszakot a gonosz erőszak ellen. Mert a bűnbeesés pillanatától kezdve létezik a Jó és a Rossz, és küzdenek egymással az emberen kívül és belül.

Isten hív. A Sátán is hív. Isten sugall. A Sátán is sugall. Isten felajánlja ajándékait. A Sátán az övéit. És Isten és a Sátán között ott áll az ember. Az ember, akiben már harcol egymással a két természet. A testi, amelyben ott vannak a Bűn táptalajai. A lelki, amelyben ott van a kegyelem szava. És Isten afelé a rész felé fordul, amely az Ő hasonlatosságát viseli, mert az Atya, aki szereti teremtményét, ismét vissza akarja fogadni szeretetébe a földi próba

után. A Sátán, az Ellenfél, Istennek és az Isten teremtményének, az embernek gyűlölője, az egyik oldaltól a másik felé fordul, és felszítja a testit, miközben igyekszik félrevezetni a lelkit, hogy legyőzze, és zsákmányává tegye, mint az az „ordító oroszlán, amely el akar nyelni”, amiről Péter apostol beszél.

(196)

A szenvedés törvénye (Róm 8,6-8)

Senki sem tud elmenekülni egy angyal és az ősszülők rendbontásának fájdalmas következményeitől.

Még az Emberfia, az Atya legszentebb Igéje sem tudta elkerülni a szenvedést és a halált. Ő büntetést követelt el, megismerte azonban a Kísértő támadását. Földi élete alatt bűnbakként hordozta minden ember bűnét. Kivetették a Szent Városból, hogy azon kívül haljon meg, a sivatagok sivatagában, amelyben nemcsak népe hagyta el, hanem barátai és végül Atyja is. Jóllehet, mint Isten, és azért Örök és a Legtisztább, mentes volt a Bűn következményeitől.

Még Mária, a Szeplőtelen, sem menekült meg a szenvedés törvényétől, amely a bűn következménye volt. Szeplőtelen volt mind isteni kiváltságból, mind pedig hősies akarata és hűsége folytán. És ha nem halt is meg testileg, de imádó szemlélődésben átszenderült az égbe, elválasztva szellemét a testtől a szemlélődés erejével, mégis megismerte a szenvedést és megízlelte a halált szívében, látva Istenét és méhének Fiát, amint kilehelte lelkét a kereszten. Testétől elvált lelke utat készített Annak számára, akinek nem kellett megismernie a test felbomlását, mivel nem ismerte a még helyrehozhatatlanabb teljes romlást, amit az eredeti bűn és a bűnök okoznak. Megdicsőült testének a legtisztább lélekkel egyesülve Királynőként kellett belépnie a mennybe.

Tehát az asszonyok szülöttei közül senki sem mentes az eredeti bűn következményeitől. Ez a bűn mindörökké megsértette az Isten által felállított rendet, megváltoztatta az összhangot a teremtmény és a Teremtő között, beszennyezte az azelőtt szent szeretetet a hamis szeretetekkel, azaz a testi szenvedélyek forrongásával, amelyek könnyen megbontják a rendet, és alkalmasak arra, hogy a tökéletlenségbe és a lelki halálba vigyék az ember lelkét, amelyet Isten a dicsőség számára teremtett.

Helyrehozhatatlanok ezek a következmények? Akadályai az Ég elérésének Ádám gyermekei számára? Nem. A Bűn jelei eltörölhetetlenek. A Szendvedés és a halál büntetése megmarad. A bűnre való hajlandóság megmarad azután is, hogy a Megváltó és az általa alapított Szentségek visszaadják a Kegyelmet Ádám leszármazottjainak. Ezért nincsenek kizárva az Égből és a dicsőséget sem tagadja meg Isten azoktól, akik hősiesen el tudják érni az életszentséget.

Az ember sok ajándékot kapott Istentől, amelyek megmaradtak a bűnbeesés után is, vagy amelyeket visszakapott a Megváltás után, ezek között van az értelem, a lelkiismeret és a Törvény.

Az értelem képes megkülönböztetni a jót a rossztól. Még inkább segíti felismerni az isteni Törvényt, amely megjelöli, hogy mi jó és mi rossz, és megtanít arra, hogy hogyan és miért kell akarni a jó megtevését és a rossz kerülését.

A lelkiismeret szava egy másik segítség. Isten szavának nevezhetjük az ember bensőjében. Ösztönzi az akaratot a jócselekedetekre vagy visszatartja a rossz cselekedetektől. Felkelti a bűnbánatot, de ösztönöz az elkövetett rossz jóvátételére, hogy az ember visszanyerje Isten kegyelmét, amikor bűnével elvesztette azt.

Isten adta ezt az embernek. És azért, hogy érdemet szerezzen cselekedeteivel, szabad akaratot adott neki. Az ember meg tudja tenni mindazt, amit akar. A jót éppúgy, min a rosszat. Akaratával, hogy az egyiket vagy a másikat teszi, kiállja a próbát vagy elbukik a próbára tételnél, és ennek következtében megerősödik a kegyelemben, vagy elveszti az igaz Életet.

Az angyalok szava a betlehemi éjszakán nemcsak az öröm és ígélet szava volt. Lecke volt a jelenlevő és a jövőbeli emberek számára. Azt tanította, hogy szükséges részükről a

„jóakarát”. Az az Ártatlan, aki egy jászolban fekszik, és akinek sorsa, hogy kereszten haljon meg, a Béke Fejedelme, a jövő század Fejedelme, – az Üdvözítő Jézus, – a Messiás, akit Isten megígért ugyanabban az órában, amikor elítélte az összüelőket, a Megváltó és a Legszentebb és Örök Főpapja az igaz és tökéletes vallásnak, de ahhoz, hogy mindez legyen Ádám leszármazottjai sokaságának számára, szükséges részükről a „jóakarát.”

Ezzel nem lett volna hiábavaló az egyes emberek számára egy Isten áldozata, aki megtestesül, és az Emberfiáé, aki meghal a kereszten. Ezzel az egyesek részesültek volna a békében, az igazi békében. A szív békéjében, és később a lélek és a feltámadt test felmérhetetlen örömének békéjében, a mennyországban. Béke az emberek között, a vidékek, városok és nemzetek között. Az ember jóakarata lényeges feltétel ahhoz, hogy Krisztus eljövetele meghozza a gyümölcsöket, amelyekért az Atya az Ő eljövetelét akarta.

A Jó és a Rossz ellenkező hangjait Isten megengedi, hogy próbára tegye az embereket. Ő a rosszat is fel tudja használni arra, hogy megadja az örök dicsőséget fogadott gyermekeinek, akik hősiiesen legyőzik a Rosszat és akarják a jót. Az ember szabad akaratának módja van arra, hogy megszerezze azt a helyet, ami erősebben vonzza őt. Az ember minden cselekedete akaratából ered. Ha akarata jó, jók az ember cselekedetei, vagy legalább erősen kívánja, hogy azokat megtegyje. Ha akarata gonosz, az ember cselekedetei gonoszok lesznek, vagy legalábbis erősen akarja megtenni azokat.

És itt, lelkem, emlékeztetlek téged az Örök Szeretet egy régen mondott szavára, ami eltörölhetetlenül belevésődött lelkedbe, és ragyog ott. Világítótorony egész életedben és utadon Szereteted: Isten felé. „Nem elég nem elkövetni a rosszat. Arra is szükség van, hogy ne akard azt elkövetni.” Neked mondta. Azért, hogy elvezessen téged oda, ahová elérkeztél, és ahol végezni fogod.

De mindenkinek kellene mondani ezt. Hirdetni kellene mindenkinek. Bele kellene írni a könyvekbe és a templomokba, és még inkább a lelkekbe. Mert az, aki ma kívánja, hogy rosszat tegyen, holnap igazán meg fogja tenni. Ezért mondta az Ige: „Az, aki vágyakozva tekint egy nőre, már házasságtörést követett el szívében.” Míg az, aki ma jót kíván tenni, és mindennap kívánja ezt, valójában már olyan, mintha végrehajtotta volna, akkor is, ha betegség vagy más akadály meggátolja őt véghezvitelében.

A szeretettől felhevített vágy, hogy Istent szeressék, megismerjék, szolgálják, hogy egy bűnös megtérjen, több lelket tud megnyerni Istennek, mint az önfeláldozó tevékenység, ami nélkülözi a tiszta szeretetet. És, következésképpen, az rejtett áldozat is. Mert a szeretettől feltüzelt vágy, hogy Istent szeressék, és a lelkek üdvözljenek, az Atya, a Fiú és a Szentlélek örök vágyán és kívánságán alapul, hogy az embert „egyesítse” Istennel, hozzájárulva az Atya dicsőségéhez, a Fiú megváltásához és a Szentlélek megszentelő működéséhez.

A jóakarátú emberek, akik a cselekedetekkel vagy a gyötrő vággyal, hogy azokat végrehajtsák, ami néha jobban kimeríti őket, mint maga a cselekedet, így élnek, birtokolják a szellem bölcsességét; és azért gyakorolják a Szeretet törvényét és az isteni tízparancsolatot, és elérkeznek az örök dicsőségre.

Isten igazi gyermekei, akik a szellem szerint élnek, jóllehet kényszerülnek küzdeni a gonosz és a test támadásai ellen, hűségesek maradnak a rendhez, az összhanghoz és a szeretethez Isten és a felebarát iránt, és azzal végzik, hogy egybeolvadnak az örök Tökéletességgel. Azok pedig, akik szándékosan a test bölcsességét választják, amely ellensége Istennek és az Ő Törvényének, az átmeneti és tisztátalan földi győzelem után, megismerik azok csüggedését, akiket Isten elvetett magától, és annak a Mélységnek rettenetességét, amelyben a Sátán a király.

Krisztus Titokzatos Teste (Róm 8)

Az Apostol Isten gyermekeihez fordul. A Szeretet is hozzájuk fordul. Ugyanaz a Szeretet, aki Pált sugalmazta, és aki sugalmazza, tanítja és megszenteli azokat, akik szeretik Istent. Óbennük is megvan „a bűn törvénye”, amely vele születik a testtel azóta, hogy az meg akarta ízlelni a tiltott gyümölcsöt.

Isten szolgálói között senki számára sem volt ismeretlen ez az iga, ez a lánc, ez a „tövis”, amelyről maga Pál beszél, aki pedig elragadtatott a harmadik Égig, és titkos szavakat hallott. De emiatt nem volt megkímélve a „Sátán angyalának” támadásaitól, a kegyetlen izgatótól, aki irigyelte az Apostol szentségét, nem volt megkímélve a testi ösztönöktől.

A sugalmazott Apostol, aki behatolt Isten titkaiba anélkül, hogy el tudta volna ismételni azokat a „titokzatos szavakat”, amelyeket Isten kinyilatkoztatott neki, nem siránkozik ezek miatt a támadások és az ösztönök lázongása miatt, nem tesz szemrehányást az Úrnak, aki megengedte azokat. Mivel „Krisztus szelleme van benne”, felfogja a szeretet és az igazságosság természetfeletti okait. Isten megengedi ezeket a támadásokat és az ösztönök lázongását a „nagyyszerű kinyilatkoztatások” után. Pál elfogadja Isten válaszát, és kijelenti: „Azért dicsekszem gyöngeségemmel, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem.”

Íme, hogy tud a lélek szerint élni az az ember, akiben megvan a testi természet és a lelki természet, a testi törvény és a lelki törvény: birtokolva magában Krisztus lelkének erejét. A kegyelem és a jó akarat hozzájárulnak ahhoz, hogy rendet tartsanak az egymással ellentétes testi és lelki részek között. Az emberben lakozó Krisztus birtoklása, azaz az élet Krisztusban, aki az Élet, az, ami megerősíti, állandósítja a lélek törvényét, a lélek életében. Krisztusban, a titokzatos Szőlőtőben, amely a szőlővesszőket táplálja. Krisztusban, aki a Titokzatos Test Feje. Ez a Test az isteni módon adott kegyelem által élő összes katolikusok egységéből tevődik össze, a hősiesen gyakorolt jó akarat által, az egység által, sőt: a Krisztussal való egygyólvadás által, minden pillanatban és cselekedetben benne működve, úgy, amint Ő és Őáltala.

Jézusnak teljes tanítása, Pál teljes tanítása megtalálható ebben a leckében.

„Én vagyok az igazi Szőlőtő, és ti vagytok a szőlővesszők. A szőlővessző nem hozhat gyümölcsöt, ha nem marad egyesülve a szőlőtővel. Ha valaki bennem marad és én őbenne, sok gyümölcsöt hoz, és ugyanazokat a tetteket viheti majd végbe, amelyeket én végbeviszek, és még nagyobbakat, mert Atyám megteszi azt, amit az én nevemben fogtok kérni tőle. Én magam fogom megtenni bennetek azt, amit az én nevemben fogtok kérni. És az igazság Lelke, aki az Atyától származik, szintén bennetek fog lakozni, és megtanít majd titeket minden igazságra.”

És ezt azután mondta, miután kiment az Áruló, aki többé nem volt méltó hallani az Élet többi legmagasztosabb szavait, mert már halott volt, tisztátalan, mivel mindig tisztátalan volt, alkudozó valaki Krisztus és a Sátán között. A Szó Élet volt annak számára, aki elfogadta, elérve ezzel a jogot, hogy „Isten gyermekévé” legyen. De a Szó azonban Halál volt annak számára, aki, miután megismerte, nem hallgatott rá tiszta szándékkal, hanem, mivel emberi hasznot és dicsőséget várt, elítélte és eladta.

Valójában ma is így van. Azok, akik a Szót eszközként használják fel az emberi dicsőség és emberi haszon elérésére, vagy megkísérlik ezt, meghalnak, még inkább, mint azok, akik nem ismerték a Szót. Ez utóbbiak számára Isten igazságos szemében a jutalom eszköze lesz a természettörvény is, és a jó cselekedetek, amelyeket véghezvittek az általuk ismert vallás szerint, hogy tiszteljék az Istenséget úgy, amint megadatott nekik megismerése.

Jaj azoknak, akik „sokat kaptak” anélkül, hogy sokat adtak volna! Jaj annak, aki megpróbál egyszerre szolgálni Istennek és a Mammonnak! Jaj annak, aki közvetlenül vagy

közvetve rendkívüli ajándékot kapott Istentől, de utána azt lealacsonyítja, alkudozás és szerződés eszközévé teszi, emberi dicsőségre és pénzre vágyva.

Pál tanítása: Krisztus Titokzatos Testének mélységes tana is megtalálható ebben a leckében.

„Ti Krisztus teste vagytok és a tagokkal egyesült tagok... Amint a test egy, de sok tagja van, és mind, jóllehet sokan vannak, csak egy testet alkotnak, úgy van Krisztus Titokzatos Testével is... Krisztus az Egyház Testének a feje... És a tagok, amelyek gyengébbeknek látszanak a legszükségesebbek... Isten olyan módon rendezte el a testet, hogy nagyobb tiszteletben részesítette azokat a tagokat, amelyek nem kapták azt meg...” de amelyek méltókká váltak a tiszteletre azért, hogy a Titokzatos Testben vettek lakást, és Krisztus bennük vett lakást. Az a Krisztus, akiben megvan az Istenség teljessége és az Atyával és a Szentlélekkel való egység teljessége. Ugyanazzal a Szentlélekkel, „aki kimondhatatlan sóhajtásokkal kér (a tagok számára)”. Az Atya „ismeri, amit Szentlelke kíván”. A kedvelt Fiú, aki az igazi keresztényben él, azt kiáltja, Isten gyermekeinek szívével egyesült lelkével: „Abba! Atya!”

Íme, így lehetséges az ember számára, annak ellenére, hogy ellentét van a test és a lélek, a test és a lélek törvénye között, és a sátáni támadások ellenére, hogy megtartsa magát a rendben, összhangban és szeretetben, és eljusson a tökéletességre és az égbe.

A test mindig test lesz, és ismerni fogja az ösztönök zavargásait, amint megismeri majd a halált földi napjainak végén. De a test alárendelt marad a léleknek, amelyet a benne lakó Krisztus erőssé, igazzá, élővé tesz, a második és természetfeletti életre, amely nem ismer halált.

Nem fog tehát elveszni az, aki Krisztusban, Krisztusért és Krisztussal él. Nem fog lezuhanni a mélybe. Támadásoknak lehet kitéve, és néha le is teperhetik, de nem marad ott. Felkel, minden támadás után, erősebben, mint azelőtt, egészen az utolsó föltámadásig, amelynek nem lesz vége.

Látszólag Krisztust is legyőzték többször is, menekülésre, visszavonulásra készítették, nyilvános élete alatt. Nagypénteken Krisztus is végleg legyőzöttnek látszott. De ez a teljes megalázása teljesebbé tette diadalát. Éppen azért, mert néhány órán keresztül „bűnösnek” látszott, aki megérdemli a keresztre feszítést, mert azzal vádolták, hogy „istenkáromló, szentségtörő, gyalázata a szent Népnek”, utána Ő volt a Győző, a szentek Szentje, az örök Főpap, a keresztény Nép Dicsősége.

Ő legyőzte a kísértést, a bűnt és a halált. Aki benne és általa él, az mint Ő, elviseli a kísértést és legyőzi. Ha elbukik, akkor sem bűnben maradva hal meg. Nem marad a halálban, hanem felkel. Mindig felkel, akkor is, ha váratlanul meglepi a testiség, mert mindig Krisztussal akar lenni, és az Ő törvényében akar élni, ami a lélek törvénye. Mert Ő, az Üdvözítő Krisztus, aki a Szentségeket megalapította, hogy visszaadja az életet a lelkeknek, és meghalt, hogy megváltson, és arra tanította apostolait, hogy bocsássák meg hetvenszer hétszer az emberi gyengeségeket, amelyeket megbánnak, miután vétkeztek, Ő, ott van a szív ajtajánál, amelyből a bűn kizárta őt, és kopog, hogy ismét belépjen, és visszahozza az „Életet és a Világosságot.”

És Péter tanítása van ebben a leckében:

„... Akihez (az Úrhoz)... járulva, legyetek ti is élő kövekké, Órá épülve, hogy lelki házzá legyetek (az Úr számára, mert az igaz ember lelke Isten Lelkének temploma); szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel. (Minden igaz ember önmagát ajánlja fel állandó áldozatként, engedelmeskedve a Törvénynek, Isten szeretetéből. Lelki mester lehet, szavával és példájával, amivel Istenhez visz más embereket.)... Krisztus isteni ereje nekünk ajándékozta mindazt, ami az életet és a vallásosságot illeti..., hogy titeket részeseivé tegyen az isteni természetnek.”

És János tanítása van ebben a leckében:

„Ha azt mondjuk, hogy közösségben vagyunk vele, de sötétségben élünk, akkor hazudunk, és nem az igazsághoz igazodunk. De ha világosságban élünk, akkor közösségben vagyunk egymással, és Fiának, Jézusnak a vére minden bűnt lemos rólunk... Van szószólónk az Atyánál: Jézus Krisztus, az Igaz... Aki azt állítja, hogy benne él, annak úgy kell élnie, ahogyan Ő élt... Azok, akik az Istentől születtek, (azáltal, hogy hittek Jézusban és Törvényében és elfogadták), nem követnek el bűnt, mert Isten éltető magja bennük marad... Isten az örök életet adta nekünk, és ez az élet a Fiúban van. Aki magáénak mondhatja a Fiút, annak van élete; aki nem, annak nincs élete... Az Istentől származás megőrzi azt, (akiben Krisztus, az Élet van)... Isten Fia eljött, és értelmet adott nekünk, hogy megismerjük az igaz Istent, és igazi Fiában legyünk.”

Valóban tehát, az igazi életet „élve”, amely nem ér véget, az embernek birtokolnia kell „Krisztus szellemét”. Ilyen módon a bűn rabszolgája, a test, kétszeresen rabszolgája lesz a Jézus szelleme által éltetett léleknek. Jézus feltámasztotta azokat, akik alá voltak vetve a bűnnek és a testnek. Ő nem okozhatja a lélek halálát. Sőt, a szentség kegyelmében benne, a világ végén a test is visszanyeri az életet, hogy az is örvendezze az örök Országban.

(204)

Isten gyermekei (Róm 8,12-16)

Akivel jót tettek, kinek tartozik hálával, ki iránt kötelessége, hogy visszafizesse a kapott segítséget és ajándékokat? Annak, aki jót tett vele.

Akkor az embernek ki iránt kell hálásnak lennie? A testnek, amely megengedte, hogy megrontsa a tiltott gyümölcs csábítása? A Teremtő kegyelme istenivé tette. A test egyedül emberré tette, akinek sorsa a szenvedés, fáradság, halál, a számkivetés az Égből. Vagy a léleknek tartozik hálával, amely ujjá született a kegyelemre Krisztus érdemei által, ismét istenivé vált, és ami a testnek is megadja majd az ég örömét?

Valójában az embernek hálásnak kell lennie, sőt engedelmeskednie kell a léleknek, ami az örök öröm felé vezeti őt. És a léleknek, amelyet a Szentlélek indít, engedelmesnek és hálásnak kell lennie Isten iránt.

Ha minden ember Isten teremtménye is, csak azok „Isten gyermekei”, akik a lélek életét élik. A többiek, csak engedelmesek, csak rabszolgái a test ösztöneinek és ösztökéléseinek, csak a test gyermekei. Azaz állati teremtmények, nem különböznek a földön, a vízben és a levegőben élő állatok fajaitól, amelyeket Isten a hatodik napon teremtett.

De míg minden teremtett állat tetszik a Teremtőnek, mert mindegyik engedelmesen megvalósítja azt a célt, amire Isten teremtette anélkül, hogy megsértené a számára sajátos természeti törvényeket a szaporodásban, az ember és az egész természet szolgálatában, addig az ember megsérti önmagában a rendet, megsértve az isteni törvényt, és ezért szembeszáll Istennel és önként elveszi Istentől az örömet, hogy megadja az embernek azt, amire teremtette – amint megfosztja saját magát az örök jutalomtól, ami a cél, amire Isten teremtette – nagyon visszatetszik Istennek, aki eltaszítja őt magától és Országából, mert az gyilkos, egyvalaki, aki erőszakot gyakorol saját természete ellen.

Ne tűnjék ez tévedésnek. A bűnös, aki bűnben él és hal meg, gyilkosa önmagának két természetében, amelyek oly szorosan egyesülnek, hogy egyetlen dolgot alkotnak. Nem lehet büntetetlenül megölni az ember természetfölötti természetét anélkül, hogy ne vonná bele az örök halálba az ember természetes életét is. És nem élhet állatok módjára anélkül, hogy ne ölné meg idő előtt az állati természetet: a testet is, a betegségekkel, amelyek a bűnök következményei. Tehát az állat módjára élő ember gyilkosa önmagának és istengyilkos, megölve magában az állati életet, és megölve a megistenült lelki életet, lesújtva a Teremtő Szeretetre, aki az ember lelkében választotta ki székhelyét (ti Isten Lelkének templomai vagytok), egészen addig, míg az ember lelke fel nem lesz véve Isten örök székhelyébe: a mennybe.

Tehát az ember nem adósa, és nem is szabad a test adósának lennie, amelytől csak a büntetés és a halál jöhet számára. Hanem a lélek adósának kell lennie, annak kell szolgálnia, mert a lélek adja a testnek a világosságot, a hangot, az erőt, a segítséget, a természetfölötti örömeiket, amelyek kárpótolnak a mindennapos fájdalmakért. A fény, a hang, az erő, a segítség, az öröm Isten Lelkétől jön a kegyelem állapotában élő léleknek, akiben lakozik.

Az, hogy az ember adósa és szolgája a léleknek, talán rabszolgaság az ember számára? Nem. Talán ok a túlzott félelemre, az állandó rettegésre, a bénító bizonytalanságra? Nem.

Amikor valaki gyenge akár kora akár betegsége miatt; amikor valaki vak, vagy csak rosszul lát, nagyot hall, nehéz a felfogása, annak segítségét kéri, akinek nincsenek fogyatékságai vagy gyengeségei. Ugyanígy: az embernek igénybe kell vennie a lélek fényeit, hangjait, erőit, segítségét. A lélek a fényeit, hangjait, erőit Isten Lelkéből kapja.

A szent Atya sok ajándéka között, amelyeket fogadott gyermekeinek ad, a megistenült léleknek ez az uralma a test fölött, egyike a legnagyobb ajándékoknak, mert módot ad a testnek arra, hogy eljusson a dicsőséges életre. Nem rabszolgaság, hanem a legmagasabb

fokra való kiválasztás, amire csak eljuthat a teremtmény: az istengyermekké fogadásra. A lelki gyermekség Isten ajándéka, ami által az emberek „Atyának” szólíthatják azt, akit maga a választott nép sem mert közvetlenül megszólítani saját szent nevén, hanem remegve csak így hívta: „Az, aki van” – Jahve. Azokról az emberekről beszélek, akiknek Krisztus és a Krisztusban való élet visszaadta a kegyelmet, és életben tartja azt bennük.

Az az ember, akiben él Krisztus kegyelme, „Atyának” nevezheti az Örökkévalót, akinek a megtestesült Ige a Fia. Mert az ember bensejéből újra csak Krisztus szólongatja minden ember Teremtő Atyját. És mivel Krisztus az Igazság, az, hogy Ő Istent „Atyának” szólítja az ember bensejéből, az ember által és az emberrel, biztos bizonyítéka annak, hogy mindazok, akik a lélek szerint élnek és cselekszenek, és mert a bennük lakozó Szentlélek mozgatja őket, valóban „Isten gyermekei”.

(209)

A jutalom (Róm 8,17-19)

A fiú hasonlít az atyjához. Már megmagyaráztam, miben áll az embernek, Isten fogadott gyermekének hasonlatossága és képmása a mennyei Atyához. És azt is megmondtam, milyen eszközökkel, és kinek példáját követve juthat el az ember egyre jobban a hasonlatosságra az örök Tökéletességhez. Végül igazságként adatott az, hogy azok, akik a lélek szerint élnek, Istent „Atyának” szólíthatják, a neki legkedvesebb hangon, Jézusén, aki szellemével Isten gyermekeiben lakik.

De egy atya nemcsak szeretetet és hasonlatosságot ad gyermekeinek. Vagyonát és örökségét is nekik adja.

Ahogy a Szentháromság Első Személye az Atyával egylényegű Fiúnak adja az Országot és mindenét, ami van az égben és a földön, úgy adja a Jézus testében fogadott gyermekeknek és testvéreknek a részesülést az Országból és a Fiú vagyonából. A kegyelem által már részesítette az embereket az isteni életben. Már részesítette őket Krisztus kincseiben a Titokzatos Test élete által. De a földi életen túl, részesíteni akar az égi javakban is, Krisztus társörököseiként.

Ezek az Atya, a Fiú és a Szentlélek ajándékai és ez az Ő vágyuk. A Három, amint egyet alkotnak, úgy csak egy gondolatuk, akarata és szeretetük van.

A fogadott gyermekeknek mi legyen a vágyuk, Isten vágyának megfelelően? Ugyanaz: részesedés az isteni életben a kegyelemhez való hűség által, és egyesülve a Titokzatos Testtel, és olyan élet által, hogy eljussanak végcéljukhoz: az égi javakban való részesedéshez, mint társörökösök.

Láttátok, hogy nincs győzelem küzdelem nélkül. Nem lehet részesedni a dicsőség díszes ruhájában, sem a pálmában szenvedés és kereszt nélkül. Ezek voltak az eszközök, amelyekkel az Atya felmagasztalta Krisztust legnagyobb megaláztatása és engedelmissége után. Helyesen vágyakoztok arra, hogy vele együtt örököljétek a mennyországot, ahol Isten Báránya, a megtestesült Ige, a királyok Királya és az urak Ura. Ugyanúgy kell kívánnotok, hogy társörököse legyetek szenvedésében, feláldozásában, megaláztatásában és engedelmisségében. Mert csak ilyen módon dicsőülhettek meg vele, a Győztesel és a Megdicsőülttel.

Rövid, mindig rövid a földi megpróbáltatás az örökkévalósághoz képest. Arányos, mindig csak arányos a szenvedés és a kereszt az égi dicsőséghez képest, és végtelen, mint minden, ami Istentől jön, azok számára, akiket Isten már „gyermekeinek és örököseinek” ismer.

Mi a boldogok jutalma? Isten birtoklása. Tehát nem tévedés azt mondani, hogy az végtelen öröm lesz, mert Isten végtelen, és az Ő Titkának felfedésében a boldogok mérhetetlen, tehát végtelen örömmel fognak örülni.

Hasonlóképpen: mindig arányosak lesznek a földi megaláztatások ahhoz a dicsőséghez, amely megnyilvánul majd a választottakban, amikor Isten közli velük, teljes és tökéletes mértékben, nagyságát, szépségét, ismeretét, szeretetének tüzeit, világosságát, minden tulajdonságát, mindazt a jót, dicsőséget, erőt, amit Ő közöl arányos módon, megfelelően az élőhöz, és mindig kiterjedtebben, mélyebben és magasabban, amily mértékben az élő növekszik a természetfeletti életben, és kiüresíti magát mindentől, hogy befogadja Istent, amíg az ember még a földön van.

Akkor, és csak akkor, az idők végén, és amikor a szentek föltámadt teste fel lesz véve a dicsőségbe, és ismét egyesül a már boldog és dicsőséges lélekkel, a teremtett világ, amely már évezredek óta várakozik, meg fogja látni Isten gyermekeinek kinyilvánítását. A kezdettől fogva mindig Isten gyermekei lehettek volna, ha a kezdetben az első emberek nem vétkeztek

volna, elcsúfítva a szentségtörő, lealacsonyító és fájdalmas szennyfolttal Isten tökéletes teremtményét.

Akkor majd minden dolog helyreáll. Olyan lesz, amilyenek Isten elgondolta azokat, mielőtt megteremtette volna őket. És az ördögöt, szolgálóival együtt, az örök mocsárba vetik, örök időkre, ahonnan többé nem jöhet ki, és nem kísérhet. A gonoszság Fejedelmével belépett a világba a bűnnel a szenvedés és a halál. Eltűnik a teremtett világból a halál és a szenvedés. Az előző dolgok megszűnnek. A dolgok, amelyek szépek, jók voltak, gyász és nyomorúság nélkül, vadság és hazugság nélkül, rosszindulat és romlottság nélkül, de amelyeket a Sátán és az Ember és az emberek gyengesége elcsúfított, gonoszokká, fájdalmasakká, kegyetlenekké és ármánykodókká és romlottakká tett.

És új világ lesz, az örök Jeruzsálemmel, az új, örök világgal, ahová a Sátán többé nem lesz képes behatolni, ahol többé nem lesz szenvedés, hogy gyötörjön, gonoszság, hogy zavart keltsen, erőszak, hogy ártson és megöljön.

Isten gyermekeinek és örök népének ünnepélyes bemutatása lesz az a megnyilvánulás, amelynek nagyszerűségét csak Isten ismeri, aki az örökkévalóságtól fogva mindent ismer és lát. Csak Ő látja, Gondolatában és az Ige szemével, aki által Istennek minden gyermeke is tökéletes kinyilatkoztatást fog kapni Istenről, és Őt bármiféle korlátozás nélkül fogja látni és ismerni.

(211)

A hiúság ára (Róm 8,20-21)

„A teremtett világ alá van vetve a hiúságnak” – mondja Pál.

Megmagyaráztam, hogy a mérhetetlen hiúság; hogy olyanok legyenek, mint Isten, miként okozta a Bűnt és annak következményeit. Az ember volt a teremtés koronája. Őrült hiúsága miatt az egész teremtett világ megismerte a Bűn és az Isten és a felebarát elleni bűnök undokságát. És minden más, alacsonyabb rendű teremtménynél inkább, megismerte azt az ember, a felsőbbrendű teremtmény. Ő volt az egyetlen eszes természetű, szabad, értelmes, nemcsak testi, hanem értelmi fejlődésre is képes teremtmény, a szó emberi értelmében. Ezen felül képes volt a lelki fejlődésre is. A nagy hittudós (Szent Ágoston) szerint az ember a végtelen befogadására képes lény, akit csak Isten tud betölteni.

Valóban így van. Így van azóta, mióta az ember létezik. Még a Bűn sem tudta megfosztani őt ettől a kettős tulajdonságtól, amelyet Isten beléje helyezett, amikor megteremtette, bár erősen elgyengítette hatalmát.

Az első emberpárban, a fájdalom, amit Ábel halála miatt érzett, eloszlatta a kevélység ostoba büszkeségét, amely addig a pillanatig az örök Lázadó szolgálatában tartotta. A fájdalom visszaadta neki azt a hatalmat, amit a bűn és a büntetés elkábított benne. És az ember ismét az elvesztett Égre emelte szemét. Kereste Azt, aki igazságosan kivetette őt abból. Ismét érezte, hogy csak Isten tudja megvigasztalni őt fájdalmában. Csak Isten tudja teljesíteni szeretet utáni vágyát. Csak Isten tudja feltámasztani erkölcsi erőit az örök reményekkel és az ígérettel, amit Ádámnak az elítéléssel együtt adott. Isten megígérte, hogy csábítója vereséget fog szenvedni. Meg fog szabadulni szigorú jogfosztottságától, azaz visszanyeri majd a kegyelem állapotát és ennek következtében a mennyország örökségét. Ez az Asszony által következik majd be, aki Szűzként megszüli az Emánuel, az Üdvözítőt és Megváltót.

A hiúságnak alávetett teremtett világ, azt mondhatjuk, meg volt gátolva abban, hogy előre haladjon végső tökéletessége felé: amelyben a lélek mindinkább uralkodik az anyag felett. Ekkor a teremtett világ (az Ígéret bekövetkezése után) ismét folytathatta útját a fény, a magasság, Isten, az ő Végcélja felé, amelyeknek hátat fordított, rálépve arra a lejtőre, ami a földi Paradicsomból nemcsak a földre, hanem onnan a sötétség és a bűn birodalmi felé vezet.

Igaz, hiányzott a kegyelem, a lélek Napja, amely által a lélek világosan lát, és amely által kicsírázik az erény, és növekszik a tökéletességben. De megmaradt a lelkiismeret és annak hangja: Isten atyai hívása, vissza, Önmagához és végcéljához. Azaz megmaradt az emberben, szellemi lelkében, és azzal egyesülve, az, ami a legkisebb fokban is elégséges volt ahhoz, hogy végcélja felé tartson addig, míg visszakapja a kegyelmet. Megmaradt benne az a talaj, amely képes befogadni azokat a fényeket, amelyek megadásában Isten nem volt soha fősvény egyetlen embernél sem, bármily bűnös volt is, és képes elevenen tartani Istennek azt az ismeretét és szeretetét, amelyet az ember, létezésével együtt, tőle kapott, és ami; lappangva, megmaradt benne.

Pál írja: „Alá van vetve a hiúságnak, nem saját akaratából, hanem azéből, aki abban a reményben vetette alá, hogy a romlottság szolgáló állapotából majd felszabadul az Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára.” Szent Pálnak ezt a kifejezését rosszul értik, vagy azért, mert nincs elég képességük a megértésére, vagy azért, mert rosszul akarják érteni, hogy elcsüggedsék az embereket a Jó követésében és az ég elérésében, hiszen nincs üdvösség a bűnre hajló ember számára. Ez tévtan, amely azoktól származik, akik elszakadtak a titokzatos Szőlőtől. Lázadozó tagok, akik elváltak a Titokzatos Testtől. Nyíltan elvetik az isteni

Szeretetet, aki az embert a kegyelemre és dicsőségre szánta, amikor megteremtette, nem pedig a kárhozatra. Ezt a tévtant a tanító Egyház jogosan elítéli.

Vagy sokan, akik szentségtörők, tévtanítók, akik tagadják Isten fő tulajdonságát, sátánok, mert gyűlölik a szeretetet és az igazságot, ezt a kijelentést hamis vallásuk alapjának teszik meg, és azt mondják: „Látjátok, ki akarta elbukásokat, gyengeségeket, pusztulásokat? Az, akit ti Atyának neveztek.”

Nem. Én megválaszolok erre a rettenetes istenkáromlásra, erre a legravaszabb sátáni sugallatra. És így válaszolok:

Isten próbának vetette alá az embert, hogy megerősítse őt a kegyelemben. És ezt azokkal tette, akik értettek ahhoz, hogy megigazuljanak egy vagy több, pillanatnyi bukás után, megtisztulva az őszinte bűnbánat és lángoló szeretet által. Ugyanakkor a lázadó angyalok számára, akiknek angyali természete felülmúlta az emberi természetet, nem volt sem ígélet a bocsánatra, se nem álltak készen arra, hogy a tökéletes bánat és a tökéletes szeretet által visszatérjenek előző, boldog állapotukba. Isten az embert csak kevéssel tette kisebbé az angyaloknál. Isten azonban mindazt megadta az embernek, amit az angyalok nem kaptak meg, sőt még többet: a pátriárkák és a próféták szava által megerősítette a Megváltóval kapcsolatos ígéletét, amit az ősevangélium tartalmazott. Isten kinyilatkoztatásai és sugallatai, amiket a pátriárkákon és Mózesen – a zsidó nép megszabadítóján és törvényhozóján, – Józsuén és a prófétákon keresztül adott, elérték csúcspontjukat az Isten Fiában, akit csodás módon adott, hogy tanítson és fölláldozza magát.

Azt, hogy Isten az embert öröktől fogva a Megszentelő Kegyelemben való életre hívta meg, sosem változtatta meg. Soha: Mert Isten akarata nem ingatag, és azt, amit egyszer akart, mindenkorra akarja, amennyiben az, az Ő akaratától függ. Soha. Helytelenül írták, hogy „remélte” Isten az ember felszabadulását a szolgálai állapotból. Isten mindent tud. Ő tudta, hogy ez be fog következni. Ő nem képes remélni. Remél az, aki nem ismeri mindenkinek és az egyeseknek a jövőjét. De nem az, aki mint Isten, Örökkévalóságától kezdve, mindent ismer, és mindent tud az ember sorsát illetően.

Tehát azt kell mondani és hinni, hogy Isten próbának vetette alá a teremtett világot, annak legtökéletesebb teremtményében, bár jól tudta, hogy az vétkezni fog kevélységével és lázadásával, hiúsága által, hogy olyanná legyen, mint az Isten. De Isten meg akarta adni neki az emberek iránti felmérhetetlen szeretetét.

Az ember teremtése előtt, tehát a próbára tétel előtt, Isten már megállapította az Eszközt, aki az embert előbb megszabadítja a romlottság szolgaságából, és utána megörvendezteti az Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságával, miután elnyerte örökségét a mennyországban. Isten tehát nem akarta bukásokat, sem gyengeségeket, sem pusztulásokat, hanem megteremtett titeket, mert azt akarta, hogy háza-népe az Ő gyermekeiből álljon. Tudta, hogy nem fogtok kitarítani a Kegyelemben. Mielőtt még megteremtett volna titeket, előre elhatározta a Legszenőbb Eszközt, akinél szentebb és hatalmasabb nem lehet, hogy megmentsen titeket, és megadja nektek részeteket Országában.

Ebből látható, hogy itt is elmondható: mindenben ragyog az Ő igazsága, végtelen és kielégíthetetlen szeretete az emberek, az Ő fogadott gyermekei iránt.

Az elátkozott föld (Róm 8,22-25)

A világ kezdettől fogva értelem nélküli és értelmes teremtményekkel volt benépesítve. Nem mintha sok teremtmény lett volna minden fajtából, hanem mert sok fajtája volt az értelem nélküli teremtményeknek. Fölöttük az értelmes emberpár uralkodott. Nekik értelmük és halhatatlan, szellemi lelkük volt. Ez ugyancsak különbözött attól, amit a Teremtés könyvének első fejezete, a 30. versben „élő léleknek” mond. És ez nem volt más, mint az a lehelet, amiről a Könyvben azt olvassuk, hogy „lelkük az orrukban van”. (Iz 2,22.) És minden dolgot „jónak” ítelt maga a Teremtő Isten, aki a teljes és tökéletes jóság.

„Nagyon jók” voltak. Miféle jósággal? Csak azzal, hogy segítségül szolgáltak az embernek az Éden megművelésében, vagy szórakozásul vagy táplálékul szolgáltak, vagy kedvesek voltak számukra? Azaz egy tétlen jósággal, mert ezt kellett tenniük, szolgálai jósággal; az ember iránt? Az ember különbözött minden más teremtménytől azáltal, hogy egyenes testtartása volt, méltóságteljesen járt, szép volt az arca, erő nyilvánult meg cselekedeteiben és hangjában. Ez a sajátos uralma megnyilvánult magabiztos akaratában, határozott parancsában, képességében, hogy igazságosan jutalmazzon vagy büntessen. Mindezek természetes alárendeltséget váltottak ki az alsóbbrendű lényekből. Csak ezért voltak jók?

Nem. „Nagyon jók” voltak, mert még nem voltak vadak, gonoszok, fondorkodók. Az oroszlán a juhval, a farkas a báránnyal, a leopárd a gödölyével együtt élt, és a kis medvék együtt legeltek a kancák csikóival, úgy, amint az látszik a Teremtés könyvének 2. fejezetében a 19. versben, ami leírja, hogy Ádám barátságosan kezelte a föld és a levegő minden állatát, mindegyiknek nevet adva anélkül, hogy egy vadállat megtámadta volna Őt, vagy egy állat félt volna tőle. Mert jók voltak, és ösztönszerűen érezték, hogy az ember is „jó”, nem fogja ok nélkül megbüntetni őket. Amint Izajás mondja, így lesz akkor is, amikor „az Úr ismerete”, azaz a lélek uralma valóban betölti majd a földet. (11,6-9)

Utána Ádám vétkezett, és miatta a föld átkozottá vált, és sok bojtortjánt termett a bukott ember számára, mert az engedetlen volt Isten iránt, és az ő alatta álló teremtmények is engedetlenné váltak iránta. Fáradozás árán kellett megkapnia mindennapi kenyerét az átkozottá vált földtől. Fáradságosan kellett megvédenie magát a többé már nem jó állatoktól, amelyek fellázadtak ellene úgy, amint ő fellázadt a Teremtő ellen. Az állatok egymás ellenségeivé váltak, mert a rendbontás már megalapította saját országát. Ez tartani fog egészen addig, míg el nem jön az Úr Napja és az Ő Országá, és az ég és föld, amilyenek most, eltűnnek, és jön az új ég és az új föld (Jel 21,1), és vége lesz a teremtmények kínlódásának.

Mert igazán el fog jönni az a nap és az örök ország Isten minden gyermeke számára, akiknek, addig a napig mindig küzdeniük, sóhajtozniuk és nyögniük kell, hogy maguktól megszüljék az „Isten gyermekét”, aki nem „a test és vér akaratából” születik meg, hanem az isteni Élet befogadása által, mivel befogadta az emberré lett Igét, azt, akiről Izajás ír, megismételve az örök Szó szavait: „...Én megváltottalak téged, és neveden szólítottalak, az enyém vagy... Én vagyok az Üdvözítőd... Mindazokat, akik segítségül hívják nevemet, az én dicsőségemre teremtettem, én formáltam, és én alkottam”, és még: „Az én népem, a gyermekeim, akik nem lesznek hűtlenek.” (Iz 43,1-3.7 63,8)

Az isteni Élet befogadása azt jelenti, hogy képessé teszi saját emberi életét a természetfeletti cselekedetekre. Néven szólítani és az isteni hívásra elindulni azt jelenti, hogy megteszi valaki azt, amit az Istenember tett, és amit az ember megtehet, mert Ő megváltott és üdvözített titeket, tehát megvannak bennetek a természetfeletti elemek; mindenekelőtt a kegyelem, amely által szentül tudtok élni, és szentül tudtok felemelkedni lelketekkel addig,

amíg egyesül az a testtel, az égben, ahol mindenki részesül a dicsőség megérdemelt fokában, annak megfelelően, hogy Krisztus milyen ajándékot adott mindenegyres embernek.

Nem szabad azt mondani, sőt még gondolni sem, hogy az égben, minthogy különböző lakhelyek vannak, azaz különböző a dicsőség foka, az üdvözültek jutalma nem egyforma. Nem. A dicsőség, amit Atyátok nektek szánt, abban áll, hogy az Ő otthonában éltek. Az égi boldogság Isten színéről színre való látásában áll. És ez a látás minden üdvözült számára egyforma. Különböző a fok, mert nem mindenki egyforma mértékben részesült Krisztus ajándékában, de mindenki számára elégséges a mérték ahhoz, hogy eljusson arra a fokra, amelyről az örök Bölcsesség öröktől fogva tudja, hogy elérhető az illető számára. De egyforma a jutalom, mert akár röghöz kötött szolgál az illető, akár hatalmas király, vagy egyházdoktor, vagy tanulatlan, aki alig tudja elmondani – nem is mindig jól – a legegyszerűbb és legáltalánosabb imákat sem, se mást nem ismer a vallás lényeges igazságain kívül, ha szentül él, és Istentől kapott hivatásának és adományainak megfelelő az életszentsége, amellyel betölti küldetését a világon, méltó tisztelettel használva és gyümölcsöztetve az Istentől kapott kincseket, megtalálja kincsét az égben.

Az égben levő szentek nem mind apostolok, nem mind próféták, nem mind evangélisták, sem pedig papok. Nem mind remete, nem mind bűnbánó, nem mind vértanú a hitért az, aki üdvözül. Nem mind szűz, nem mind szülő, nem mind kisgyermek az a „144000-es tömeg, amelyet senki sem tudott megszámolni, s amely minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből tevődött össze,” amelyről János beszél. A Titokzatos Test tagjai minden fajhoz tartoznak. De mindnyájan, még a legegyszerűbbek is, sóhajtoznak és szenvednek a küzdő Egyházban, hogy megszüljék magukban Krisztust, és eljussanak „a hit egysége és Isten Fiának ismerete által, a tökéletes emberi mivolta, Krisztus teljessége életkorának mértékére”, arra a tökéletességre, amely hasonló az Atyáéhoz, amit Jézus ajánlott az embereknek, mint az Isten gyermekeinek tökéletes mértékét.

Ez a kialakulás, szülés, hogy az Ég számára világra hozzanak egy „istengyermeket”, fájdalmas munka. Ezért van megírva, hogy az üdvözültek népe, amely hozsannázik a Báránynak, azokból áll, akik „a nagy megpróbáltatásból jönnek”. Ezeket a megpróbáltatásokat azok okozzák, akikről már beszéltem nektek: az ördög, a világ, a gyengévé vált én, amely a Bűn következtében megváltozott. És a szentpáli hasonlat: „a szülés fájdalmai” mindennél jobban kifejezi ezeket a következményeket.

Ha Ádám és felesége ártatlanok és az Úrhoz hűségesek maradtak volna, akkor az asszony fájdalmak nélkül szült volna. A férfi és a nő küzdelem és fáradozás nélkül elérte volna végcélját. Ugyanígy, Ádám minden leszármazottja számára nem lett volna szükséges a hosszú vajúdáshoz hasonló szenvedés ahhoz, hogy eljusson az égi születés napjához, miután megszülte magában Krisztust: az igazi keresztényt, Krisztus mását.

De a bűnnel jött a büntetés, és a büntetéssel a minden fajta fáradság, a testitől kezdve az erkölcsi és a lelki fáradságig, hogy „Isten gyermekévé” válják. Fáradság, amelyet azért bír elviselni, mert biztosan reméli a végén az üdvözülést. Biztosan reméli, addig a pontig, ami már hasonló annak megsejtéséhez, hogy mi lesz a boldog jövő. És a remény hitté válik. És a hit türelmet ad a jövőre való várakozásban.

A hit, remény és szeretet, a három isteni erény, amely, főleg a szeretet, segít elérni annak a teljes kifejlődését, ami már csírájában megvan bennetek. Ez a kegyelem, a dicsőség gyökere. Mint a nagy doktor (Szent Tamás) mondja, a kegyelemnek szüksége van arra, hogy közreműködjek vele minden értelmi és lelki képességetek és minden tevékenységetek, mind az érzéki, mind a lelki, mind a természetfeletti. Azaz azok a képességek, amelyek szent kívánsággal és vággyal Istenhez fordulnak, hogy hatékonyan működjenek bennetek, és elvigyenek titeket végcélotoknak: a dicsőségnek elérésére.

A testi ember átalakulása lelkié, és ettől az Atya Országának birtoklására felemelkedő gyermekké, aki Krisztus által és Krisztussal annak társörököse, valóban hasonló egy hosszas és gyötrelmes terhességhez és egy fájdalmas vajúdáshoz.

De ti, akik azt átélitek, vigasztaljátok lelketeket az isteni Mester szavaival: „Az asszony, amikor szül, metsző fájdalmat érez, mert eljött az órája; de amikor világra hozta gyermekét, többé nem emlékszik gyötrelmeire, örömeiben, hogy egy ember jött a világra.” De jóval nagyszerűbb születés az, amelyben egy ember újjászületik, saját akaratából, lélekben és igazságban, testi emberből Isten gyermekévé. És még emlékezzetek vissza a másik isteni mondásra: „Türelmetekkel elnyeritek lelketeket”, azaz megadjátok neki a dicsőséget a hosszú földi kínlódás után.

Dolgozzatok azért hűségesen és kitartóan átalakulástokon Isten gyermekeivé! Türellemmel várjátok annak meglátását, amiben most csak hisztek, hogy létezik, és reméletek, hogy megláthatjátok. Bármily hosszú legyen is az élet, és kemény a megpróbáltatás, mindig összemérhetetlenül alatta marad hosszúságban és mélységben a rátok váró örökkévalóságnak és boldogságnak. Bármily erősek legyenek azok a dolgok és tényezők, amelyek a ti küzdelmetek és szenvedésetek okai, gondoljatok arra, hogy Isten végtelenül nagyobb tényezőket és erőforrásokat adott a győzelemhez a felett, ami titeket támad és lesújt: a Kegyelmet, a Szentségeket, az evangélium szavait, a Törvényt, amelyet könnyűvé tett a Krisztus által beléje helyezett indítóok: a szeretet; és végül a Szentlélek segítségét és imáját.

(217)

A Szentlélek segítsége (Róm 8,26-27)

A Szentlélek többféleképpen segít gyengeségetekben.

Végtelen fényét és hatalmát adja nektek. Ezáltal átjár és megvilágít titeket lelketek legmélyéig. Mindent megtermékenyít. Kivirágoztatja a kegyelmet és a többi erényt. Megismerteti veletek az Atyát és a Fiút és kölcsönös Szeretetüket, azaz Önmagát úgy, amint semmiféle könyv vagy emberi bölcsesség szava sem képes megtenni ezt.

Isten mindig fénylő és egyszerű az Ő Bölcsességének végtelenségében. Az Ő oktatása isteni érintés, amely kigyújtja a titkok megvilágosítására alkalmas fényeket. Érintése simogatás, amely felkelti bennetek a szeretetet. Csók, amely megízlelteti veletek Isten zamatját. Azét az Atyaistenét, aki gondviselő szeretetével mintegy tejjel táplál titeket. Azét a Fiúistenét, aki Testével etet, és Vérével itat titeket. Azét a Szentlélek Istenét, aki bölcsességének mézét adja nektek enni, hogy megkívántassa veletek Istent, mint ahogy a méhek kívánják a virágok nedűjét.

És melyik virág ragyogóbb, kellemesebb, tisztább Istennél? És mi vonzóbb egy illatos virágnál; kellemes színárnyalatával és üdvös nedveivel? Vonzza még a legegyszerűbbeket és tanulatlanokat, még a gyermekeket is. Vonzza az öregeket is, akikben már nincs hamis emberi remény. Vonzza a keresztyükön keresztre feszített betegeket is, mert vonz anélkül, hogy fárasztó lenne, mert felvidámít, mert tanúskodik Isten létezéséről, gondviseléséről, aki gondját viseli még a rét fűvének is.

A Lélek oktat, tanít titeket, tanácsot ad, vezet titeket. Oly egyszerűen teszi ezt; emberségesen isteni csendjével, de lelkiileg, fáradhatatlan hangjával, amely elhangzik a figyelmes lélek csöndjében! Minden kiadásával; amire ti válaszoltok, közli veletek Isten még nagyobb ismeretét. Ez kiváltja bennetek Isten még magasabb fokú szeretetét. Még biztosabban meggyőződtek arról; hogy az Isten szeretetéből véghezvitt cselekedeteket az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel egyesülve és az Ő segítségével viszitek végbe, azaz az Ő Szeretetében. Ezért azok természetfelettié válnak, miközben az illető ember átalakul. Ez az átalakulás az Ige állandó szülése, az Atya akarata által történik, aki az Isten gyermekében „Krisztus másait” akarja látni. A gyermek annál inkább ilyen, minél inkább az Atya és a Fiú szeretetében él; azaz Isten Lelkének ölelésében.

Amikor ez az átalakulás teljessé válik, elvezet az emberi természettel kapcsolatos minden határ és korlátozottság felülmúlására. Felemel a szeretet mérhetetlen magasságába, egészen a feláldozásig. Vagy felemel a szemlélődésben egészen az elragadtatásig vagy a kinyilatkoztatásokig. Ezek alatt a misztikus lélek néhány rövid pillanatig megízleli azt, ami a legtökéletesebb örök boldogság előíze. Hosszabb ideig nem tudná megízlelni anélkül, hogy bele ne halna az örömbé. Megízleli anélkül; hogy meghalna édességétől; mert Istennek egy titkos működése megerősíti őt, amikor abban részesül. Segít titeket, szent vágyakat ébresztve bennetek, amelyek elvisznek titeket a szent cselekedetekhez, hogy mindig tanulékonyak és figyelmesek legyetek sugallataira. Ez az átalakulás csak annyiban válik teljessé, amennyire a még a földi számkivetésben élő ember erre képes. Ehhez az embernek ki kell üresítenie magát mindattól, ami nem tiszta szeretet. Ahhoz, hogy Istentől jövő, tiszta istenszeretet legyen, meg kell fosztania magát mindentől, ami akadályt képezhet. Azaz azoktól az érezhető indulatoktól, amelyek nem a természetfeletti, szeretetteljes célra irányulnak. A túlzott félelmektől minden emberi cselekedet tökéletlenségét illetően, összehasonlítva azt azzal a tökéletességgel, aki maga az Isten. Meg kell fosztania magát az aggódástól, hogy túl sokat tesz, és túl sok dolog saját akaratából származik, még ha jó céllal jön is. Ez kifárasztaná és elterelné figyelmét, és akadálya lenne annak, hogy hallgasson az isteni sugallatokra és szándékokra, amelyeket Isten ajánl neki a lelkében.

Amikor engeditek, hogy az örök és tökéletes indító sugalljon és mozgasson titeket, akkor átalakultok a szeretet emberévé. A szeretet királyi erényét választjátok vezetőtökké. Isten minden tevékenységét a szeretet által viszi végbe. Akkor bármit tesztek vagy mondotok, még akkor is, ha valakinek úgy tetszik, hogy semmit sem tesztek, valóban átalakultok az emberek gyermekeiből Isten gyermekeivé. Az emberek azért gondolják, hogy semmit sem tesztek, mert tevékenységetek nem látványos, zajos, izgatott, hanem teljesen bensőséges: a mindennapos ima és felajánlás, az áldozat, amire felszólítást kaptok, és amit véghezvisztek, énekek belsejében, emlékezve a szavakra: „Amikor imádkozni akartok, ne utánozzátok a képmutatókat, akik szeretik, ha látják őket az emberek, hanem menjetek be a házba, és ott zárkózzatok be.” Akkor utánozzátok az Atyát, aki égének titokzatosságában működik. Utánozzátok a Fiút, aki nem szerette a tetszésnyilvánításokat, és aki, amíg meg tudta tenni anélkül, hogy az Atya terveivel ellenkezett volna, szerette a názáreti elrejtőzést. Utána elmenekült minden nagyszerű csodája után, amit a tömeg előtt kellett véghezvinnie, hogy igazolja az Atya Igéjének és a Messiásnak igazi természetét. Vagy a hegyekbe vonult vissza, vagy eltávozott a bárkával a tavon, vagy az Olajfák-hegyére ment, vagy Tirusz és Szidon vidékére, vagy Magdala környékére, és még Szamária határába is. Kövessétek a Szentlelket, aki megszentelő tevékenységével zajtalanul és nyugodtan működik az emberi lélek mélyén.

Alakuljatok át, és vigyétek végbe Isten gyermekeinek műveit. Növeljétek ezáltal is vele való azonosságotokat, felemelkedéseteket a tökéletesség felé. Még inkább: énekek, akár természetes, akár lelki, mindig tökéletlen, az eredeti bűn következtében, megsemmisül – ez a helyes kifejezés – Jézus tökéletes énjének felvétele által.

Pál azt mondja: „Nem én élek, Krisztus él bennem”. Minden keresztény, aki végrehajtja ezt a földi átalakulást, amely az eszköz, amely által halála után átalakul az ég örök örökösévé, örökössé, birtokolva a rá eső örökséget, elmondhatja Pállal: „Nem én, Krisztus él bennem”. És valóban, cselekedetei Krisztus szelleme szerint végbevitt cselekedetek lesznek; imái állandóan folytatják Krisztus imáját, amit földi élete folyamán mondott; szenvedése valóban Krisztus szenvedésének folytatása és beteljesítése lesz. Ugyanabból a célból: az emberek megszentelődéséért, és következésképpen ugyanaz lesz a vége: a dicsőséges és örök fölmagasztaltatás, a megaláztatás és a feláldozás elszenvédeése után.

Végül, a Szentlélek segít titeket tökéletes imájával, miután önmaga közlése által végrehajtotta az egyesítést és átalakított titeket Óbelé, a tanulékony ragaszkodással sugallataihoz. Ezáltal a bennetek levő Lélek támogat titeket gyengeségetekben, és dolgozik megszentelődésetekben. Sugallatait nem érezte volna veletek, ha látta volna, hogy nem tudjátok követni azokat olyan módon, ami javatokra vált volna, és így átváltozott volna számotokra a büntetés tárgyává.

Ő Isten. Azért tudja, hogyan kell imádkozni. És megteszi azt veletek és értetek: Imája a tietekkel együtt száll fel. Imátok hatásossá válik a Lélek imájával való egyesülés által. Felszáll az égbe, annak trónusához, aki „kutat” a szívekben, és ismeri, mit kíván a Lélek, és miként jár közben a szentekért, aszerint, hogy Isten mit kíván mindegyikük számára. És ez a segítségük segítése: a ti megigazulásotok, erőtök, megszentelődésetek, ami a földön történik, ott gyakorolják, ott kezdődik el, és az égből nyeri el koronáját.

A választottak (Róm 8,28-30)

Minden javára válik annak, aki szereti Istent. Isten minden dolgot előre úgy rendel el, hogy a jó eszközei legyenek szentjei számára. Azok is, amelyek, természetüknél fogva, a felületes szemlélőnek a szenvedés eszközeinek és a rossz veszélyének látszanak, mert csüggedést, kételyt vagy lázadást okozhatnak a lélekben.

De nem maguk a dolgok járhatnak ezekkel a következményekkel. A jellem, amit nem a természetes erkölcsi törvények szerint alakítottak ki, és a lélek, amelyet nem az isteni törvény alakított ki, azaz amely nélkülözi a jóakaratot, hogy minden dologban, amit Ő javasol, Istent szolgálja, az ami az Isten által jó célú szolgáló dolgokat a tökéletlenségekbe vagy többé kevésbé súlyos bűnökbe esés eszközévé teheti. Ha valaki ennek ellenkezőjét gondolná, azaz azt, hogy Isten előre nem jó célra rendeli a dolgokat, azt jelentené, hogy a kegyelemre való elrendelés is rossz, mert gyakran a példabeszéd nem gyümölcsöztetett talentumává válik, annyira, hogy a semmittevőtől, aki igazságtalanul ítélte meg urát, maga az ura veszi el a talentumot, hogy másoknak adja, akik képesek azt gyümölcsöztetni.

De talán Isten az, aki meggátolja, hogy az emberek, hogy a kegyelemre szánt minden ember, helyesen használja ezt a kincset, aszerint, amint felkínálták neki, hogy azt használhatja? Nem. Annyira, hogy Ő azoknak is, akik nem ismerik az igaz Istent, szívükbe helyezi a természettörvényt és a lelkiismeretet, amely által úgy élhetnek, hogy Krisztus Titokzatos Testének lelkéhez tartozhatnak, ha testéhez nem is, és így örvendhessenek a kegyelem jótéteményeinek.

Isten tudja, kik azok jelenleg, vagy kik voltak, vagy kik lesznek, akik nem hagyják felhasználatlanul Isten titokzatos segítségét, amiket azért ad, hogy az ember elérkezzék céljához. Isten öröktől fogva tudja ezt. És tudja azt is, kik voltak, kik jelenleg, vagy kik lesznek azok, akik többé vagy kevésbé teljesen átalakulnak, vagy átalakultak vagy át fognak alakulni, az Istenember hasonlatosságára és képmására, a szeretet, a lelkiismeret szavának és az erkölcsi törvény parancsainak való engedelmség által.

Valóban, az utolsó napon, a Nagy Ítéletnél, látni fognak azok között, akik az Emberfiának jobbán állnak, sok olyant, akiket az emberek nem ítéltek kiválasztottnak az Ország számára, mert nem tartoztak az Egyházhoz. Ugyanakkor balján lesznek sokan, akik, legalább látszólag a Titokzatos Test élő tagjai voltak, és akiket az emberek az Ég biztos örököseinek ítéltek. Egyedül csak Isten ismeri igazán a dolgokat. És nagy lesz azok csodálkozása, akik ítéltek, éppúgy, mint azoké, akik a megítéltek két csoportjában lesznek.

És azok, akiket Isten titokzatos működése választott ki, helyes lelkiismeretüknek engedelmeskedve, azt fogják mondani: „Hogyan lehet, hogy mi itt vagyunk, hiszen se nem ismertünk téged, se nem szolgáltunk neked úgy, amint mondod, csitítva éhségedet, szomjadat, befogadva és meglátogatva téged?”

És az Igazságos Bíró, aki meghalt azért, hogy minden jóakarátú embernek megadja az örök Életet; azt fogja válaszolni: „Mert ismertetek engem anélkül, hogy tudtátok volna, és tudatokon kívül szolgáltatok a felebaráti szeretet által. Rajtam segítettek, mert egy korty vizet is, amit szeretetből adtatok egy szomjazónak, nekem adtátok szeretettel.”

És megkérdezik az elvetettek: „Hogyan zárhatsz ki minket Országodból, ha tieid voltunk?”

És Ő azt válaszolja: „Amint bezártátok szíveteket testvéreitek nélkülözése előtt, úgy zárom be én előttetek az Ország kapuit. Amit nem tettetek a legkisebbel köztetek, velem nem tettétek, és súlyosabb a bűnötök, mert ti tudtátok rólam, evangéliumomról és a Törvényről. Távozzatok azért tőlem, gonosztevők, mert az én testvérem az, aki hozzám hasonlít, és ti,

kétszínű álarc mögött, nem hasonlítotok hozzám, mert nincs bennetek a Szeretet, ami az én természetem.”

Íme, miben áll a hasonlóság: a szeretetben. Tökéletes szeretet van abban, aki az Elsőszülött a testvérek között. Szeretet, amely arra törekedett, hogy a legtökéletesebb legyen a Krisztusban testvérek testében és hitében. Aki nem a szeretetben él, és nem gyakorolja a szeretet cselekedeteit, az nem Krisztus testvére és következésképpen nem társörököse. Krisztus annyira szerette testvéreit, hogy meghalt értük.

Akiket előre a dicsőségre szánt, azokat utána meg is hívta. És a meghívottak nem maradtak és nem maradnak süketek a hívásra, se bele nem fáradnak követésébe. Sőt, hősiiesen mentek és mennek nyomában a tökéletesség meredek útján. Nem csüggedtek el, és nem vesztették el kedvüket, ha az Úr kiválasztó szeretete számukra megpróbáltatások és szenvedések hosszú sorozata volt. Nem hitték, és nem hiszik, hogy Isten kevésbé szereti őket, ha megengedi, hogy az emberek és az események elkeseredetten üldözzék őket. Nem csüggedtek el, ha a test gyengesége vagy lelki ellanyhulás miatt elestek vagy elesnek. Sőt, ismerve azt, aki meghívta őket, az Ő szeretetét, irgalmát, Atyának és Testvérnek érzik Őt a fájdalmas viharok idején is. Bízva Krisztus végtelen érdemeiben, amiben erősen hisznek vagy hittek, befejezték vagy folytatják útjukat az égbe, ahonnan a hívás jön.

Senki sem kivétel ettől a szabálytól, ha meg akar maradni a dicsőségnek azon a fokán, amelyet Isten neki szánt. Senki, bármennyire szereti is őt Isten, nem eshet bele a kvietizmus semmittevésébe, mondva: „Hiszen Isten ott akar engem, és gondja lesz rá, hogy elvezessen oda.” Mindenkinek dolgoznia kell az isteni ajándékok gyümölcsöztetésén, és nem szabad azokat téleneknek hagynia

Ádám és Éva ártatlanok és a kegyelemmel és más ajándékokkal teljesek voltak. Eltékozoltak annyi sok kincset, és századokon keresztül fizettek hűtlenségükért és ostoba ítéletükért: hogy mivel Isten annyira szerette őket, nem volt szükség arra, hogy annyira tartsanak tőle, és teljesen engedelmeskedjenek neki.

Jézus, az Ember, az Asszonytól való születés által, és Mária, mindketten, mint az első Ádám és az első Éva, ártatlanok voltak, elhalmozva ajándékokkal, és az Atya nagyon szerette őket. Ők hűségesen őrizték, tevékenyen és igazságosan használták a kapott ajándékokat. Így nem ismerték meg a test felbomlását, hanem minden szeplőtől mentes lelkük azzal egyesülve lépett be az örök Országba, a teljes dicsőségre anélkül, hogy várniuk kellett volna a világ végéig ahhoz, hogy testük is örvendezzék az utolsó ítélet után megdicsőült feltámadottak tökéletes örömének. Ez történt volna minden emberrel, ha ártatlanok és Kegyelemmel teljesek maradtak volna.

Ki választhat el Istentől? (Róm 8,31-39)

Ti nem kerülhetitek el a test felbomlását. Nem szállhattok fel azonnal a lélek és a test teljes dicsőségébe, amint Jézussal és Máriával történt. Egyedül ebben a két dologban különböztök Jézustól és Máriától. Egyébként azonos a sorsotok az Istent szerető, hűséges gyermekek közös sorsával. Különböztök azonban az Atyával egylényegű természettel rendelkező Egyszülöttől, aki emberi természetében és tökéletes életében az Elsősülött minden ember között. És különböztök Anyjától, akit a kinyilatkoztatások (Sir 24,5 – Vulgata) és az Egyház doktorai Elsősülött leánynak neveznek. Őt a kegyelem és életszentség tekintetében csak a testté lett Ige előzi meg, aki mivel Isten, maga a Kegyelem és a legtökéletesebb és végtelen Szentség.

Semmi más dologban nincs különbség köztetek. Isten részesévé és társörökösévé tett titeket a természetfeletti gazdagságnak, amellyel elhalmozta két kedveltjét: Jézust és Máriát. Ebben az Ő Krisztusa által részesültetek, akit feláldozott, hogy megadhassa nektek a Kegyelem, a Szentségek, a Titokzatos Testben való Élet kincseit. Krisztus annak legszentebb Feje. És megadta a Szentek közösségének és az örök és boldog Életnek a kincseit. Nem különböztök tőlük sorsotokban. De gondolkozzatok rajta! Nem különböztök a sorsban és a földöntúli és természetfeletti rendeltetésben. De a természetesben sem.

Amint Jézus és Mária részesültek megpróbáltatásaikban, szenvedéseikben, küzdelmeikben, szorongásaikban, a megnemértéseikben, úgy ti is, nektek is részesülnötök kell azokban, hogy hasonlók legyetek hozzájuk.

Amint Isten igazolta a két Kiválasztottat a kiválasztottak között, és megdicsőítette őket az emberek és az angyalok előtt, úgy titeket is igazolni (üdvözíteni) fog, és utána megdicsőít, ha Isten gyermekeiként éltek. Isten megtette ezt a földön Fiával a Jordánál, a Tábor-hegyén, a Mória-hegyén (a Templomban), az Olajfák-hegyén, 40 nappal húsvét után, és a legünnepélyesebb formákban. Minden csoda, amit Jézus végbevitt ama három évben, amikor az evangéliumot hirdette, az Atya igazolása volt a Fiú cselekedeteit illetően, és válasz volt ellengégei vádjaira. És Isten igazolta Máriát a Kálvárián, a sírnál és az utolsó vacsora termében, az anyák legszentebbjét, annak gyötrelmei és siralmi közben, és az Olajfák-hegyén, még egyszer, amikor Mária legtisztább lelkét, amely lángoló szeretetének utolsó elragadtatásában elvált ártatlan, szűzi testétől, az angyalok föl vitték az égbe.

Isten nem ítéli el az ember könnyeit és irtózását a szenvedéstől és a fájdalomtól. Csak a bűnt ítéli el, a töredelem hiányát, és ha kétségbe vonják irgalmasságát. Erre Jézus és Mária legyen számotokra a példakép. Igazolást nyer az első: az emberi borzadása miatt a haláltól, és pedig olyan haláltól; igazolást nyer a második (Mária), néma vagy kiáltó siralmára, az Ő és saját Fiának Atyjához, Jézus szenvedésétől kezdve feltámadásáig.

Isten nem ítéli el a haláltól való irtózást, a fájdalomtól való idegenkedést, a sírást az elhagyatottság idején és annak szenvedés láttán, akit szerettek, az emiatt való panaszkodást Istennél. Sőt, ezek a könnyek, ez az irtózás a legértékesebb pénz az ég elnyerésére, ha ti, amikor azt elszenveditek és kiontjátok, nem hagytok fel Isten szeretetével és az életszentségre törekvéssel.

Jézus, aki annyi könnyet ontott, és aki tapasztalta a fájdalmat, és elszenvedett minden szenvedést, mind Anyja, mind saját testének szenvedése miatt, közbenjár értetek az Atyánál. Ő tudja, mit jelent embernek lenni. Ő mondja nektek.

– Tegyetek úgy, amint én tettem! Sírjatok, borzadjatok meg szenvedésetek és keresztetek előtt, nyögyetek! De, mint én, teljesítsétek az Atya akaratát. És én igazolni foglak titeket mindenben. Egyesüljetelem velem és Máriával, amint én egyesültem az Atyával és Anyámmal, és mi támogatni fogunk titeket. Én vagyok az Élet, és Ő az Élet Anyja és a ti Anyátok.

Gyermekeivé fogadott titeket abban az órában, amikor ő nem halt meg, mert Isten azt nem akarta, hanem isteni segítséget nyújtott neki, de inkább szenvedett, mint én, látva engem meghalni oly gyötrelmek között. Mi mindent megismertünk: az éhséget, a fáradságot, a szegénységet, az aggodást, az üldöztetéseket, a veszélyeket, az igazságszolgáltatás kardját és a fájdalmat, amely megszakítja az életet, vagy átjárja a szívet és a lelket, és ezért közbenjárunk értetek. Szeressetek minket, amint mi szeretünk titeket! És győztesek lesztek minden dologban, amik elválaszthatnának titeket Istentől. Szeressetek minket, és a szeretet, a Hármass Egyisten és Isten Leánya-Jegyese és Anyja és a ti Anyátok iránt, fog igazolni titeket és lesz jövő és örök dicsőségetek. Ki választhat el titeket Istentől, ki tud megfosztani az égtől, amelyre szánt titeket; ha a szeretet köteléke által egyesülve maradtok az Istennel és az éggel? Miféle dolgok tudnak behatolni belétek, és elválasztani titeket Istentől, ha én, a Szeretet, eltöltelek titeket magammal, mert ti kiüresítitek majd magatokat mindentől, hogy egyedül engem fogadjatok be? Milyen dolgok okozhatják igazi halálotokat, ha az Élet, azaz a Szeretetem, még bennetek lesz? Ki tud majd legyőzni titeket, ha bennetek lesz majd az, aki legyőzte a világot, az ördögöt és a testet? Semmi sem lesz képes elválasztani titeket Istentől, megfosztani az égtől, a Sátán és az emberek rabszolgájává tenni, „holtakká” tenni az igazi Élet számára, ha ti nem akarjátok. Semmi sem lesz képes ártani nektek az örökkévalóságon keresztül, ha ti bátran Istené akartok lenni. Semmi sem lesz képes legyőzni titeket, ha a kereszt jele lesz homlokotokon, és ha a szeretet lesz szívetekben. Az Ég azé, aki ért ahhoz, hogy kiérdemelje. És Isten azt akarja, hogy megteljen veletek: Ezért megad nektek minden dolgot, ami segíthet titeket az Ég kiérdemelésében, és a dolgokkal együtt magát Fiát, Önmagát és Szentlelkét. „Ki olyan, mint az Isten?” kiáltja a védő Főangyal, akinek ez a neve. És a Főangyal együtt harcol veletek és értetek, és biztosít arról, hogy mivel Isten bennetek van, semmi és senki sem képes legyőzni titeket, és lelketek halálát és örök nyomorúságot okozni.

(229)

Az ígélet gyermekei (Róm 9,1-13)

Ez a pont nagyon mély, mind a szabály miatt, amit a szeretet gyakorlására ad, mind pedig az oktatásban, amit azoknak ad, akik a földi javakért lemondanak az égi javokról.

Pál segítségül hívja a Szentlelket, aki az igazak szívében és testében lakik. A Szentlélek hangja beszél. A lelkiismerethez szóló Hangot a lelkiismeret a maga oktató, vezérlő, törvényre figyelmeztető hangjává teszi. Pál azt mondja: „nagy a szomorúságom, és állandó a szívem fájdalma. Szeretném, ha én magam lennék távol Krisztustól, testvéreimért (testvéreim javára), akik test szerint vérrokonaim: az izraelitákért. Ővők a fogadott (isten)gyermekség, a dicsőség, a szövetség, a törvények, az istentiszteletek, az ígéret, a pátriárkák. Tőlük (származik) test szerint Krisztus...”

Pál zsidó volt és izraelita, Ábrahám leszármazottja. Elismeri ezt, mint az, aki tanúskodik, és dicsekszik az őseivel való vérrokonosság nemességével. Teszi ezt azután is, hogy a damaszkuszi úton hirtelen megvilágosításban részesült, ami elszakította a kiszáradt zsinagógától, hogy elmerítse a kegyelem hétágú folyamában, amely az Egyház kebléből tör fel, a Sziklából, amit az örök Főpap, Krisztus állított fel, s amelyre Saul hiába rontott rá. Csak Isten akaratából nem zúzódott szét az összeütközésben, amely akarat nagy dolgokat rendelt el Saul számára.

Jóllehet már elszakadt a zsinagógától, az érzelmek még egyesítették testvéreivel, akik Ábrahám véreből származtak. Nem helytelen az ilyen érzelem, mert ha a felebarát az, akit minden, földön lakó embernek szeretnie kell, akkor még inkább felebarátnak kell tekinteni azt, akivel egyesít a közös származás, haza, törvény.

Pál a kilikiai Tarzusból származott. Római állampolgár volt, mert Kilikia Rómától függött. De zsidó volt, Benjamin törzséből, születése és a Törvény szerint. Az áttértek, vagy a szórványokban élő zsidók között, vagy maguk a palesztinai farizeusok között is kevesen lelkesedtek annyira a mózesi és farizeusi vallásgyakorlatokért, mint Saul, aki a fanatizmusig és igazságtalanságig ment lelkesedésében.

Ragaszkodása testvéreihez és régi hitéhez megmaradt tehát azután is, hogy új hitre tért. Krisztus apostolává lett, és pedig a legbuzgóbbá az apostolok között. Önmagával együtt átvitte az új időszakba múltjának minden meg nem alkuvását, egész fanatizmusát, amit emberi természetétől örökölt.

De, miután az átmenet megtörtént, Isten – a megtestesült Ige – rendkívüli műve által, úgy átváltozott szeretete egykori testvérei iránt is, mint minden benne, a földi érzelemtől a természetfeletti szeretetre. Meg nem alkuvása és fanatizmusa is átváltozott, jóllehet megmaradt. Saul buzgó, meg nem alkuvó, fanatikus farizeus volt, aki megkövezte Istvánt, ha nem is kövekkel, de szavakkal, és üldözte a keresztényeket. Miután Pállá lett, égett, nem a gyűlölettől, hanem a szeretettől, meg nem alkuvó volt Isten tiszteletében és a lelkek java iránt, elsősorban önmagával, és utána mindenkiel, Péterrel, a főpappal kezdve, egészen az utolsó hívőig.

És íme, mert az előbbi földi érzelem testvérei iránt felemelkedett és megtisztult, és a természetfeletti szeretet szenvedésévé vált benne, mivel őket is az Országban szeretete volna látni, megtérve, bűnbánatot tartva, megújulva Krisztusban általa és benne, akit ők elvetettek, míg köztük élt, és mindhalálig üldözték, vérét magukra kívánva, nem szent célból, hogy megváltsa őket, hanem gyűlöletből és gúnyolódva.

Az istengyilkosságnak ez a bűne fáj Pál szívének, összeszorítja és betölti azt. Makacs megmaradásuk ebben a bűnben, ami tovább tartott Krisztus üldözésével, mivel üldözték a keresztényeket, nagyon szomorúvá tette Pált. Egészen addig a pontig, hogy Pál kívánta, és szinte kérte, hogy távol legyen Krisztustól, akit pedig hön szeretett, csak hogy ők eljussanak a

bűnbánatra és Krisztus szeretetére, s így kiérdemelje, hogy Isten élő fogadott gyermekeivé és Krisztus testvéreivé legyenek, nemcsak test szerint – amit Ő fölvevett az Ádám-tól való leszármazás által az anyai ágon, és Ábrahám-tól, Izsáktól, Jákobtól és – az elkövetkező nemzedékeken át – Jesszétől, majd végül utolsóként a Dávid törzséből származó Márián keresztül, aki által, a názáreti Jézus izraelita, a választott nép legtisztább törzséből – hanem társörökös-ként is a mennyei Atya Országában.

Azoknak, akik igazi keresztények akarnak lenni, magukévé kell tenniük Pál érzelmeit, eltávolodott testvérei iránt. Ezek a tékozló fiak különbözők lehetnek. Vannak köztük olyanok, akik keresztények, mert hisznek Krisztusban, de nem tagjai a Titokzatos Testnek, mert nem egyesülnek a titokzatos Szőlőtővel, vagyis a római Egyházzal. Ezek közül egyesek holt tagok a római Egyházban, akár azért, mert miután részesültek a keresztségben és az igaz Egyház más szentségeiben, rosszakaratból halálos bűnökbe estek és bűnös életmódot folytatnak, akár azért, mert különböző tévtanokat fogadtak el, és magukra vonták az egyházi büntetéseket. (Babonák, bálványimádás, bálványozás ember iránt is, az ördöggel való szövetkezés, keresztényellenes csoportokhoz tartozás, spiritizmus, varázslás és hasonló dolgok miatt.)

A felebarát iránti tökéletes szeretetet gyakorolja; aki ezekért áldozatot hoz, hogy visszatérjenek az Élethez és részesüljenek az örökkévaló boldogságban. És a szabály ez: ne csak azokat szeressétek, akik hasonlók hozzátok vallásuk és életszentségük által, és azokat, akik titeket szeretnek, hanem azokat is, és elsősorban azokat, akik nem hasonlók hozzátok, akik ellenségeitek. Ezeknek nagyobb szükségük van szeretetetekre. Ugyanígy azoknak is nagyobb szükségük van rá, akik üldöznek és gyűlölnék minket és a mi hitünket, a mi cselekvésmódunkat. Ez a szeretet tanúskodik arról, hogy tökéletes képzést kaptunk Krisztusban, aki még keresztre feszítőinek és gúnyolóinak is megbocsátott. Az a szeretet végtelen értékű mennyei kincs számotokra:

A második oktatás a különböző értékű földi és égi javokról, megtalálható a 6-8. és a 13. versben.

„Nem mindenki izraelita, aki Izraeltől származik. Az Ábrahám törzséből származottak sem mind (Isten) gyermekei, hanem »Izsáktól lesznek utódaid«. Azaz nem a testi származás szerinti utódok Isten gyermekei, hanem az ígéret gyermekei számítanak utódoknak.”

Íme. Megvan még az ember szabad akarata, az, ami eldönti jövő és örök sorsát. Ádám szándékosan bukott el. Káin szándékosan vált testvérgyilkossá és menekülővé. Tőle származtak a test gyermekei, azaz azok, akik elhagytak minden törvényt, még az erkölcsieket is. Ugyanígy Izmael rossz akarata volt az oka annak, hogy kiűzték Ábrahám törzséből. Ez tette őt a test gyermekeinek szülőjévé, ahelyett, hogy Istené lett volna, mert egyiptomi asszonyt, azaz egy bálványimádót vett feleségül.

Telnek az évszázadok, és Izrael megismétli ezt a tévedést. Királya idegen és bálványimádó asszonyokat vesz feleségül; és az Úr Temploma mellett bevezeti a bálványimádást. Ezzel előkészítette a talajt a politikai és vallási szakadáshoz, amely századokra megosztotta Izraelt, Júda és Izrael területére és Palesztina lakóit – a zsidókat és a galileaiakat – szembeállította a samaritanusokkal, egészen a Krisztus halála utáni időkig.

De még előbb egy másik, megvetve az igazán értékes és maradandó dolgokat, és ragaszkodva a földiekhez, elvesztette elsőszülöttségi jogát a választott törzsben, és utána az atyai áldást is. Ez az áldás, hasonló volt ahhoz az áldáshoz, amelyet a Teremtő Atya adott a természetes atyának, hogy rendkívüli hatalommal ruházza fel az elsőszülöttet. Végül el fogja veszíteni az Ígéret Népéhez való tartozást, megalkotva az edomiták vagy idumeusok törzsét, azt a népet, amelyet az Úr megvetett (Mal 1,4), mert többé nem tartozott Izraelhez, hanem rabszolgák faja volt, mint Izmaelé, és nem szabadoké. Ez jelenti a jövőbeli különbséget a Zsinagóga Törvényének fiai és Krisztus Egyháza Törvényének fiai között, amely követőit Isten gyermekeivé, Krisztus testvéreivé és az ég örököséivé teszi.

Tehát nem az örök és tökéletes Akarat megváltozása vezeti el a tökéletes szabadságra és az Ország életéhez inkább ezeket, mint azokat, amint szeretnék mondani a reformált és tévtanító egyházak. Hanem az ember szabad akarata, amely választhatja ezt, inkább, mint azt, amint neki tetszik: a testet vagy a lelket, a világot vagy az eget, a Sátánt vagy Istent.

De csak azok lesznek Isten gyermekeivé, és maradnak azok, akik hűségesek maradnak Istenhez, és erősen hisznek az Ő Fiában, Krisztusban, és Törvényei és tanítása szerint élnek. Ez a Törvény és tanítás teljessé teszi a Sinai Törvényét, nélkülözi a zsinagóga láncait, és ismét szabaddá tesz, amint Isten szabad, jóvá, amint Isten jó, és egyszerűvé, amint Isten egyszerű.

Azok, akik magukat „elszülötteknek” képzelik Isten népében, mert előbb jöttek, üldözték azokat, akiket kisebbeknek tekintettek, mert utánuk jöttek, követve a „názáreti ács fiát”. Megvetették ezt az ács fiát, pusztán azért, hogy lekicsinyeljék. Ezzel egyúttal megvetették Őt, akit Isten annyira szeretett Izraeljének adott, mert úgy rendezte, hogy megtestesült Igéje Izraelben szülessen. Ez történt Izmaellel és Ézsauval, a származás szerint kiválasztott elsőszülöttekkel is. Bűneik következtében rabszolgákká váltak, és főleg az istengyilkosság nagy bűne miatt, lemetszette őket Isten a fiak népéről. Az örök Szeretet gyűlöltjeivé váltak, mert nem tudták elfogadni és szeretni a Szeretetet, aki szeretetből testet öltött.

Azok viszont, akik nem tartoztak Isten Népéhez, (a minden országból és időből származó pogányok), azzá váltak. Krisztus Országához tartoztak a földön azáltal, hogy királyi Jegyeséhez, az Egyházhoz tartoztak, és az Égben, mivel följutottak oda, annak bírására. Így ígérte meg Isten megváltozhatatlan Szava az Édentől kezdve, és utána, a pátriárkákon és a prófétákon keresztül Krisztusig, és az Ő szája által, és utána még az Egyház Tanító tekintélye által, egészen addig, amíg az Egyház létezni fog.

A Megváltóra vonatkozó régi ígélet már beteljesült az Ő eljövételével és küldetésének teljesítésével a világon. Az új ígélet veszi át a helyét: „Mindaz, aki hisz Krisztusban és elfogadja Őt és tanítását, Isten gyermekévé lesz, és részesül az örök életben.” Úgy, amint a régi zsinagóga helyét átvette, és pedig örökre, a világ végéig, Krisztus Egyháza, és az Ószövetséget követi az Újszövetség.

Csak az ígélet gyermekei – azaz azok, akik hisznek Krisztusban és a Titokzatos Testben élnek; amelynek Ő a legszentebb Feje, tagjai pedig a hívők gyülekezete – „számítanak leszármazottaknak”, és ezért társörökösöknek az örök Jeruzsálem Országában.

Isten irgalmas (Róm 9,14-18)

Senki sem tehet szemtelen megjegyzéseket, se nem parancsolhat Istennek, akkor sem, ha előtte igazságtalannak látszik Isten eljárása az egyesek, népek, vagy az egész emberiség iránt, hacsak nem akar szentségtörést elkövetni, vagy hitetlennek mutatkozni.

Mert valóban, azok; akik nem hiszik, hogy valami Istentől jöhet, ha nem látnak valami isteni megnyilvánulást, azonfelül, hogy utánozzák Tamás apostol bűnét, megismétlik a farizeusok, főpapok és írástudók megbocsáthatatlan és meg nem bocsátott bűnét. Tamás bűne a Krisztus hitében még meg nem erősödött ember bűne volt. Megrázta őt Krisztus elfogatása és gyalázatos halála. A farizeusok, főpapok, írástudók és mások bűne pedig az volt, hogy abban a pillanatban, amikor Isten szeretekének, végtelen Szeretetének legnagyobb áldozata teljesedett, azt követelték, hogy Krisztus szálljon le a keresztről, és mentse meg magát, akkor majd hisznek benne. De ha megtette volna, az sem lett volna elég számukra, mert azt mondták volna: „Azért tette ezt, mert ördög, és Belzebub segítette őt.”

Senki se tehet megjegyzéseket Istenre, és nem parancsolgathat neki. Mert az Isten, Isten, és minden egyéb semmiség Őhöz viszonyítva: a személyek, a múltbeli, jelenlegi és jövőbeli események. Ő Egyetlen és Hármasság, Végtelen, Tökéletes, mindhárom Személyében és csodálatos Egységében éppúgy, mint tulajdonságaiban és műveiben.

Nincs más Isten kívüle. Ő az Atyaisten, a Teremtő, az ég és a föld Ura, a Szentháromság első Személye, Aki senkitől sem született, mert Örök, és Önmagától, isteni nemzés által szülte Igéjét, a Második Személyt, aki által minden lett, aki isteni, örök, végtelen, tökéletes, mindenben egyenlő az Elsővel, aki tetszését leli benne, úgy, amint a Fiú tetszését leli az Atyában, aki Őt szülte. Kettejüknek ebből az egymás iránt táplált örömebből ered a Szentlélek, aki az Atyától és a Fiútól származik, Aki az Ő Szeretetük. Ő köti őket össze, az Ő ölelése egyesíti őket. Ő a tűz, amely egybeolvasztja őket anélkül, hogy összekeverednének a Személyek. Ő a béke, akiben fáradhatatlanul működnek, és ahol együtt megpihennek a Szereteten, a Szeretet által és a Szeretettel, amely tőlük származik, és amely Isten legnagyobb tulajdonsága, és amely maga Isten lényege.

Ő, Isten, mivel a Szeretet, szükségszerűen az Igazságosság is. Mert, csak aki nem szeret, az igazságtalan a hozzá hasonlókhöz, gyermekeihez és testvéreihez. Még ha tudja is, hogy valakinek a cselekedetei helytelenek, igazságos a büntetésben, nem megy túlzásba sem a szigorúságban, sem az engedékenységben, hanem a bűnnel arányos mértékben cselekszik. Ha nem tartaná helytelennek azokat a cselekedeteket, amelyek azok, nem jó, hanem ostoba lenne.

Isten szeret. Atyaként szereti gyermekeit. Jézus, az Istenember pedig testvéreiként szereti őket. Tehát mindig igazságos, a büntetésben éppúgy, mint a jutalmazásban. És amikor a megtestesült Bölcsesség ajkáról jöttek az evangéliumi tanácsok: „Azt tegyétek és úgy, amint én teszek! Legyetek tökéletesek, mint mennyei Atyátok!”, az Ige erre a szeretetteljes igazságosságra buzdított: Az Atya tökéletes igazságosságára, és az emberré lett Fiúéra. Arra az igazságosságra, amely nem hajlik egyik oldalra sem, se a nyomásnak nem enged, se ajándékozással nem lehet megvesztegetni, nem befolyásolja a baráti vagy rokoni kapcsolat, hanem minden anyagi és földi dolog fölé emelkedett lélekkel ítél, feloldoz vagy elmarasztal aszerint, hogy ki mit érdemel.

Igazságosnak lenni a felebarát iránt még nehezebb, mint Istent szeretni. Mert Isten jó, és könnyű szeretni azt, aki jó. Isten a vigasz, és könnyű szeretni azt, aki megerősít és megvigasztal. Isten a védelmező, és könnyű szeretni azt, aki védelmez minket. De a felebarát gyakran gonosz, igazságtalan, kész a megszorításra és fájdalmatok növelésére megnevelésével, makacsságával, gúnyolódásaival és kegyetlenségével. Könnyen magatokra

hagy titeket, ha mások elnyomnak, vagy ha szerencsétlenek vagytok, még ha nem válik is bűntársává annak, aki elnyom titeket, azért, hogy még inkább elnyomjon és megszorítsa titeket. Nehezen bocsát meg, ha úgy ítéli, hogy ti igazságtalanul bántottátok vagy károsítottátok meg, jóllehet ti ártatlanok vagytok. Még kevésbé hajlandó megbocsátani nektek, ha bebizonyul, hogy ti vétettetek. Azért nehéz szeretni őt.

De Jézus azt mondta: „Szeressétek azokat, akik gyűlölnék titeket, és a Magasságbeli gyermekei lesztek.” Miért? Mert szeretetetek tökéletes lesz. Istenhez a legnagyobb fokban hasonlókká váltok, mint az Ő képmásai. Minden gyermek olyan életet kap, amilyent apjának magja átad neki. Eltörölhetetlen vérenek összetétele, külső megjelenése, jelleme, a néven kívül az atyai testi örökségek. Így ti is felveszitek Isten legfőbb jellegzetességét, ami lényegét alkotja. Fölveszitek magának Istennek az életét, általa, benne éltek, és igazi gyermekeivé váltok, nem a természet és a lényeg azonossága által, hanem a teremtmény természetfeletti válása által, ami így megistenül azáltal, hogy arányos módon részt vesztek a Hármasság Egyisten cselekedeteiben, és a hasonlatosság által azt teszik, amit Ő öröktől fogva tesz: szerettek.

Isten azt mondta Mózesnek: „Irgalmas leszek... részvétellel leszek...” De nem abban a pillanatban kezdődött meg irgalmassága és részvéte. Jóllehet egyesülve az isteni igazságossággal, azok már elevenek voltak az Édenben, a két bűnös előtt, akiket a földi életben arra ítelt, hogy dolgozzanak, szenvedjenek, fáradozzanak, számkivetésben éljenek és meghaljanak, de megbocsátott nekik az örökkévalóságon keresztül a Megváltás megigérésével és a Megváltás által.

Sőt, mi több: az irgalmasság és a részvétel léteztek már azelőtt, hogy az ember élt volna, akinek bűneiről tudott Teremtője. Megteremtette az embert, hogy neki adja az Eget, az istengyermekséget és az Istenhez való hasonlóságot. Megteremtette őt, már ismerve sorsát. Tudta, hogy szándékosan bűnössé, lázadóvá, törvényszegővé, tolvajjá, gyilkossá, erőszakossá, hazuggá, fajtalaná, szentségtörővé, bálványimádóvá fog válni emberi engedékenységből. Ismerte az ember minden rossz hajlamát, amely jelen volt az emberben, akinek szentté kellett volna lennie. És főleg ismerte azt, hogy egykor az ember képes lesz majd megölni Igéjét, aki az emberért felvette az emberi természetet. Tudta, hogy számtalan sebet fog ejteni rajta bűneivel, amelyek oly számosak lesznek, mint a tenger fenekén levő homokszemek. Ezt fogja tenni attól kezdve, hogy eljön megváltani, egészen a világ végéig. Ez megadja Isten végtelen irgalmasságának és részvételének pontos mértékét.

Ő öröktől fogva látta Igéjét, és örök Gondolata elgondolta mindazokat a dolgokat, amelyeket Igéjéért megteremtett. Örvendezve csodálta gondolatában a teremtett világ számtalan szépségét és csodáját, amelyet a megfelelő pillanatban Igéjéért fog létrehozni. De ugyanakkor a világosság Atyja látta, hogy azt a költői szépségű teremtett világot be fogja szennyezni egy rút szennyfolt, amely megmérgezi, és minden bűnnek és bajnak az eredete lesz.

Ha valaki csodálkozva megáll, hogy szemléljen egy gyönyörű helyet, amely tele van balzsammal és virágokkal, tiszta vizekkel és a madarak énekével, megremeg a borzalomtól, amikor látja, hogy abból egy mérges és ellenséges kígyó jön ki, amely összetöri, megmarja és megöli a növényeket és az állatokat, és megrontja a vizeket és a virágokat. Hasonlóképpen az Igének és az embernek Atyja, szemlélve öröktől fogva a jövőbeli teremtett világot, amelyen mindent „jónak” fog teremteni, látja, hogy a kígyó mindent megtámad, összetöri, megmérgezi. Szenvédést visz oda. Látja az elbukott embert. Látja Káint, Ábel gyilkosát, aki előképe a másik Káinnak (Izraelnek), aki meg fogja ölni az új Ábelt: az Ő Igéjét.

A legszentebb ember is, egy hasonló ismeret tudatában, ha nem gyűlölné meg a hálátlant, legalább közömbössé válna az iránt, aki hiába részesült a jótéteményekben, és aki eltékozolta a kapott javakat.

Isten nem. Isten mindent ismer. De irgalma és részvéte nem hal meg, még el sem lanyhul. Sőt, éppen ebből az örök ismeretből születik meg irgalma és részvéte. Öröktől fogva

elhatározza, hogy mivel az első emberpár és a többi emberek bűnösök lesznek, tönkretéve saját és testvéreik örökségét, újra életre fogja kelteni, gyermekeivé, társörököseivé teszi az embert. Ezért fel kell áldoznia a Fiút.

Ő lesz az Emberfia, a hűséges és szent Ádám, Ábel és az istengyilkos Káinok által feláldozott Bárány. És az első Bűnből, és a második Bűnből – az Éden és a Templom bűnéből – jön majd el a Megváltás.

Isten részvételtjes és irgalmas lesz azok iránt, akik iránt akar. Azaz mindazok iránt, akik a maguk részéről akarnak majd, jóakarattal, „Isten gyermekei” lenni, szeretettel fogadják Krisztust, követik és gyakorolják az isteni Szó parancsait és tanításait.

Isten minden dolgot jóra fordít.

Ádám bűnét jóra fordította a Megváltással, isteni Szeretetének végtelen és tökéletes mértékével.

A fáraó megátalkodását felhasználta arra, hogy bebizonyítsa végtelen hatalmát, igazságosságát és jóságát. Szolgája, Mózes tudtára adta az egyiptomi uralkodónak az isteni parancsokat. Az megismerte a csapások által, amelyek Egyiptomot sújtották, megölték az elsőszülötteket és az egyiptomiakat a Vörös-tengerben, hogy Isten az Úr. És Isten Népe megismerte ugyanezt a csodák által, amelyek megerősítették az Egyetlen Istenbe, az ő Istenébe vetett hitét.

Izrael bűne volt, hogy keresztre feszítette a megtestesült Igét. Ebből származott a test föltámadásának és az örök Jeruzsálemnek boldogító bizonyossága. Oda megy fel az igazak lelke, és később ott egyesül ismét az igazak teste a lelkükkel, egy boldog örök élet számára.

A Jóságos mindent jóra fordít. Csak arra volt szükség, hogy az ember, saját akaratával, amelynek jónak kell lennie, a maga javára fordítson mindent, amit Isten tesz. Hogyan? Azáltal, hogy nem lázad fel, nem távolodik el a mennyei Atyától, ha annak keze ránehezedik, és ha kelyhe keserű.

Ti bűnösök vagytok. Mindnyájan. Még a legjobbak is tökéletlenek. Jézus ártatlan, szent és tökéletes volt. Mégis az Atya megterhelte Őt az emberek minden bűnével, hogy megsemmisítse azokat a Golgotán, és a legkeserűbb kelyhet nyújtotta neki. Keserű volt az minden keserűségtől és tele volt minden undorító dologgal. Érezte, hogy az Atya elhagyta. Fájt neki Anyjának szenvedése, barátjának és apostolának árulása, a többi apostol gyávasága, Sziklájának tagadása, a nép hálátlansága. Az emberek között senki sem hordozta és fogja hordozni azt a terhet, se nem fog inni abból a kehelyből, amely összetörte és mélyen elszomorította Krisztust: az Ártatlant.

Tanuljátok meg hát utánozni Őt! Az Ő teljesen jó akaratában, szent engedelmisségében, abban, hogy javatokra válják minden, amit Isten megenged, hogy titeket érjen, próbára tételek és jutalmatok céljából.

Sose vádold Istent! (Róm 9,19-24)

Sokan, amikor hallják a hívást, hogy térjenek vissza az életszentség útjára, és ne okozzanak fájdalmat Istennek, istenkáromló váddal válaszolnak: „És miért panaszkodik? Ő teremtett minket ilyeneknek. Ő a Gonosz támadásaitól érinthetetleneknek teremthetett volna minket, vagy legalábbis megtilthatta volna a Gonosznak, hogy minket megtámadjon. Ő teljesen jóknak, teljesen szenteknek alkothatott volna minket. Ehelyett! Hol van az Ő egyforma mértéke a jószág és gondviselés szempontjából mindenki számára? Van, aki gazdag, és van, aki nyomorog. Van, aki egészséges, és van, aki mindig beteg. Van, akit szeretnek szülei, jegyese, gyermekei, barátai, és van, akit ugyanezek nem értenek meg, kizsákmányolnak, elárulnak, nem szeretnek. Van, aki mindig diadalmaskodik, és van, aki soha, pedig megvan minden oka, még szent oka is arra, hogy diadalt arasson. Hogyan várható el, hogy az, aki a társadalom áldozata, a család, a szerencsétlenségek vagy betegségek áldozata, ne lázadjon fel, látva, hogy sokan mások nem áldozatok, hanem diadalmaskodnak? És akit a haragtól vagy a bujaságtól forró vérral teremtett, ne mondja talán: »Miért teremtettél engem ilyennek?« Ő, Isten az, aki így akarta, és az Ő akaratának hasztalan ellenállni. Sem a jóban, sem a rosszban. Ő az, aki akarja.”

Nem. Nem Ő az. Ne essetek bele bizonyos szekták tévedéseibe! Egyes szekták hivatalosan már letűntek, valójában azonban élnek a szívekben, tévtanaikkal. Más szekták hivatalosan élnek, de tanaik elszakadtak az isteni igazságtól, világosságtól és bölcsességtől, mert ezek a szekták elszakadtak a Titokzatos Testtől. Ezek azt a következtetést vonják le, hogy Isten az embert nem az Ég számára teremtette, hanem arra, hogy elkárhozzák, mert olyan módon teremtette, hogy nem tud mást tenni, csak vétkezni.

Nem így van! Ne higgyétek el, ha ezt mondják nektek! Ne fogadjátok el ezt a gondolatot, ha a Sátán ezt sugallja nektek! Ez hittagadás, nemismerés, csüggedés lenne. Megtagadnátok Istent, nem ismernétek az Ő természetét, Atyaságát, minden tulajdonságát; beleesnétek a reménytelenség bűnébe üdvösségetekket illetően, és engednétek, hogy száraz levelekként, messze fűjjanak titeket igazi célotoktól: az Égtől, és sötét és sáros utakon keresztül, belezuhanjatok a mélységbe. Abba a mélységbe, amelybe végzetszerűen beleesnek azok, akik nem hisznek, nem remélnek, nem szeretik többé Istent, az Ő biztos ígéreteit, az Ő Törvényét.

Kövessétek Krisztust! Senki sem ment át nagyobb megpróbáltatásokon, mint Ő. Senki sem ismerte úgy az egyedüllétet, a megnemértést, az elhagyatottságot, mint Ő. Az égietől és az emberektől. Senki sem szenvedte el az összes szenvedést. Nemcsak azokról beszélek, amelyeket utolsó napjaiban szenvedett el, s amelyek a sírban végződtek. Beszélek mindazokról a szenvedésekről, amelyeket elszenvedett attól kezdve, hogy kinyitotta szemét Betlehemben. A mindenfajta szenvedést. És mind nagyobbakat. De Ő sose tett szemrehányást az Atyának, a szenvedéseknek ezért az óceánjáért, amely körülvette Őt, és amely felemelkedett keserű hullámaival, mindinkább emelkedett, hogy elnyelje Őt.

Sose vádolta az Atyát. Tudta, hogy Ő megengedte ezeket azért, hogy utána felmagasztalja Őt érdemeiért, minden mértéket meghaladva, az elszenvedett kínok arányában. Tudta, hogy a rossz, a szenvedés, minden egyedüllét és aggodalom, amit elszenvedett, a bukott Embertől, Ádámtól és utódaitól jött, akik, mivel elbuktak, nem tudtak mást adni neki, csak szenvedést. Neki, aki Isten volt, emberi öltözetben, és azért volt ilyen, hogy ismét Isten gyermekeivé tegye őket. Maga a Sátán irányította őket, és tudta ezt, mert tudatában volt közeli vereségének, mivel a megváltottak számára visszaáll a kegyelem állapota. Ezért a legnagyobb gyűlölettel állt bosszút a Szereteten.

Kövessétek Krisztust! És ne káromkodjatok, Istent okolva saját gyengeségetekért!

Nemde Ő egyformának teremtett mindnyájatokat? Nemde egyformán megadta mindnyájatoknak az értelmet, hogy értsetek, a szívet, hogy szeressetek, a lelkiismeretet, hogy lássátok a jót és a rosszat, a lelket, hogy lelki fellángolások legyenek bennetek, és lehetővé váljon a találkozás köztetek és Isten között?

Szenvedtek? Gondoljatok arra, hogy mi és ki okozza szenvedésüket. Meglátjátok, hogy az ember az. Vagy azért, mert tisztátalan vért adott át nektek, mivel bűnös volt, vagy, mert merényletet követett el testi épségeitek ellen, vagy, mert irigyelt és gyűlölt titeket, és megrágalmazott vagy erkölcsi kárt okozott. Az ember az oka szenvedéseteknek.

Lelkileg gyengének érzitek magatokat, és megaláz bukástok? Vizsgáljátok meg jól magatokat! Igazán Istentől eredt ez a kísértés, vagy ti okoztatok magatoknak, vagy nem menekültetek el kísértőitektől?

Lelketekben a Bűn, amelyet a keresztség lemosott, és a bűnre való hajlandóság, ami megmaradt, úgyszintén saját bűneitek, igazán olyanok, hogy annyira elfajultakká tesznek titeket, hogy nem tudtok mások lenni, mint elvetettek, akikben többé nincs meg az Atyához való hasonlóság, sem az eszköz, hogy mindinkább növeljétek ezt a hasonlóságot?

Nem. Amint egy ember, még ha torzul, állatiasan, szörnyként születik is, vagy azzá válik, ezzel nem szűnik meg ember lenni, még akkor sem, ha értelme megsérült. Lelke élve marad, vagy képes arra, hogy visszatérjen az életbe, akkor is, ha lelki elfajulás által az ember állatias bűnökbe esik, de utána megbánja, és segítségül hívja az Élet vizét halott lelkére. Úgy, és még inkább, a lélek soha nem veszti el teljesen hasonlatosságát az Atyához, aki teremtette, se nem oltja ki teljesen abban a jóra való törekvést, a visszahívást eredetéhez és céljához. És itt is, az ember emberi része az, amelyik önként és sátáni akarathból akarhatja a lélek halálát, de a lélek, ha szabad lenne, és egymaga (dönthetne), mindig törekedne Isten keresésére, önmaga újjáteremtésére, hogy Vele legyen.

Aki önként és előre megfontolva megöli lelkét, szinte mindig azzal végzi, hogy megöli testét is. Erőszakot követ el a lélek ellen, erőszakossá válik a test ellen is, és megtagadva a Létezőt, a Célt, a Hitet benne, és a lélek létezését, öngyilkos lesz, utánozva Júdást.

Aki előre való megfontolás nélkül öli meg saját lelkét a halálos bűnnel, de utána élni akar, és megbánja bűnét, az keresi az újjászületést, és bízik az irgalmasságban. Utánozza Dizmást. Nemcsak visszaadja lelkének életét, hanem a bukás okozta megaláztatás által, csökken kevélysége, és növekszik az alázatosságban. Ezért a bűn, a saját törekvése, arra szolgál, hogy megtartsák őt az alázatosságban, előre haladjon a tökéletesség felé, ami sose lehet ott, ahol a kevélység van, míg Isten szeretetének megtapasztalása, aki megbocsát a bűnbánó bűnösnek, elevenebbé teszi szeretetét Isten iránt, és ezáltal Célja iránt is.

Sokszor – és erre Pál a példa – a nagy nyomorúságból, az agyagedényekből, még akkor is, ha tele vannak a bujaság és a gyűlölet szennyével, Isten kialakítja választott edényeit.

Ő olyan, mint a fazekas. Ő az isteni Fazekas. Ugyanabból az anyagból formálja az edényeket, minden edényt. Ugyanabból az anyagból. Ugyanolyan módon. Ugyanazokat a dolgokat teszi bele. Mindenkinek ugyanazt a küldetést adja és ugyanazt a célt. Gondolatában tudja, ezek közül kik maradnak hűségesek a célhoz és a küldetéshez, és kik nem. De nem Ő az, aki ilyeneknek akarja őket. Az anyag az, amely hűséges akar maradni, vagy nem akarja azt.

És az isteni türelem mindent elvisel. Tud várni. Az emberek a kiválasztás vagy a kárhozat edényei, a szereteté vagy a gyűlöleté, az igazságé vagy a hazugságé, a tisztaságé vagy a bujaságé. Eszközzé teszi őket, hogy kipróbáljon más embereket is: vajon az üdvösséget akarják-e vagy a kárhozatot, a bűnös vágyat vagy a lelki szegénység szeretetét azáltal, hogy elszakadnak mindentől, ami nem Isten. Akaratuktól függ a lázadozás vagy a szelídség, a harag vagy az engedelmes sírás a szenvedésben. Akaratuktól függ az igazságtalanság vagy az igazságosság, a keményszívűség vagy az irgalmasság, a hármasság bűnös vágy vagy a hármasság tisztaság. Akaratuktól függ a haragosság vagy a békés lelkület, a testvérek üldözése, vagy a

hűség az üldöztetések közepette is, hogy megjutalmazza vagy megbüntesse őket, amint érdemeik vagy érdemtelenségük megkívánja. És felragyogtatja hatalmát is, megadva az Országot azoknak, akik válaszolnak megvilágosításaira, hívásaira, parancsaira, és eltávolítja azokat, akik magukat kiáltják ki „isteneknek és igazaknak”, és nem hajlanak az Ő szavára, „sötétségnek” nevezik világosságát, sátáni sugallatoknak csodáit.

Így tett Izrael az Úrral és az Ő Igéjével. És Isten meg akarta büntetni Izraelt, amelyben az isteni Törvénynek már csak betűje volt meg, de nem szelleme; és állandóan beleesett a kevélység, keményszívűség, a lázadás és, igen, a bálványimádás bűnébe is. Kigúnyolta az igaz Istent, aki szeretetből testet öltött, megölte Őt, hogy ő legyen „isten”. Isten évszázadokon keresztül türelemmel elviselte ezeket az edényeket, amelyekre már leszállt haragja, hogy elpusztítsa őket, elvetve a zsinagógát és szolgáit. Izrael elkövette a legnagyobb bűnt. A vétkes Izrael elvetéséből, Isten irgalmából, a pogányok üdvössége és örök dicsősége származott: A lerombolt Templom és oltárok és a régi áldozatok helyébe felépítette az új Templomot, az új oltárt és az új, állandó és szent áldozatot – amint a próféták és Krisztus megjövendölte. Annak örök Főpapja: Krisztus, Isten Fia, aki örök és szent.

Ebbe a Templomba, ehhez az oltárhoz és áldozathoz minden népet odaengedtek és odaengednek, mert minden embert Isten teremtett, mindegyiknek ugyanaz a származása, ugyanaz a célja, ugyanaz a joga, mint gyermeknek, az Atyánál, aki irgalmas és részvételtjes mindazok iránt, akik hozzá fordulnak.

(243)

A pogányok meghívása (Róm 9,25-29)

Nem így történik talán az emberek között is? Amikor egy atya, egy jó családanya, aki igazi szeretettel szerette gyermekeit, dolgozott értük; felemésztette magát, hogy biztosítsa jólétüket, virrasztott felettük, hogy egészséges testtel és lélekkel növekedjenek fel, látja, hogy azok megtagadják őt, elhagyják, vagy bántalmazzák, vagy kihasználják, vagy mást tesznek, talán nem fordítja valami szegény árva felé szeretetét és jótékonyágát, vagy egy gyermek felé, akinek nincs senkije se ami az árvaságnak legszomorúbb esete – és talán nem fogadja őt gyermekének, és szánja neki javait, amelyeket saját vérének gyermekei megvetettek? Ezt teszi, hogy szeressen, és hogy legyen, aki őt szereti.

Az Atyaisten így tesz. Így tett.

Az emberiség kezdete óta szerette az embert. Az emberek között különösen szerette a régi igazakat, az atyákat és a pátriárkákat, akik méltóságteljesek, bölcssek, derék emberek, igazak és minden más erényben kiválóak voltak, s emiatt Isten tetszését találta bennük. Hénochtól Noéig, Ábrahámtól Izsáig és Jákobig, utána a nagy Mózesig – aki a választott nép vezére és megmentője, törvényhozója volt, Isten akaratából, akire rábízta a Törvényt és parancsait. Aztán Áron, az első pap, majd Józsué, aki véghezvitte az Isten által Mózesnek adott rendelkezéseket a választott Nép fiainak megígért Föld birtokba vételét illetően. Ez a tetszés folytatódott a bírakon át a prófétákig és a királyokig. Mily nagy szeretetben részesítette Isten az Ő népét ezek által a választottak közül kiválasztottak által!

De azért, hogy végtelenül szeretve érezték magukat, ugyanabba a bűnbe estek bele, mint Ádám. Azt hitték, minden szabad nekik. Azt gondolták, nem szükséges engedelmeskedni Istennek. Nemcsak ezt tették: bírálgatni merészelték Isten cselekedeteit, és azokat fölöslegeseknek vagy ostobáknak vagy sátániaknak vagy lehetetleneknek ítélték. Minél inkább kinyilvánították – az égből az Atya és a földön a Fiú – ezeknek a csodáknak, ezeknek a szavaknak a természetét, és tanúskodtak magukkal a csodákkal és ezeknek a szavaknak bölcsességével arról, hogy „ez Istentől jött”, Izrael annál inkább sátáni eredetűeknek ítélte a csodákat és sátánnak azt, aki azokat véghezvitte, istenkáromlásnak szavait és szentségtörésnek cselekedeteit.

És Isten megismételte azt, amit az Éden két törvényszegőjével tett. Elvetette Izraelt. És hogy Népet szerezzen magának, a pogányokat hívta meg választott Népévé.

Isten Lelke megjövendölte ezt prófétája, Ozeás által: „Anyátok (a zsinagóga) többé nem az én feleségem!... Nem leszek részvétellel gyermekei iránt, mert paráznaságból származnak... Megszüntetem vidámságát, ünnepeit, újhaldjait, szombatjait, minden ünnepnapját... És azt mondom annak, aki nem volt az én Népem (a pogányoknak): »Népem vagy!«, és az azt mondja majd nekem: »Te vagy az én Istenem!«”

És akkor, megjövendölve a keveseket, akik az Istennek már számos Népéből lesznek majd, annak a népéből, „Aki van”, a régi időből és a régi Templomból a Jézus-Isten új népévé és új Templomává lesznek, ezt mondta: „A maradék, a maradék, mondom, Jákobé (azaz a még igaz izraeliták, mint akik Jákob törzsének egyenes leszármazottai és elsőszülöttei) megtér az erős Istenhez.”

És meg van mondva az; amit Pál mond, idézve Ozeás és Izajás jövendöléseinek más pontjait. És az, amit megmondtak, beteljesült. És a pogányok lettek az Ő Népévé, és az a kevés izraelita, aki el tudta fogadni Krisztust, ezáltal „Isten gyermekévé” vált.

Fiaivá, ami sokkal több, mint alattvalója. Mert az alattvalóknak nem engedik meg, hogy a királyi palotában lakjanak, míg a gyermekeknek megadják ezt. És Isten gyermekei, Krisztus testvérei, a királyok Királyának Házában fognak lakni, mindörökké.

(247)

A pogányok megigazolása (Róm 9,30.33)

Ha Isten Országába – a Szeretet, Igazságosság és Tisztaság Országába – való eljutás csak az izraeliták és a szétszórásban élő zsidók kiváltsága lett volna, akkor nem lett volna napnál is világosabb, hogy mivel Jézus, az Istenember, az egyetemes és végtelenül hatalmas Király, akkor az egész emberiség vágyakozhat, kiérdemelheti, elnyerheti Isten Országát, először önmagában, és utána az Ő Országában, Istennél.

Ha ez a meghívás az Országba és annak öröklése csak a zsidó Népre korlátozott maradt volna, akkor hogyan lehetett volna azt mondani, hogy Isten végtelenül jó Atya minden teremtménye számára, akit szellemi lélekkel ajándékozott meg? Ez a korlátozás csak akkor szűnhetett volna meg, ha Istennek egy tündöklő csodája képes lett volna összetörni a téves eszményvilágot, amelyet a zsidók makacsul védelmeztek mindentől, ami azt lerombolhatta és szétszórhatta volna. A többiek, minden többi ember, akik szétszórva éltek az akkor ismert és ismeretlen világrészeken, hogyan mondhatta volna a világ végén, hogy Isten jóságos és atyai volt minden ember számára? Ők nem voltak hibásak abban, hogy más hazában, más vallásban születtek. Ha valaki hibás volt ebben, a zsidók voltak azok, akik vad dühvel és nagy undorral viseltettek minden körülméletlen iránt akkor is, ha az erkölcsileg sokkal jobb volt, mint ők.

Emiatt az oktalan undor miatt, ami ellenkezett a felebaráti szeretet parancsával, ami nemcsak a saját nemzetbeliekre és hitsorsosokra vonatkozott, Izrael sohasem igyekezett megismertetni az igaz Istent azokkal, akik több Istent imádtak. És még azokkal sem, akik rendkívül erényesek voltak a pogányok között, annyira, hogy érezték, van egy igaz Isten – aki különbözik a hamis istenektől, mert Egyetlen, Szent, egészen más módon Teremtő, mint amit a misztikus legendák mondtak, aki az egész teremtett világ Védője és Mozgatója – és azért oltárt emeltek az Ismeretlen Istennek, és megőrizték azt századokon keresztül, mintegy azért, hogy segítségül hívják. És a megtestesült Ige határozott parancsa nélkül – „Menjetek, hirdessétek a jó hírt minden népnek, megkeresztelve őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, megtanítva őket mindarra, amit tanítottam nektek” – még Palesztina legjobbjai, a választottak, akiket Ő három éven keresztül tanított szavával és példájával, sem mozdították volna el zsidó felfogásuk nehéz szikláit. „Utálatosnak és tisztátalannak” ítélték mindent, ami nem tartozott Izraelhez, egy kalap alá véve megvetésükben a samaritanusokat a föníciaiakkal, a rómaiakkal, mindazokkal, kik nem Izrael zsinagógájához tartoztak.

Az Apostolok cselekedetei tanúskodnak erről a kitartó szellemi korlátoltságról még az apostolok között is. Jézus, a Mester, három éven keresztül magyarázta nekik, hogy az Ő Országá nem e világból való. Visszautasította minden követelésüket, hogy „királyuk” legyen. Megkorholta őket álmodozásukért az emberi dicsőségről, egészen addig, hogy egyikük árulójává lett, mert kiábrándult belőle a nem teljesült örült álmodozása miatt, amikor Jézus közel állt ahhoz, hogy visszatér az Atyához. És miközben megáldotta őket, mielőtt még elhagyta volna őket, miután tőle egyszer már részesültek a Szentlélekben, hogy felfoghassák a természetfölötti és lelki dolgokat – és így feloldozást adhassanak, megértve a szívek és a test titkait – még egyszer megkérdezték: „Most állítod vissza Izrael országát?” (ApCsel 1,6) Még mindig nem fogták fel, annyira a régi Izrael módjára gondolkodtak, hogy a Messiás egy lelki és örök királyság Királya.

És évekkel később, amikor Saul már Pál volt, és Péter volt a Főpap, és már jó ideje eltelt a Szentlélekkel, még annyira eleven volt bennük az elfogultság a pogányok iránt, hogy Istennek kettős csodát kellett tennie, hogy meggyőzze Pétert, és az ne utasítsa vissza Cornelius századost Cezareában, és megerősítésre is szorult mind Péter, mind a többi apostol

és testvér Júdeából, akik készen voltak megfeddeni Pétert azért, amit tett. (ApCsel 10,11-11,17)

Ezek a dolgok, biztosak, mert az Evangéliumok kiegészítése tartalmazta őket, amit az egyházatyák megtartottak, mint elfogadhatót és a hithez tartozót, a bizonyítékai annak, milyen erős volt az elfogultság a pogányok ellen még a régi Izrael legjobbjaiban és Krisztus új Egyházának szentjeiben is.

De Jézus, minden igaz akaratú és lelkületű ember Megváltója, azzal, hogy az Országba minden embert meghívott, tanúskodni akart, és bizonyítékot akart adni arról, hogy Isten minden embernek szánta az Eget, amennyire Őrajta állt, mert Ő minden ember szerető és gondviselő Atyja.

A pogányok nem keresték az igazságot, az igazi Igazságot, nem mintha megvetették volna azt, hanem mert nem tudták, hogy létezik. Senki sem tanította őket arra, hogy az mi. De miután megismerték, hogy mi az igazság, magukévá tették, és oly hősies hittel, hogy az bámulatba ejtette és keresztényé tette a világot.

Igaz, hogy a pogányság szennyét a vértanúk vérének folyamai mosták le, akik, többségükben Krisztushoz megtért pogányok voltak. A máglyák füstje, amelyen égtek Krisztus hősei, megtisztította a világot. Az Egyház alapját pedig a hitvallók csontjai képezték, hamvaik és vérük által megszilárdítva. És maguk a nevek tanúskodtak arról, hogy a pogányok mily sok vértanú népet adtak, akik Krisztus hitvallói.

Jézus azzal, hogy minden embert meghívott az Országba, tanúskodott arról, hogy minden embernek szánta az Országot. Utána azoknak ajándékozta, akik erényeikkel kiérdemelték. A pogányok önkéntes jóakarattal részesülni akartak Istennek ebben az Országában, először az emberben, utána az Égben. Ezzel tanúskodtak arról, hogy múltjától függetlenül, minden ember hozzá tartozhat, ha csak akarja.

Ezzel ellenkezőleg, Izrael, jöllehet ismerte az Igazságot és a Bölcsességet évszázadok óta, és amely, ha akarta volna, olyan helyzetben volt, hogy képes lett volna beteljesíteni, tökéletesíteni, elfogadni az élő Bölcsességet és Igazságosságot – Jézust, az isteni és megtestesült Bölcsességet és Igazságosságot – nem akart törekedni erre a beteljesítésre, erre a tökéletesítésre. Sőt, ahelyett, hogy elismerte volna Azt, aki azért jött, hogy igazán igazzá és bölcsé tegye, (Izrael) visszautasította, lábbal taposta, megölte a szent és bölcs Krisztust, és – rossz akaratában kitarva – követőit is.

Izrael nem akart igazságos lenni. Soha. Se a Mester iránt, se a Csodatevő iránt, se a Messiás iránt, se a megtestesült Ige iránt, se az Ártatlan iránt. Elítélte, mint káromlót és Sátántól eredőt, a Mester szavait és a Csodatevő tetteit. Kinevette és tettetőnek, szentségtörőnek nevezte a Messiást, nem akarta elismerni az Igét, akinek Istensége nyilvánvaló volt az előtt is, aki nem akarta elismerni, és Annak, aki minden megtiszteltetést megérdemelt, mint a legszentebb Ember, és mint az igaz Isten, a keresztet adta.

Mindig, mindig így tesz az örök Izrael, azaz a farizeusok és írástudók halhatatlan osztálya az igazakkal, Isten szolgáljaival, Isten választottjaival. Mindannak az ellensége, ami szent és jó – ellensége Istennek, ellensége Isten szolgálóinak – működésbe hozza mérgeit, Ádám Bűnének örökségét, az emberek ellen, és őket bűnös vágyakkal tölti el, azaz irigyekké, gyűlölködökké, hazugokká, igazságtalanokká teszi a szentek iránt, akik szolgálják Istent olyan módon, ahogy Isten hívta őket, hogy szolgálják.

Izrael, a régi és az új, birtokában van az igazság betűjének, de nem birtokolja a szellem igazságát. Nem volt birtokában vagy 20 évszázada, és nincs most sem.

A betűket, sőt a betűknek egy áradatát: az elviselhetetlen „terheket” ráteszi a „kicsinyek” vállára, míg „hatalmasaira” nem teszi rá azokat. Ráteszi a „lakatokat”, amelyek a nép számára lehetetlenné teszik a belépést a mennyországba. A „tizedeket”, amelyeket a Törvény nyilvános tiszteleteként fizetnek, és amelyek nem terhelik a gazdagokat, míg ugyanakkor megterhelik a szegényeket, akik számára nincs igazságszolgáltatás és szeretet, azaz a Törvény

leglényegesebb követelményei. Azért, hogy igazolják keményszívűségüket, önzésüket, fősვნységüket, „korbánnak” (Istennek szentelt adománynak) nevezték azt a pénzt, amit jobban felhasználhatnának a nyomor enyhítésére. Mindezek a dolgok alkották – amikről Krisztus, részrehajlást nem ismerve beszélt barátainak és ellenségeinek egy igazmondó és minden emberi gondolkozásmódtól független emberként – a Törvény „betűit” és nem a „szellemét”, és ma is azok, és akadályai annak, hogy valaki megigazuljon.

Így Izrael nem lépett be az igazságba. Megmaradt beburkolva és múmiaként a külsőségekben, amelyeket alkotott. El volt temetve és megvakult a romhalmaztól, ami ránehezedett értelmére és lelkére. Mint egy holttest, megmaradt élettelennek. Nélkülözötte a tökéletes hitet: Krisztusét és Krisztusban. És az, akinek a „Fény”, a „Szegetlkő” szerepét kellett volna betöltenie maga, és főleg önmaga számára is, botránykővé vált. Azzá a kővé, amelyről Izajás beszélt, jövendölve, és amiről Krisztus is előre megmondta az öreg Simeon által, hogy „sokak romlására és sokak feltámadására lesz, jel, amelynek ellene mondanak.” Jézus azt mondta: „A kő, amelyet elvetettek, szegetlkővé lett... és aki nekimegy ennek a kőnek, szétzúzódik, és azok, akiket eltalál ez a kő (akikre ráesik) azokat összezúzza.”

Kik azok, akik szétzúzódnak, nekimenve a Szikla-Jézus-Egyháznak? Krisztus ellenségei. Ő a Szikla-Egyház-Feje ennek az Egyháznak.

Még nem látták, hogy a Római Katolikus Apostoli Egyházat egyetlen igazi, nagy ellenfele is legyőzte volna. A húsz század történelme megmutatja, hogy aki kezét erőszakosan az Egyházra emelte, és gyűlölködve nekiment, annak elfajult dicsőségét illető álmai szétroncsolódtak. A történelem ugyanúgy megmutatja, hogy az egyházi büntetések nem „betűk”, hanem valóságok, amelyeket Isten aláír, magáévá tesz, és hogy a tőle eltaláltak megismerik a pusztulást az időben és az örökkévalóságban.

Kik azok, akikre a Szikla ráesik, összezúzva őket? Azok, akik magukra kívánják ezt a szétmorzsoló Sziklát, ezt üvöltve: „Az Ő Vére hulljon ránk és fiainkra!”

És ez a Vér rájuk hullott. És szétrombolta a Templomot és az Oltárt, a papokat, hatalmasokat és Izrael legkisebjeit is, és velük együtt szétzúzta ostoba nemzeti gögőjüket, keményszívűségüket, amellyel megvetették a kicsinyeket, téves következtetéseiket és meggyőződésüket, az Országot és a Messiás-Királyt illetően. Századokon keresztül. És még nem fejeződött be a szétzúzás. Addig, amíg Izrael fel nem kel gögőjéből és makacs vakságából, alázatos kiáltással bocsánatot kérve, addig rá fog nehezedni az ítélet. Izrael még mindig gögös és makacsul vak, akkor is, ha a rázuhant Szikla porrá törte, és mint a port szétszórta. Az Örökkévaló húsz évszázada vár erre a felismerő és beismerő felkiáltásra, hogy megbocsássa Izraelnek az istengyilkosság rettenetes bűnét, és visszavigye őt Krisztus üdvözítő Látomásába: „Boldog, aki az Úr nevében jön! Hozsanna Krisztusnak, az öröktől született Isten Fiának, és a Szűztől, Jessze törzsének hajtásától emberileg született Dávid Fiának. A Szűz ebből a gyökérből kinőtt virág, sértetlen liliom, akitől az Emánuel jött, az Úr Lelkének váratlan leszállása által erre a szűz és szeplőtelen virágpártára.”

Addig, amíg ez a pillanat el nem jön, ránehezedik az ítélet Izraelre. Közben azok számára, akik bárhol vannak is, és hisznek Krisztusban, vagy legalább az Egyház lelkéhez tartoznak, jó vágyuk, szent életük, a felebarát és az Isten iránt gyakorolt szeretetük által – akit ösztönösen felismernek, jóllehet nem ismerik – megerősítést nyer reményük, és jutalmat erényük.

Óhajtom üdvösségüket (Róm 10,1-4)

Nem lehet tehát azt mondani, hogy Isten nem irgalmas és igazságos még Izraelhez is. Vár: Évszázadok óta, miután évszázadokon keresztül előkészítette Jézus fogadására és felismerésére, évszázadok óta várja, hogy Izrael visszatérjen az Igazság és az Élet útjára, hogy kitarja neki karjait és Országát. Isten jó a bűnös néphez, amint jó az apostol, aki abból a népből jött. Népe szerette őt addig, míg hozzájuk tartozott, és hűséges volt, a fanatizmusig menve, ennek a népnek eszméihez. Utána megvetette és gyűlölte ez a nép, mint a zsidó Törvény megtagadóját, a zsinagóga és a törzs elhagyóját.

Pál, jó, mert igazi követője, szolgája és apostola Krisztusnak, akinek minden tanítását magáévá tette, főleg a szeretetről szólót, amely annyira ellentétben állt tüzes és kemény természetével, de amit hősiiesen hirdetett és gyakorolt, meghajlítva és megtörve énjét, annyira, hogy a természete és az akarata közti küzdelemből belső, vértelen, de nem kevésbé fájdalmas vértanúságot szenvedett el. Pál ezt mondja: „Szívből óhajtom üdvösségüket, s imádkozom érte az Istenhez, mert tudom, hogy van bennük buzgóság Istenért, de hiányzik a kellő megértés. Mert félreismerik az Istentől eredő megigazulást, és a magukéval próbálják behelyettesíteni. Nem vetik alá magukat az Istentől származó megigazulásnak.”

Pál tehát járatos volt a bűnben, és ismerte az okokat, amelyek a zsidók bűnét okozták, akik nem akarták alávetni magukat Isten igazságosságának. Ő maga is elkövette ezt a bűnt a damaszkuszi úton kapott hirtelen megvilágosítás előtt. Helyesen nevezi meg, még ha nem mondja is ki nyíltan, a rossz szenvedélyeket, amelyek rossz útra térítették Izraelt. Felismeri, hogy ezek ugyanazok, amelyek bezárták az Édent és a Paradicsomot, századokon keresztül, Ádám számára, úgy, mint századokon keresztül bezárták a Paradicsomot a zsidók előtt is. Ezek újra csak a Kígyótól szerteszórt bujaság mérgéből származó gyümölcsök, amelyekkel megrontotta a két Ártatlant: a kevelység, az engedetlenség és a kapzsiság.

Az, aki Van, megmondta Mózesnek, prófétájának: „Én vagyok az Úr, a te Istened. Ne legyenek más isteneid, mert én féltékeny Isten vagyok!” Századokon át, és az utána jövő próféták által hívta népét, hogy ismerje fel a Messiást, mint az igazi Üdvözítőt és mennyei Királyt, a királyok Királyát és az urak Urát, az Atya Igéjét és az örök Igazságot, aki tehát méltó arra, hogy Istenként imádják, a szentek Szentjeként tiszteljék, hallgassanak tanítására, és engedelmeskedjenek neki: De ezek a tanítások, és maga Krisztusnak alázatossága és megjelenése ellentétben voltak azzal a fogalommal, amit róla a kevély zsidók alkottak, és főleg ellentétben voltak erkölcsi szokásaikkal.

Magukat „isteneknek” érezték, nem életszentségük, hanem hatalmuk miatt. Ezek a papi Fejedelmek voltak. Farizeusok, írástudók, heródiánusok, szadduceusok voltak. Jézus csak „a názáreti ács” volt. Ők a Templomban tanítottak. „Mózes székében ültek”, amint Krisztus mondja Máté 23,2-ben, míg Jézus tanítószéke harminc éven át a názáreti ács: József gyalupadja volt. A többi három évben, kivéve rövid megjelenéseit a Templomban a parancsolt ünnepeken és néha tanítását valamelyik zsinagógában, az utca volt temploma és tanítószéke és zsinagógája, az erdők, a tó- vagy folyópartok, a vásárterek, a szegény házak udvara, a legtöbbször, néhányszor a gazdagok háza, mint Lázáré, Johannáé és néhány magas rangú barátjé.

Azok számára, akik mindent a külsőségre és a gazdagságra helyeztek, ez az alacsony származás, alázatos lelkület, egyszerű ruha, hely és oktatás, mindmegannyi ok, vagy inkább ürügy volt arra, hogy ne ismerjék el a názáreti ács fiát Isten Fiának és a megígért Messiásnak.

Ő az alázatosságot tanította szavával és példájával, az alacsonysorú népből választotta apostolait, és a legtudatlanabbat és faragatlanabbat, aki azonban jóakarátú volt, tette meg Vezetőnek, a Sziklának, Utódjának és az első Főpapnak. A tizenkettő közül csak egy

hasonlított gondolataiban, ízlésében és jellemében azokhoz, akik Mózes székén ültek. És egyedül ez árulta el Őt.

Máté 18. Márk és Lukács 9. és 10. fejezetében Ő, a végtelenül bölcs Mester egy gyermeket állított választottai elé, és azt mondta: „Ha nem lesztek alázatosak, mint ez a gyermek, nem mentek be a mennyországba. Isten szemében a legkisebb (legalázatosabb) a legnagyobb. Ő elrejtja a magasztos dolgokat a bölcsék és értelmesek elől, és kinyilatkoztatja a kisdedeknek, mert azok alázatosak”.

Még Jézus előtt, az Isten Igéjének megtestesülése előtt énekelte a Kegyelemmel és Szentlélekkel Teljes, miután már testileg is „egyesült” Istennel, az Isten Igéjét hordozva: „Isten szétszórta a kevélyeket, letaszította trónjukról a hatalmasokat, és felmagasztalta az alázatosakat.” Valójában maga Isten beszélt Mária ajkán keresztül. Valóban az örök Ige volt bezárva szüzi méhébe, apró, testet öltött magzatként, és Ő adta ezt az igazságot Anyjának, a Bölcsesség Székének ajkára. Később, felnőtt emberként oly sokszor hirdette ezt.

Ezzel a tanítással megjelölte, hogyan válhat valaki bölccsé és a bölcsesség tanítójává, úgyszintén az Ország fiává, Isten gyermekévé, az Ég szentjévé.

Más alkalommal; Máté 22. és Lukács 14. és 18. fejezetében tanította, hogy nem minden meghívott marad választott, amikor kevélységük miatt vétenek a jóakarátú Király ellen. Az Ország és az égi lakoma első helyeire azok kerülnek, akik a földön alázatosak és a szegények iránt szeretetteljesek voltak. Isten előtt kedves az alázatos ember imája, és megveti a kevély imáját, aki tökéletesnek itéli magát pusztán azért, mert külsőleg teljesíti a Törvényt.

A Mester szavai mindenkire szóltak. De ki volt jelen, kire mutatott rá burkoltan a példabeszédekkel és a tanításokkal? Péterre: az alázatosra, aki egyszerű és jó alázatossága miatt felmagasztalásban részesült. A kerióti Júdásra, akit megalázott önteltsége, hármass bűnös vágya, külsőséges törvénytartása és színlelt Krisztus-barátsága miatt, ravasz, nagyon is ravasz számításból eredő cselekvése miatt, amivel kettős célja volt. Péter, felnőtt léte is, gyermek volt. Ő kapta meg pápaként a lelki Országot és szentként az eget. Júdás hiú volt bölcsességére, és rosszindulatúvá vált a végtelenül jó akarátú Király iránt. Azért kidobták Isten Országából a pokoli sötétségbe és kínokba.

Sokkal mélyebben kellene elmélkedni az evangéliumról és az apostolok jelleméről, mint ahogy általában teszik. Választ kapnának belőle, és fényes tanításokat, amelyek alkalmasak lennének a jóakarátú lelkek irányítására a Bölcsesség útján, ami az égbe vezet.

De a farizeusok, írástudók és papok nem tudták megtenni ezt, mert kevélyek voltak. Nem akarták ezt tenni, mert a Bölcsesség terén tökéleteseknek képzelték magukat. Már mondtam, és megismétlem: „Birtokában voltak a Bölcsesség betű szerinti tökéletes ismeretének, de teljesen nélkülözték a Bölcsesség szellemét. Azért nem voltak az igazság birtokában. Nem birtokolták a világosságot, hogy meglássák az igazságot. Nem volt bennük szeretet, hogy birtokolják a szeretet világosságát a szeretet Törvénye igazságának megvilágítására. Buzgók voltak, de téves buzgósággal, mert nem volt bennük szeretet, és azért igazság sem. Nem értettek ahhoz, hogyan kell buzgólkodni Isten szolgálatában. Rendelkeztek egy sajátos, teljesen emberi szentséggel, amellyel saját maguk ruházták fel magukat, és amiről nem tudtak lemondani, mert ez azt jelentette volna, hogy meg kell hajtani fejüket, meg kell fosztani magukat sajátos erkölcsi szokásaiktól, hogy elfogadják mások parancsait, egy olyan szentséget, ami nem felel meg ízlésüknek, amely a megtiszteltetéseket és a fölényeskedést kedvelte.

És ki adta ezeket a parancsokat? Egy tanulatlan galileai. Igaz, hogy ez magát Isten Fiának mondogatta, és Istenként cselekedett és tanított. De a kevély Izrael elfogadhatta-e azt, ami egy alacsony sorból származó férfitől jött, habár Mózesről tudták, biztos történeti igazsággal, hogy kapta villámlások és isteni tűz között a Sinai Törvényét és minden más parancsot. Tudták azt is, hogy nyilatkozta ki Isten a jövőt és a Messiást illető dolgokat a prófétáknak. Ám Izrael helyettesítette az első, egyszerű, tökéletes Törvényt egy teljesen

emberi parancsokból álló törvénykönyvvel. Ezek tehermentesítették a hatalmasokat, de elnyomták a szegényeket, a kisembereket. A lelki Messiás helyébe, amint Őt a jövendölések bemutatták, egy emberi Messiás eszméjét állították, aki meghódítja Izrael számára az egész Földet. Ezért nem fogadhatta el Izrael Krisztust.

És ebből eredően nem vetette alá magát Isten igazságszolgáltatásának, aki noha ugyanaz az Isten, többé nem villámok között és nemcsak egynek – Mózesnek – beszélt, hanem az egész népnek, Jézusnak, az Ő Igéjének ajkával, hosszú és világos tanításokkal, aki azért jött, hogy azt minden emberrel tudassa, és minden hívő szentté legyen, és részesüljön az örök Életben és Isten Országában.

(255)

Isten eszközei (Róm 10,5-21)

Amikor még azon parancs és tanítás nem adatott meg, és Krisztus nem ismételte fáradhatatlanul, egy valakinek mégis megadatott, és neki is nagyon ritkán, s ez Mózes volt. Amikor Mózes érezte, hogy földi életének vége közel van, azért, hogy halála után a nép ne távolodjék el az Úr útjáról, összegyűjtötte az embereket. Kihirdette nekik a Törvényt, a Vének és a törzsek előtt. Megmondta nekik, milyen átkok és áldások járnak azzal, ha Isten Törvénye ellen, vagy szerinte cselekednek. Beszédét a Pál által feljegyzett szavakkal fejezte be.

Valóban, az életszentség a Törvény teljesítéséből származik. A Krisztus előtti időkben, vagy Krisztus idejében nem volt mentség annak számára, aki nem gyakorolta azt. Mert a parancsolatok világosak voltak, és az adta azokat az egész nép tudtára, aki kapta őket.

Más alkalmakkor Isten adott parancsokat gyermekeinek. Adámtól kezdve Mózesig Isten többször oktatta valamelyik gyermekét. De a parancsok és oktatások sose voltak olyan teljesekek, mint a Sinain. Ott Isten nem valamelyik gyermeke, hanem az egész választott Nép számára adta azokat. És hogy ezek a törvények el ne vesszenek, Isten ujja kőtáblákra írta azokat. Inkább Isten, mint Mózes keze írta azokat a szövetség tábláira, amelyeket a Frigyszekrényben őriztek. Nem mentegethőzhetek tehát az izraeliták, ha nem a Törvény szerint éltek. Az nem volt többé bezárva az égben és az isteni Értelemben. Többé nem volt szükség arra, hogy Isten lélekben elragadja az égbe egy választottját, hogy az megismerje a kinyilatkoztatást, vagy arra, hogy az égből leszálljon egy lélek, a kinyilatkoztatás közlésére, hogy azt isteni eredetűnek higgyék.

Istennek a Sinain elhangzott szava, amint Mózes mondja, már nagyon közel volt Izrael Népeinek tagjaihoz. Ott volt a Szent Sátorban elhelyezett szövetségsekrekényben, mindig Izrael népe között. Mivel már eléggé ismerték, e nép gyermekeinek „szájában és szívében” volt, és a közöttük lévő igazak a Törvény szerint élhettek. Krisztus kortársainak még több okuk volt arra, hogy a Törvény szerinti igaz életet éljék.

Még inkább a Törvény szerinti igaz életet kellett volna élniük azoknak, akik Krisztus kortársai voltak. Mózes megjövendölte a jövődő Messiásról: „Urad, Istened nagy prófétát támaszt Népedből és annak gyermekeiből (és Mózes testvérei közül). Őt hallgassátok! Próféta lesz; mint te, de én szájába teszem Szavamat, és Ő elmond mindent, amit én parancsolok neki, hogy mondja. És ha valaki nem akar rá hallgatni, sem az én szavamra, amelyet nevemben mond, én fogok bosszút állni rajta.” (MTörv 18,15-19.) Jézus kortársai a Törvényen kívül ezeket a szavakat hallották Krisztus ajkáról: „Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki engem küldött.” (Jn 7,16) „Én azt mondom, amire az Atya tanított engem.” (Jn 8,28) „Aki nem hisz bennem, el van ítéelve.” (Jn 3,18) „Atyám nevében jöttem, és nem fogadtok el engem... Nem én foglak vádolni titeket az Atyánál, mert van, aki titeket vádol: Az a Mózes, akiben reméltek... aki azt mondta rólam: »Ha nem hisztek szavaiban, és nem hallgattok rá, hogyan hihettek és hallgathattok az enyéimre?«” (Jn 5,43-47) „Ti igyekeztek megölni engem, mert szavaim nem hatolnak belétek.” (Jn 8,37)

De, Izajás jövendölése szerint, „volt szemük, de nem láttak, fülük, de nem hallottak, szívük kemény, ami nem fogta fel, mert nem akarta felfogni”. S habár magának Istennek az Igéje szállt majd le az égből, hogy oktassa őket, és visszajött az alvilágból, hogy meggyőzze és oktassa még őket, hogy megtérjenek, következésképpen mégsem tértek meg, nem akarták elismerni; hogy Krisztus a Törvény célja és tökéletessége, és ez szolgált elítélésükre.

Ugyanaz az ítélet, hosszabb, rövidebb ideig tartó, rettenetes ítélettel fogja sújtani mindazokat – a Földön és a világ végén és a Földön túl – akik nem hisznek Krisztusban, és nem élnek a Törvény szerint. Nemcsak őket, de az új zsidókat is, akik tagadják, hogy

Istennek joga és hatalma van még folytatni az állandó evangelizálás szent művét választottjai között, és nem ismerik el, hanem megvetik és üldözik a titokzatos lámpásokat, akiket Isten folyamatosan meggyújt, hogy ez a világ ne vesszen el a lelki sötétségben és fagyban.

Nem elég hinni Isten, Krisztus, a másvilági élet, a jutalom létezésében, és a hit sok igazságában, amelyben nem hinni bűn. Hinni kell Isten végtelen hatalmában és irgalmában is. Isten elküldte Fiát a világ evangelizálására és Lelkét, hogy az Apostoloknak és az új Egyház tanítványainak világosságát és adományait adja, hogy a Föld megismerhesse Krisztust, mindazok Üdvözítőjét, akik hisznek benne. Ugyanúgy küldi el a Szentlélek tüzeit és világosságát azoknak; akiknek akarja, és akik megérdemelték ezt a nagy ajándékot, hogy felszítsák a szeretet lángját, felélesszék és kiegészítsék az igazságot a szívekben. Ezáltal a hitet és a szeretetet állandóan táplálja az emberek sokaságában, akik sokszor nem azért vesznek el, mert akarják, hanem mert hiányoznak számukra a rendkívüli segítség, amelyek kiemelnék őket a lélek gyengeségéből és halálából, úgy, amint Jézus visszaadta az egészséget és az új életet a testi és lelki betegeknek és halottaknak.

„Ti Krisztus másai vagytok”, mondta a sugalmazott ajak. És „Krisztus igazi másaitól” megtagadható-e, hogy a bölcsesség és a gyógyítás műveit véghez vihessék úgy, amint Krisztus tette? Nemde Ő mondta: „Az enyémehez hasonló dolgokat fogtok véghezvinni, és még nagyobbakat”? Talán nem Ő hívta meg a világosságra és vitte el Országába a pogányokat, barbárokat, görögöket és zsidókat? Talán nem erősítették meg az események Pál szavait: „Nincs különbség a zsidók és a görögök között”? És még: „Senki, aki Isten Lelke által beszél, nem átkozza Jézust... Változatosak az adományok, de ugyanaz a Lélek működik mindegyikben, a közösség javára?”

Tehát mindaz, aki hisz és segítségül hívja az Urat – és azért hívja segítségül, mert szereti Őt – üdvözülni, Istenben él, Istent szolgálja olyan módon, ahogy Isten akarja, hogy szolgálja Őt; és ugyanabban a jutalomban részesül, mint azok, akik különböző módon különféle küldetéseket és minden küldetéshez alkalmas ajándékokat kapva Istentől, szolgálták az Urat.

Szépek azok lábai, akik elfáradnak a jó hír hirdetése közben. Hasonlóképpen szépek a szemlélődő értelmek és szívek, akik imádkoznak azokért, akik felemésztyödnék a tevékeny életben. És szépek az engedelmes, figyelmes, alázatos lelkek, akik megteszik Isten akaratát akkor is, ha rendkívüli, és lelkük nem kalandozik el, se nem lesznek kevélyekké amiatt, hogy az Urat hallották és füllé váltak, amely hallgatja az Urat, és a testvéreik számára adott magán-kinyilatkoztatás eszközévé váltak.

Boldogok, akiket ezért üldöznek. Az igazak koronájához ezek számára hozzáadják a vértanúk koronáját is, mert ők szenvedtek az igazságért. Valóban, ezek részesülnek minden boldogságban.

Ők lelkileg szegények, mert nem tapadnak sem a vagyonhoz, sem a dicséretre, nem bocsátják áruba Isten ajándékait, nem híresztelik el rendkívüli szolgálatukat. A Király titkát befödik alázatosságuk fátylával. Adnak rászoruló testvéreiknek a bölcsesség titkos forrásából, anélkül, hogy az embereknek még csak tapsaira is vágyakoznának, ami csak zavarná őket. És ezért a mennyország már az övéké, szívükben, és megnyitja titkait lelki érzékeik előtt, és várja, hogy mindörökre befogadja őket a másvilágon.

Ők szelídek Isten akaratára iránt akkor is, ha az az akarat számukra szenvedéssé válik. Birtokolják a Földet, azaz titokban működnek, amit ugyancsak kevesen tesznek, megnyerve számtalan lelket Istennek. Sokak számára királyok és tanítók ebben és a másik életben. Elmondhatják róluk, amit az Énekek Éneke mond: „Futnak majd bölcsességük illata után. Bölcsességük szétárad, mint a balzsam, hogy sokan meggyógyuljanak, és lelkileg felüdüljenek tőle.”

Ők le vannak sújtva, és sírnak, mert ha a világban nincs is mindenütt sötétség, ám ott legalább a kevélység füstös ködje megtalálható, ami keserű könnyekre fakasztja őket az

emberi megnemértés miatt. A fájdalnok Királya és a lesújtott Anya megvigasztalja őket itt és odaát, ezerszer ezerszeresen, sok könnyükért.

Ők éheznek és szomjaznak az igazságot, és emiatt meg kellett ízlelniük a hamut, epét, az ürmöt és az ecetet az emberek részéről. Lelküket csak a szeretet Lelke elégíti ki. Ez mindennapos kenyerük. A Bárány menyegzős lakomáján végül leülnek majd, és Isten maga elégíti ki őket, kinyilatkoztatva nekik magát, és kinyilatkoztatva Istennek minden boldogító titkát.

Ők az irgalmasság szellemében nem utasították vissza Isten szolgálatát. Jól tudják, hogy emiatt az emberek részéről nem részesülnek irgalmában, és azt el kell szenvedniük. A választottak iránt tanúsított irigység ezernyi módon bosszulja meg magát. Ezzel kiválasztottságukat keresztté változtatják. Minden irgalmasságban részesülnek, és részesülni fognak azonban a megsemmisíthetetlen Irgalmasság szívével: Jézusnál, és az Asszony szívével, aki nem gyűlölte még Fiának gyilkosait sem, hanem imádkozott megtérésükért.

Ők tisztaszívűek, nem néztek senki másra, csak az Úrra, hogy mindig készségesen szolgálják Őt. Nem tudtak mások hangjára hallgatni, se az érzékekére, se a kísértésekre, mert egyedül csak az égre igyekeztek figyelni. Már ízlelik az Isten látásának, az Ő ismeretének boldogságát, amely nagy, jóllehet még korlátolt. Egyedül csak arra az időre várnak, amikor olyannak láthatják, amilyen, mindörökké.

Ők békeségesek, mert a béke Királyának gyermekei és szolgálói. Átjárták őket a Békésnek a szavai, akinek példáját követik ellenségeik iránt is. Igazi gyermekei Istennek, és azoknak fogják nevezni őket mindörökké. Az Ő hajlékaiban fognak lakni, miután vendégül látták Őt szívükben, mert Isten a béke emberével van.

Ők az igazság szeretetéből; és azért, hogy közreműködjenek abban; hogy az sokakban növekedjék, és sokan eljussanak hozzá, elviseltek mindenfajta üldöztetést. Nem lehet azt mondani, hogy csak a véres vértanúság számít üldöztetésnek, de az legalább gyors. Nem. A világ ura és az ő szolgálói, akik többé-kevésbé vannak tudatában annak, hogy az ő szolgálói, ezernyi módon tudnak üldözni, ravaszul, titokban, lassan, hazugságra, rágalomra, igazságtalanságra támaszkodva. És ezeket felhasználják Isten szolgálói ellen, agyafúrt ravaszsággal, gyötörve az énnel azokat a részeit is, és főleg azokat, amelyeket egy hóhér sem képes gyötörni, a szellemi részeket: az értelmet és főleg a lelket. Ezek mindentől megfosztják az igazság szolgálóit. Attól a joguktól is, hogy szolgálják az Urat, és azon munkálkodjanak, hogy elvezessék testvéreiket az igazságra. Megfosztják őket jó hírnevüktől is, még valódi állapotuktól is, a gúny ruhájába öltöztetik, amibe Krisztus ellenségei öltöztették Krisztust, és gúnyolódva ugyanazt mondják nekik: „Ha igaz, hogy az vagy, akinek mondd magadat, mondd az Úrnak, hogy lépjen közbe és segítsen téged”. De minden megfosztásnak, minden a földön elszenvedett gúnyolódásnak megfelel egy újabb dísz a menyegzős ruhán, ami rájuk vár az égből. Fokozott dicsőség vár ezekre, akik biztosan polgárai az Országnak, és még nagyobb dicséret a szentektől és az angyaloktól, akik a magas égből természetfeletti igazsággal látják és ítélik meg az emberek minden cselekedetét.

Sajnos, Istennek e szolgálói nem mindnyájan engedelmeskednek az Evangéliumnak, a szeretet, az igazság és igazságosság törvényének és tanításának. Az igazságnak, amely azt tanítja, hogy Isten nem személyválogató, nem törődik a vagyonnal, az állásokkal, vagy hogy milyen művelt valaki, hanem a szívre, az illető lelkületére irányítja figyelmét.

A tapasztalat szerint, minél alázatosabb valakinek az életmódja, minél egyszerűbb a ruházata, általában annál alázatosabb értelme és szíve is, egyszerűek az érzelmei és tiszták a célkitűzései. Amint Krisztus általában az egyszerűeket és alázatosakat vette magához, hogy tizenkét apostolává tegye őket, ugyanúgy Isten is az egyszerűek, alázatosak, tisztaszívűek és egyenes szándékúak közül választja ki eszközeit.

Másfelől az eszköz szegénysége arra szolgál, hogy felragyogtassa Isten hatalmát és közvetlen eljárását. De Istennek ezek az eszközei ugyancsak felkiálthatnak az Úrhoz, a

proféták és az apostolok panaszával, amelyet Pál is megismételt és összefoglalt: „Ki hitt abban, amit mondtunk?”

De ezek nem csüggednek el. Amikor üldözik, zaklatják, elnyomják, rágalmazzák, gúnyolják őket, úgy, mint a régi Templom és Palesztina kevély vezetői tették Krisztussal, ezek nézzenek fel Őrá, és utánozzák Őt anélkül, hogy megállnának küldetésükben, vagy elcsüggednének.

Isten Szavát kinevették, megrágalmazták, és kioltották a kereszten. De húsz évszázad óta Ő diadalmaskodik, betölti a földet, visszhangzik nemcsak annak végső határain, mint elfojthatatlan visszhang, mint kiolthatatlan fény. Ott is ott van, ahol Krisztust üldözik, gyermekeiben. Sem a kard, sem a kínzások nem tudják elválasztani Krisztustól azt, aki szereti Krisztust, mondta Pál. Nem tudták megtenni ezt a pogány rómaiak az első keresztényekkel. Nem tudják megtenni a jelenlegi Antikrisztusnak ördögtől megszállott szolgálói a saját alattvalóikkal.

Olyan, mint egy titokzatos lámpás, amely be van zárva a szívekbe, készen arra, hogy kivegyék, és újból meggyújtsák. A hitük miatti üldözöttek könnyei táplálják, azoké, akik minden eddiginél jobban keresik Krisztust és az Ő Országát, egyetlen békéjüket, egyetlen világosságukat a sötétségben és a kegyetlenségben, amely uralkodik ott, ahonnan Krisztust száműzték. Ő egyetlen reményük egy örvendetes életben a földi elnyomás után.

Egy eszme vagy egy vallás erejének növeléséhez semmi sem olyan hatásos, mintha azt üldözik. Maga Krisztus, a hosszú erkölcsi üldöztetésből és a vad, végső üldözésből nyerte el halhatatlan dicsőségének azt a jelét, amely által emberi természetében is, mint a szentek Szentje uralkodik, és fog uralkodni. És amint megtalálják Őt azok, akik szeretettel keresik, és ahogyan jelen van azok mellett, akiket elnyomnak, és akikre lesújtanak, és akik meggörnyednek az ideigtartó iga alatt, és ahogyan jelentkezik a csak általa ismert váratlan vigasztalásokkal, ugyanúgy jelentkezik, és találkozunk szigorú tekintetével mindazok – azokon kezdve, akik az Ő idejében ellenségei voltak, azokig, akik most ellenségei – akik Őt üldözték és üldözik híveiben.

Nemcsak „egész nap”, hanem egész földi életében kezét nyújtotta, megnyitotta szívét és kiárasztotta örök szavainak kincseit Izrael népének. De annak nagyjai nem akarták látni ezt a mozdulatot, nem akartak ehhez a szívhez menni, nem akartak meríteni ezekből a kincsekből.

A Kereszten is elfogadta, – mert csak szabad akaratával való elfogadása tehette lehetővé, hogy ilyen módon emeljék a magasba – hogy széttárt és kinyújtott karokkal Ő legyen a Főpap és a nagyon Szerető, aki felajánlotta magát népéért, és aki meghívta népét, és azt akarta, hogy jóllehet meghalt, szívét megnyissák. Ezzel halála után hallgatagon tanította az egész emberiséget Isten végtelen szeretetéről, és a szent kapuról, amely befogadja a végtelen irgalmasság országába mindazokat, akik jólélekkel az Istenemberhez fordulnak.

De míg a népek elfogadták Krisztus utolsó meghívását és tanítását, addig a hitetlen és lázadó Izrael, amelynek nem volt mentsége makacs ítéletére Krisztust illetően, mindazok után a bizonyítékok után, amelyeket Ő nekik adott – csodáival, tanításával, feltámadásával, mennybemenetelével, – kitarzott szándékos vakságában, amivel megérdemelte, hogy Isten elvesse.

A maradék (Róm 11,1-24)

Ez az elvetés nem teljes, se nem tart örökké. Ha Isten az Igazságosság, Ő az Irgalmasság is. Irgalmasságáról tanúskodik az, hogy Igéje az emberek megváltására, áldozatként, a Bárányá lett.

Ezért tehát nem az egész Izrael volt elvetve. Mert nem az egész Izrael volt gonosz. Amint minden emberi társadalomban, úgy Izraelben is voltak igazak. A legigazabbak közülük megértették, követték és szerették Krisztust attól fogva, hogy megismerték. Mások, kevésbé egyszerűek és kevésbé igazak, vártak arra, hogy erőteljes bizonyítékokat kapjanak ahhoz, hogy el tudják hinni: Ő a Messiás. Ismét másokat csak az utolsó csodák ráztak meg (a feltámadás és a mennybemenetel). Végül, egyesek csak akkor adták meg magukat, amikor látták a faragatlan és műveletlen apostolokat átváltozni méltóságteljes és bölcs hithirdetőkké, bátrakká válni, míg előzőleg félénkek voltak, csodatevőkké, mint Mesterük, és főleg, olyan erősekké válni hitükben, hogy felemelt fővel tudtak a főtanács előtt állni, és ismételten azt válaszolni a főtanács igazságtalan parancsaira: „Ítéljétek meg magatok, hogy Isten előtt igazságos dolog-e inkább nektek engedelmeskedni, mint Istennek. Ami minket illet, mi nem hallgathatunk arról, amit láttunk és hallottunk. (ApCsel 4,19-20) Inkább kell engedelmeskedni Istennek, mint az embereknek. Atyáink Istene feltámasztotta azt a Jézust, akit ti a keresztre függesztve megöltetek. Ezt a Fejedelmet és Üdvözítőt Isten felmagasztalta jobbjával, hogy Izraelt megtérítse és megbocsássa bűneit. És ennek tanúi vagyunk mi és a Szentlélek, akit Isten azoknak adott, akik engedelmeskednek neki.” (ApCsel 5,29-32)

A legigazabbak Izrael vezetői közül, akik között volt Gamáliel, annak az időnek legfőbb tanítója, akkor tértek meg az Úr Jézushoz. Mert nem minden ember és az emberben nem minden rossz, akkor sem, ha nem mindenben igaz. Az eredeti bűn és a hármás bűnös vágyból fakadó bűn nem rombol le mindent, ami Istenből van az emberben, azaz mindazt, ami a jóra irányul a szellemi részben (lélek és értelem). Az értelmet csak a tébolyra jutás tudja teljesen megsemmisíteni. Mindig megnyílhat azonban az igazság és az igazságosság felé, megvilágítva az utat az embereknek, hogy jól használva szabad akaratukat, elfogadják, amit előbb nyíltan elvetettek, vagy nehezen fogadtak el, igaznak és jónak ismerjék el, és eszköznek az igazság felé haladásban.

A többi izraelita, ez „a keménynyakú nép”, a mózesi idő óta kitartott tévedésében, elvetve a hitet Krisztusban, megvetve tanítását, amely az üdvösség útja. Jóllehet előre ismerték a Messiást, akit Isten többször megjövendölt gyermekeinek, nem fogadták el, sőt elutasították, mint bűnöst. Mert nem volt meg bennük a szeretet, ami az emberben Isten élete és élet az Istenben. A kevélység vert tanyát bennük, ami a szív keménysége és füst, amely meggátolja az igazság meglátását.

Isten azonban, jóllehet nagyon nagy volt Izrael bűne, nem vetette el az egész népet. Amint már Illésnek megmondta, megtartott belőle bizonyos számú embert. Ezek nem hajtanak majd térdet semmiféle bálvány előtt sem, és előbb vagy utóbb ezek elérkeznek majd a királyok Királyához. A választott nép e maradékához maga a Kegyelem ment el, ami Isten minden embernek szánt ajándéka. Igaz, hogy ez csak annak számára marad ajándék, aki nem veti el, se nem teszi tönkre a bűnnel. Mert a többiek Isten gyermekeiből mostoha gyermekeivé váltak, akik nem ismerték el azt, aki az Elsőszülött Isten összes igaz gyermeke között, aki Természet és Kegyelem szerint Elsőszülött volt.

Így Izrael nem érte el azt az emberi dicsőséget; amit keresett, sem a természetfeletti dicsőséget, amiről kevélyen azt hitte, hogy már birtokában van. E helyett, kivéve azt a kevés zsidót, aki megtért Krisztushoz, megérdemelte az Ég büntetését, hogy elvakuljon, hogy fülével ne halljon, a hurkot, a hálót, a buktatót és az emberi büntetést, amely miatt a földig

görnyed az elnyomók ütései alatt, majd a szétszóratást, és hogy gyűlöletessé vált a világ számára, éspedig századokon keresztül. Azért érte ez Izraelt, mert túlságosan „a legjelentősebb” akart lenni, saját felfogása szerint, és mert nagyjaival együtt Mózes székén akart ülni azonban anélkül, hogy az igaz életvitelben is követte volna Mózeszt. Izrael meg akart maradni a világ „tanítómesterének”, lehetetlenné téve a Törvény megtartását az apró emberi törvények hozzáadott és föléje helyezett tömkelegével. Izrael bíraskodni akart még a szentek Szentje felett is, aki lejött az Égből, hogy visszavigye Izraelt az igazságossághoz és a törvény isteni és tökéletes egyszerűségéhez, amely által minden igaz ember számára lehetséges annak gyakorlása, legyen az júdeai vagy samaritanus, görög vagy római.

Visszautasították, megtagadták, megölték a királyok Királyát, azt a Királyt, aki egy soha véget nem érő országot adott volna nekik. És büntetésül és megaláztatásul minden időben gyarló emberi királyokat és császárokat és uralkodókat kaptak.

Kevélységüknek ezt kellett lenyelnie: látták, hogy a pogányok léptek helyükbe, mint Isten Népe. Látták a Templom, az oltár és a város elpusztulását. Annyira büszkék voltak ezekre, hogy az a szeretetlenség bűneibe vitte őket mindazok iránt, akik nem voltak polgártársaik születésük miatt, vagy magas méltóságokba történt bevásárlásuk révén.

Megvetettek másokat, és látták, hogy megvetik őket. Vasvesszővel uralkodtak, és vesszőkkel és láncokkal uralkodtak öfelettük azok, akiket oly sokáig kigúnyoltak. Visszautasítottakká váltak, és mások foglalták el helyüket. Nem volt többé Jeruzsálem és zsinagóga, hanem Róma és az Egyház. Ők „az elsők” „utolsókká” váltak, amint a mindentudó és mindent látó Szó megmondotta.

Mégis, mivel Isten minden dolgot jóra tud fordítani, még az önmagában véve lényegesen rossz dolgokat is, a zsidók büntényéből jó származott a pogányokra.

Krisztushoz ők nem voltak rosszabbak a zsidóknál. Pogányok voltak, akik tisztelték benne a képzett és békeszerető embert, azt az embert, aki nem vetette meg őket, nem arra tanította a tömegeket; hogy megvessék a pogányokat, sőt jót tett velük is. De a Golgota bünténye után megnyílt szemük az igazságra, és a jó, békeszerető, tanult, a csodatevésre képes emberben felismerték „az Isten Fiát”, aki Egyházában él, és hozzá fordultak, és elnyerték az Életet.

Íme, tehát a zsidók bünténye, a kapzsi módon hatalomra vágyók bünténye lelki kincsekkel gazdagította a pogányokat, akik attól meg voltak fosztva. A zsidók szándékos fogyatékosága a megértést és értelmet illetően, amelyet makacsul bezártak, visszautasítva a Világosságot, és előnyben részesítve a sötétséget, oka lett annak, hogy a Világosság a pogányokhoz került. És az első okból származtak a többiek: a szeretet, amely által az egymással ellenséges nemzetek emberei, vagy azok, akik gyűlölték egymást, mert uralkodók és elnyomottak voltak, a minden helyről és nyelvből származó emberek, megbékéltek egymással, „testvéreknek” hívták egymást a Szent Testvér nevében, aki eljött, hogy meghaljon és az egyetlen Életet adja nekik, akár júdeaiak, akár pogányok voltak, vagy a szétszóratásban élő zsidók vagy görögök, rómaiak, líbiaiak, egyiptomiak, pártusok vagy síretek.

Először ott ébredt fel, vagy támadt fel a szeretet, ahol halott volt. A szeretet élet Istenben. A szeretet tette szentté az elsőket; a tömeget és az egész titokzatos Szőlőt, amelyen a gyökerekből – amelyek Izraelé voltak, Márián, Jézus Anyján, a Dávid törzsének szüzén keresztül, az apostolokon, Izrael fiain és a tizenkét törzsből származó tanítványon keresztül – új élet támadt a pogányoktól adott új ágakban, amelyeket beoltottak törzsébe, azok helyett az ágak helyett, amelyek nem akartak Krisztussal egyesülve maradni, aki a titokzatos Szőlő törzse. Ezeket az ágakat levágták, mert elhaltak.

Szent az egész Titokzatos Test, mert szent a Fő és szent a gyökér, aminek legtisztább kisarjadásából származott a Fej. Szentek az ágak, amelyeket beoltottak abba – akkor is, ha előzőleg nem voltak szentek – azért, hogy ne ismételjék meg a régi bünt, amely által Ádám

elveszítette a Kegyelmet. Izrael népe, szinte teljesen, elvesztette a Kegyelmet és Isten áldásait.

Élet az új ágaknak; élet a Szőlőtő minden sarjadásának: ez a szeretet, az isteni nedv, ami táplálja azt, aki nem szakad el a kevélység miatt a törzstől. Mert a kevélység a kételkedéshez vezet mind az igazságokban, mind a kötelességekben, amelyek nem teljesítése gyűlöletessé tesz Isten előtt. És a kételyből jön a hit ellanyhulása; utána a hitetlenség, majd az Isten félelmének elvesztése, és végül a meggyőződés, hogy Isten olyan jó, hogy sose tud szigorú lenni.

Isten igazságos jóságában. Szigorú, amíg az ember kitart bűnében, de kedves, amikor az ember megbánja bűnét. Inkább kész arra, hogy ismét visszafogadja barátságába, mint arra, hogy elítélje. Boldog, ha valakit, aki lelkileg halott, ismét élővé tehet. De Isten sose ostoba.

Az Úr meg tud tenni minden csodát, mert hatalmas és irgalmassága végtelen, és végtelenek a Megváltó Krisztus érdemei. De minden csoda elnyeréséhez szükség van az ember jó akaratára, Istenbe vetett hitére, reményére az Úrban, szeretetére Isten és a felebarát iránt – mindenekfölött a szeretetre, mert ez az a terület, amely megengedi, hogy minden erény kivirágozzék – és az Istennel való egységre.

(267)

Izrael megtérése (Róm 11,25-36)

Isten utolsó eljövételének és az Ítéletnek egyik jele, amit a világ vége követ, Izrael megtérése, ami a világ végső megtérése lesz Istenhez.

Miért ők az utolsók, akik az elsők voltak abban, hogy Isten Népe voltak? Ez öröktől létező rendelkezés és emberi rendelkezés következménye.

Ne tűnjék igazságtalannak az öröktől létező rendelkezés. Nekik, akik már elsők – sőt: egyetlenek – voltak a természetfölötti igazságok megismerésében, elsőknek kellett volna lenniük Isten új népében: a keresztény népben. Úgy, amint Ádámnak és társnőjének elsőknek kellett volna lenniük az ég lakói között. De a jóakarati hiánya az elsöket utolsókká tette. A Szentírás mondja, hogy Hénochot és Illést Isten élve ragadta el a világból egy jobb világba, hogy, kellő időben visszatérjenek bűnbánatot hirdetni, és harcolni az Antikrisztussal, amikor a világ Babilonná és Antikrisztussá fog válni. Ez az ő rendkívüli életszentségük miatt történt. Hasonlóképpen, a Szentírás mondja, hogy bűnei miatt Isten elveti majd Izraelt, és az elsőből utolsó lesz, a Krisztus Országába való belépésnél.

Ádámon jól lehet látni, mit jelent az, ha valakit Isten elvet. Évszázadokon, évezredekken keresztül kellett várnia az alvilágban, annak ellenére, hogy már hosszú ideig vezekelt a földön bűnéért, mielőtt beléphetett a legalább földi Paradicsomba, ahol Hénoch és Illés már évszázadok óta örvendeztek Isten boldogító barátságának.

A zsidó nép számára is, jóllehet nincs kérlelhetetlenül kizárva Isten Országából azért, mert visszautasította azt, amikor elfogadhatta volna, évszázadoknak és évezredeknek kell majd eltelniük, mielőtt Izrael visszatér az Atya, Fiú és Szentlélek Isten barátságába. Előbb más népek lesznek „Isten népévé”. Utoljára ők, a zsidók. Ha a Sionról valók, akkor is utolsók lesznek azok között, akik üdvözülni fognak.

A Sion itt Izraelt jelenti, és Izrael itt „Isten gyermekeinek népe” helyett áll. Jézus Izraelből jött. Izraelből jött Hénoch és Illés, és vissza fognak térni azért, hogy előkészítsék Isten Fiának, Krisztusnak visszatérését. Azért, hogy Krisztus eljövetelekor a gonoszság vagy a pusztulás utálatossága, az evangélium szavai szerint, ne borítsa romlott mocsárként az egész földet, annak minden helyét. Eljönnek azért, hogy mindazok, akiknek Isten az Életet szánta, és azok is, akik századokon keresztül arcátlanok voltak, részesüljenek abban, mielőtt az idő megszűnik.

Mindenki, Izrael is. Az, aki az Atya megtestesült Szava és Bölcsessége, megmondta, hogy a pusztulás napjai megrövidülnek, hála a választottak érdemeinek. Éppúgy hinni kell, hogy nem az egész Izrael lesz elvetve és kizárva, hála atyáik (a pátriárkák, próféták és a zsidó nép szentjei) érdemeinek. Ezek életszentsége miatt Isten irgalmas lesz, és nem törli el a zsidók kiválasztását saját népéül, hogy ne válassza el az atyákat a fiaktól, és mert Isten, terveiben, nem ingatag.

Isten teljesen irgalmas a pogányok és bálványimádók iránt, is. Teljesen irgalmas a bűnbánó bűnösökhöz is. Nem szűnhet meg az irgalmasság Atyjának lenni azok iránt, akik népe voltak, és akik, egy többé már nem helyes buzgóság miatt, nem tudtak hinni Krisztusban, és nem tudták elfogadni olyannak, amilyenek az Atyaisten küldte Őt. Buzgóságuk helytelen volt, mert megfontolatlan, rendezetlen volt. Olyan buzgóság, amelyet Isten kinyilatkoztatásánál, akaratánál és tervénél is tökéletesebbnek akartak és tartottak.

Krisztus a zsidókért is meghalt. Sőt, utolsó imáiban a keresztről inkább a zsidókat ajánlotta Atyjának, mint minden más népet, mert ők voltak azok, akik leginkább kiérdemelték az elvetést Istentől, és akik makacsul kitartottak tévedésükben.

Miért éppen a választott népnek kellett a legbűnösebbnek lennie? Nem tudta volna Isten megakadályozni, hogy azokká legyenek? Amint hirtelenül megvilágosította Sault, nem tudta

volna hirtelenül megvilágosítani a főpapokat, farizeusokat és írástudókat is, hogy az Igazsághoz és az Igazságossághoz fordítsa őket? Minden bizonnyal megtehetette volna. De akkor hol van az érdem megtérésükben, amely nem önkéntes, hanem Isten hatalma és akarata erőszakolta ki?

Volt-e Isten eljárásának valami kikutathatatlan oka, vagy nem volt? Biztosan volt, mert Isten semmit sem tesz céltalanul. És minden célja igazságos, akkor is, ha titokzatos a halandók számára.

Eljön majd a pillanat, amikor Isten felfedi előttetek minden jelenleg felfoghatatlan művét. És akkor, Pállal együtt ismétlitek: „Mekkora a mélysége az Isten gazdagságának, bölcsességének és tudásának!”

(272)

A Tökéletes Áldozat (Róm 12 és 13)

„Élő áldozat – a szellem hódolata.”

A régi vallás alapja és megjelenési formája az áldozat volt. Mindent áldozatok segítségével kértek és engeszteltek ki. Áldozattal igyekeztek megtisztelni és kiengesztelni Istent, hálát adni neki egy győzelemért vagy gyógyulásért. Az anyagi áldozat korszaka volt az. És ésszerű volt, hogy így legyen, mert nem volt más szertartás, se más nyilvánvaló mód az Örökkévaló tiszteletére és segítségének kiesésére.

A megtestesült Szó még nem oktatta az embert: Hiányzott még a szent Áldozat az állandó és tökéletes Áldozat-bemutatáshoz. Ennek ellenére érezték, a természettörvény szerint is, hogy a Teremtőnek, az igaz Istennek vagy az egyes vallásokban imádott istennek, azokat az ajándékokat kell felajánlani, amiket Ő adott az embernek. A föld állataihoz és gyümölcsseihez fordultak, és azokat emésztették el a tűz által, hogy igazán feláldozzák őket.

De ezek „élő áldozatok” voltak? Nem. Az állatokat már megölték, a növényeket pedig kitépték a termőföldből. Nem volt olyan élő áldozat, amit bemutathattak volna Isten dicsőségére. És az áldozat aránylag mindig csekély volt, akkor is, ha nagyon értékes, nagy állatokat áldoztak fel.

A feláldozott Krisztus-Barány előtt soha sem engesztelték a haragvó Istent és az emberi bűnököt egy ember feláldozásával. Kivételek csak a bálványimádó vallások voltak, ahol feláldozták az embert, vagy magukat áldozták fel, hogy Istent megtiszteljék, vagy tökéletesen kiengeszteljék. Ennél fogva az áldozat aránylag mindig csekély és tökéletlen volt, mert az ember bűneiért, főleg ezekért, nem a bűnöst áldozták fel, hanem az embernél kevésbé bűnös állatokat, velük helyettesítve az oltáron az igazi bűnöst. És Isten jóságából, aki maga jelölte meg ezeket az áldozatokat, várva a tökéletesre, minden bűnt kiengeszteltek így.

Mindent, egyet: az eredeti bűnt kivéve. Ezért nem lett volna elég az áldozatok hegye sem. Akkor sem, ha egyszerre áldozták volna fel az összes bikát, borjút, bárányt és kecskét, amelyeket a századokon keresztül átváltoztattak a Templomban az ünnepi szertartásokon a vágóhidak állandó vérfolyamaivá és az áldozatok füstölgő máglyáivá. Ez az áldozat sem lett volna elég az eredeti bűn lemosására.

Ahhoz, hogy az ember lelkét újra teremtse Isten a kegyelemben, és az ember visszanyerje istengyermeki méltóságát, és ismét örököse legyen az Égnek; azért, hogy kiengesztelést kapjon az Igazságosság, és le legyen győzve a Gonosz, tökéletes Áldozata volt szükség, egyetlen Áldozatra, aki Isten volt, mint a megbántott Isten, és hogy Isten fizessen az Istennek az ember kiváltásáért, és a legszentebb Ember engeszteljen a bűnös emberért.

Csak az Istenember, Jézus volt képes kiengesztelni Istent és megváltani az embert, mert Ő valóban Isten és valóban Ember volt.

És Jézust feláldozták. De Áldozata nem halott, hanem élő testének felemésztése volt, amelyre ráhántak minden kint, hogy minden bűnt kiengeszteljen, ami az Ártatlanra nehezedett, hogy mindet feleméssze.

Teljes áldozat: Krisztus lelkéé, amely átélte az Atyától való elhagyatottságot, hogy kiengesztelje Ádám lelkének bűnét, aki bűnösen elhagyta Istent és Törvényét. Az Emberfia tökéletes értelmének áldozata, hogy jóvátegye Ádám bűnét. Isten Báránya ártatlan testének áldozata, hogy kiengesztelje Ádám bujaságát. És azért, hogy a mindig bűnös világnak mindig legyen tökéletes áldozata, Krisztus; az örök Főpap, feláldozása előtt létrehozta az örök áldozatot: az eucharisztikus áldozatot, amelyben ismét és mindig Krisztus teste, vére, lelke és Istensége lesz felajánlva és bemutatva az oltárokon.

Állandó áldozat és élő áldozat. A tökéletes Vallás új áldozata. „Ez az én Testem, ez az én Vérem, ami értetek fel van áldozva. Ezt tegyétek az én emlékezetemre!” Az Ige a jelen időt

használja. Mert valóban, a világ végéig, az Áldozat mindig új lesz, és mindig teljesen azonos lesz azzal, amelyet Krisztus bemutatott, ugyanolyan értékes Isten előtt és az emberekért.

De az élő Áldozattal, amelyet bemutatnak az oltárokon, az embernek egyesítenie kell saját egyéni áldozatát. Minden órának az áldozatát, minden foglalkozásban, kötelességben, mindenkifölött Isten akaratának elfogadásában akkor is, ha azt akarja, hogy szenvedjete. Az áldozat lehet testi, erkölcsi vagy lelki áldozat. Betegségek, szegénység, kimerítő munka, testetek számára. Igazságtalanságok, rágalmozások, megnemértés, erkölcsi vonalon. Üldöztetés az emberek részéről, vagy elhagyatottság Isten részéről, hogy próbára tegye szolgálójának hűségét, lelki területen. És még: hűség a Törvény iránt, megőrizve tisztán, szentül és szeretetteljesen a testet, a gondolatokat, érzelmeket és a lelkületet.

Mert ez képezi a szellem hódolatát, amiről Pál beszél. Isten tiszteletének nem pusztán külsősége, hanem lényege. A lényeg pedig a megújulás, az egyén állandó megújulása, hogy állandóan megújuljon az egyén énje, amint állandóan megújul az egész teremtett világ, állataiban, növényeiben, évszakaiban. Állandó lelki és erkölcsi megújulás, hogy egy új emberiség alakuljon ki, és mindinkább átalakuljon Krisztusba. És miután Isten megadta az istentisztelet lényegét, állandóan, embert fárasztóan, és néha még fájdalmasan is megadja a tökéletesség felé haladást azáltal, hogy Isten akaratát teljesítitek. Az első és általános isteni akaratot, ami minden ember számára az, akiket az Ő hasonlatosságára teremtett és dicsőségre szánt, hogy szentté legyen, és felmenjen az Atya örök hajlékába.

Ez a megújulás, ez az átalakulás, ez a tökéletesség felé haladás, ez az emberi akarat csak annak az embernek a sajátja, akiben elevebb az Atyához való hasonlóság, a Fiúval való egység, és a tanulékonyosság a Szentlélek minden sugallatára, megtéve mindenben és mindenáron azt, amit Isten megtenni parancsol, olyan módon, ahogy Isten parancsolja, olyan mértékben, ahogy Isten megjelöli. Így a Szentlélek ajándékai nem maradnak tétlenek, mint a kőre esett mag, hanem tevékenyek, mint a legtermékenyebb földbe hullott mag, amelyből nagy fa fejlődik, alkalmas, hogy táplálja megszentelő gyümölcseivel nemcsak azt, akié, hanem sok más is, akik inkább szerencsétlenek, mint bűnösök, szegényebbek Istent illetően, mert nem ismerik, és nincs aki oktassa őket, s akik közömbösek Isten iránt.

Hozzájárul az egész Titokzatos Test jólétéhez mind az, aki bejárja a világrészeket és felemészti magát az apostoli munkában, hogy új keresztényeket hozzon a küzdő Egyházba, mind pedig az, aki, ismeretlenül és rejtetten, szenved, és szenvedését imává téve segíti a misszionáriusokat. Az ő kis miséjük (az áldozatok az ostyák és ágyuk a Golgota, amelyen bemutatják az áldozatot sokak javára) nem kevésbé kedves az Úr előtt. Előmozdítja a testvérek javát mindaz, aki leírja Isten kinyilatkoztatásait, mert Isten kinyilatkoztatóvá teszi őt, mind pedig az, akinek tehetsége van arra, hogy könyveket írjon, amelyekkel érthetővé teszi a Szentírás homályos pontjait, vagy a hit igazságait, és jobban megszeretteti, mert jobban megismerteti Jézust és Máriát. Elég, hogy minden cselekedetet vagy szolgálatot a szeretet indítson és kormányozzon. Az igazi szeretet.

Igazi az a szeretet, amely a rosszat önmagáért utáltatja meg, nem mert a másvilági büntetés oka, hanem mert fájdalmat okoz Istennek. Igazi szeretet az, amely arra indít minket, hogy ne akarjunk rosszat tenni, így ami ösztönöz arra, hogy elszakítsuk a rossztól bűnös testvéreinket, amely sugallja nekünk, hogy korholjuk meg őket. Ezek a korholások – noha igazságosan szigorúnak kell lenniük – nem nélkülözik az irgalmasságot, annyira, hogy elkeserítené vagy elcsüggesztené az elesetteket, ahelyett, hogy felemelné őket. Igazi szeretet az, amely testvérekké teszi az embereket, akik kölcsönösen elviselik egymást, ha nagyon tökéletlenek, és az Úrban mindig segítik és szeretik egymást. Igazi szeretet az, amely fáradhatatlanul buzgólkodik Isten dolgaiban, lángolóvá teszi a lelket, nyugodt a megpróbáltatásokban, béketűrő a szenvedésben, nem fárad bele az imába akkor se, ha látszólag az Ég nem hallgatja meg őt. Irgalmas, és azért gyakorolja a testi és lelki irgalmasság minden cselekedetét, neheztelés, gyűlölködés vagy bosszúállás vágya nélkül.

Teljesen megérti felebarátját, nem irigyli, ha az örvend, nem közömbös vagy kárörvendő, amikor az szenved. Nem sóvárog arra, hogy másokat kitúrva ő kerüljön magas állásba, még rágalmozás árán is. Mindig elégedett saját állapotával. Sose bosszúálló azok iránt, akik ártottak neki.

Ez a szeretet. Az igazi szeretet, amely megdicsőíti Istent, és jót tesz a testvérekkel. És Isten, ha a testvérek nem is, megfizet érte, helyreállítva az igazságosságot, fényt vet a tények igazságára, megbüntetve és megjutalmazva így mindenkit, amint megérdemli.

És a szeretet szabályozza az előljáró és az alattvaló viszonyát is, legyenek azok egyházi vagy világi előljárók. Ezek közül senkinek sem szabad szeretet és igazságosság nélkül lennie magas állásában. Isten – mert Isten, aki megengedte, hogy ez vagy az hatalmat kapjon – nem helyezett senkit sem mások fölé azért, hogy gyötörje a testvéreket, hanem azért, hogy próbára tegye az előljáró igazságosságát és szeretetét, és hogy megbüntesse azokat, akik nem gyakorolják az igazságosságot és a szeretetet, hanem ostobán azt gondolják, hogy fel vannak mentve ilyen kötelességeiktől azért, hogy magas állást töltenek be.

Az, hogy valaki mások fölött van, hogy „felettes”, magában foglalja az atyaság kötelességeit a testvériesség kötelességein felül, és akiből ez hiányzik, azt Isten szigorúan megítéli. Felelősségre vonja az ilyen nemcsak saját bűnéért, amit szeretetlenségével és igazságtalanságával elkövetett, hanem azért is, amilyen visszahatást váltott ki ezekkel a bűnökkel az alattvalókból. Azt, aki, mivel mások fölött áll, üldöz, gyötör, és igazságtalanul lesújt egy alázatost, egy alattvalót, Isten felelősségre fogja vonni a botrányokért, az elkedvetlenedésért és a kételyekért az isteni igazságosságot és gondviselést illetően, ami elkerülhetetlenül felébred az elnyomottak szívében.

Isten nem bünteti meg; és nem fogja megbüntetni azt, akit igazságtalanul büntettek meg olyan emberek, akik valamiféle tekintéllyel rendelkeznek. Nem bünteti meg az elnyomott érthető visszavágását sem. De kérlelhetetlen lesz azokkal szemben, akik hatalmaskodó cselekvésmódjukkal vétkeznek az alázatosak lelke ellen, kételyeket, lázadást vagy más keltve fel abban.

És megbünteti őket, mert ezek Istenre is lesújtanak. Igen. Istenre. Akit a „hatalmasok” megfoszthatnak egy gyermekétől, vagy, rossz cselekedeteik szabadossága által egy fiában kételyeket támaszthatnak. Valóban, mit gondol az, akire lesújtottak? „De miért nem lép közbe Isten, ha mindenható?” „Akkor nem igaz, hogy a bizalommal végzett ima elnyeri Isten segítségét?” Felfogják ezt a „hatalmasok”, akik igazságtalanul sújtanak le egy alattvalójukra? Istenre sújtanak le. Isten szenved azzal és abban, aki igazságtalanságot szenved el. Istenre sújtanak le minden alkalommal, amikor szeretetlenek.

És a szeretet szabályozza az alattvalók viszonyát is feljebbvalóikkal szemben. Ne ítélkezzenek felettük, bízzák Istenre az elítélést. Ne lázadjanak fel ellenük, hacsak rendelkezéseik nincsenek ellentétben a vallással és az erkölccsel, a közösség javával vagy egy előző és meg nem változtatott isteni rendelkezéssel. Egyébként még véres vagy vértelen vértanúság árán is Krisztus példáját kell követniük, aki nem hajolt meg a Nagytanács és a farizeusok zavaros rendelkezései előtt, sem Heródesé előtt; a Keresztelő példájára, aki az igazságot szolgálta akkor is, ha tudta, hogy emiatt életét fogja veszteni; Péter és János példájára, a Nagytanács előtt, Jakabéra, és a minden idők megszámlálhatatlan vértanúinak példájára, akiket szétmarcangoltattak, elégették, gyötörték a cirkuszokban és másutt, akiket máglyákon égették el, mint az ördög szolgáit vagy tévtanítókat, azért, mert megtették azt, amit Isten parancsolt nekik.

Tudniuk kell azt mondani: „Csak Istennek kell engedelmeskedni” és „Elsősorban Istent kell szolgálni”, amint mondani tudták ezt Isten hősei, Pétertől Jeanne d’Arc-ig. Tudják mondani, más vértelen üldöztetésekén keresztül, amit mondott a Lourdes-i Bernadette, fatimai Lucia és kis unokatestvérei és sokan, sokan mások.

Feltéve, hogy a hatalmasok, amíg azok – mert mától holnapig egy árok vagy egy népfelkelés megalázhatja a rothadásig és semmivé teheti hatalmukat, amire oly gögösök voltak, egészen addig, hogy a kicsinyek gyötrésének eszközévé tették azt – feltéve, hogy a hatalmasok nem az egyetlen, igazán, örökké és tökéletesen Hatalmas, sőt Mindenható Isten akaratával ellenkező dolgot parancsolnak – akire minden hatalmasnak gondolnia kellene, hogy ne essen sokféle bűnbe – és amíg nem a vallással és erkölccsel ellenkező dolgot parancsolnak, engedelmeskedni kell nekik. Mert ilyen esetben, amikor megengedett dolgokat parancsolnak, azokat a rendelkezéseket hirdetik, amelyeket elsősorban Isten tanított az emberek jólétét illetően.

Az emberi törvény talán nem sújt le azokra, akikre Isten törvénye már lesújtott? Azért ahhoz, hogy elkerüljék Isten és az emberek büntetését, és igazságban és szeretetben éljenek, amint Isten gyermekeinek élniük kell, hogy igazán azok legyenek és azok maradjanak, szükség van arra, hogy ne tegyenek rosszat, semmiféle rosszat, se Isten, se az emberek ellen. Szükség van arra, hogy ne vétsenek a szeretet törvénye ellen, és ne legyenek engedetlenség a lelkiismeret szava iránt, amelyet Isten helyezett minden emberbe, hogy a jóra irányítsa őket.

Ilyen módon – nem vétve a szeretet, az igazságosság törvénye és a lelkiismeret ellen, de főleg semmilyen módon sem a szeretet ellen – értelmes módon tisztelitek Istent, és eljuttok a Törvény tökéletes megtartására, mert a szeretet a törvény betetőzése, és aki a szeretetben él, nem esik bele a testi vágyakba, az értelem és a lélek bűnös vágyaiba, hanem megmarad a Világosságban: Istenben; azonossá válik Krisztussal és megosztja vele Országát.

(274)

A Jó Pásztor (Róm 14-16)

A szeretetet meg kell magyarázni a hitben gyengéknek is. Főleg azoknak kell mestereknek lenniük a szeretetben, akiket Jézus „pásztorokká, tanítókká, sóvá és világossággá” tett.

Nem mindenkiből lesz azonban pásztor, mester, só és világosság, a bölcsesség és az igazságosság bajnoka. Amint az égbolton a csillagok nem mind olyan nagy erejűek, mint a nap és jaj lenne, ha olyanok volnának! – ugyanúgy a küzdő Egyházban sem mindenkinek van óriási hatalma. Inkább számít az életszentség, mert természetfeletti értéke és tartóssága van. Vannak bárányok és pásztorok, és a bárányok ereje különböző. Némelyek könnyen elesnek, mások elkalandoznak, mások aluszékonyak. Szükség van arra, hogy mindnyájukat megértsék, szeretetteljes részvétellel legyenek irántuk és segítsék őket.

„Íme, én magam megyek megkeresni bárányaimat ... elvezetem őket a felhős és borús helyekről ... elvezetem őket földjükre ... a legjobb legelőkre ... megyek, megkeresem az elcsatangoltakat, visszavezetem az elűzötteket, bekötözöm a sérültet, megerősítem a gyengét ...” – mondja a Jó Pásztor Ezekielnél (34,11-16) és Jánosnál: „Én életemet adom, hogy juhaimnak Életük, és pedig bőséges Életük legyen.” (10,10)

De a gonosz pásztorokhoz fordulva, akik nem legeltetik a juhokat és nem segítik őket, azt mondja: Nem erősítették meg a gyengét, nem gyógyították meg a beteget, nem kötötték be a sérültet, nem vezették vissza az elűzötteket, nem mentetek megkeresni az elvesztett, hanem szigorúan és kegyetlenül gyakoroltátok uralmatokat ... Juhaimnak a ti lábaitok által tönkretett táplálékot adtatok enni, és megrontott vizet adtatok inni. (Ez 34,4 és 19) Azért lánggra lobbant haragom a pásztorok ellen ... Jaj a bálvány-pásztoroknak, akik elhagyják vagy elnyomják a nyáját ... Fogtam és eltörtem a kegyelem vesszejét, hogy széttörjem a szövetséget azokkal, akik nem maradtak hozzám hűséges szolgáló-pásztorok.

Így beszél mindörökké a Bölcsesség, mielőtt, mialatt, és miután eljött. Szeretet, részvét és segítség a juhok és a bárányok iránt, úgy, amint Krisztus tanított erre titeket, s amint elsősorban Ő maga tett. Nem az egyén szabadságának megsértése, amit maga Isten is tiszteletben tart az emberben, és ami a próbára tétel, a jutalom és az elítélés eszköze mindenki számára.

Senki sem tudja, miként vezeti Isten az egyes lelkeket. Senki sem olyan hatalmas, hogy mindig igazságosan tudna ítélni. Vannak emberek, akiket a kevélységük miatt rövidlátók lázadóknak vagy bűnösöknek látnak, pedig nem azok. Mások, akik azok, de jártasak a ravaszságban, látszólag igazak, mivel jól végzik a külsőséges cselekedeteiket, és rosszul a titkosakat; igazaknak tűnnek, pedig kétszeresen gonoszak, mert képmutatók, és rosszat tesznek.

„Ne ítéljetek” mondta az igazság Szava. És ez lenne a tökéletes szabály. De ha ítélték, akár egyszerűek akár hatalmasok vagytok, legalább ítéljetek szeretettel, mindig, mert emberi korlátozottságtok miatt nem vagytok képesek behatolni az emberek belsejébe, és látni minden cselekedetük indítóokát. Gondoljatok arra, hogy semmi sem titok a Mindentlátó számára, még akkor sem, ha titokban vizitek végbe gonosz cselekedeteiteket, és hazug módon, igazságtalanul, szeretetlenül ítélték meg felebarátotokat. Isten lát titeket, hall titeket, miközben cselekedtek és beszéltek, és elítél titeket, Ő, igen, igazságos és megfellebbezhetetlen ítélettel.

Isten ítéletétől nem véd meg titeket az, hogy hatalmasok voltatok. Sőt, mivel többet adott nektek, szigorúbb lesz az ítélet, amikor, mint minden embernek, meg kell jelennetek Isten előtt, hogy számot adjatok tetteitekről. És mindaz, aki magasabb helyen áll Krisztus nyája fölött, vagy megbízatása vagy rendkívüli kiválasztása miatt, emlékezzék arra, hogy néha

egyetlen Szeretet-ellenes bűn, azaz a Szentlélek ellen elkövetett bűn, aki a Bölcsesség, az Istenfélelem, az Igazságosság, a Szeretet lelke, lerombolhatja egy a Törvény szerint élt élet minden érdemét. Isten lesújthat rátok azonnal, miután ti lesújtottatok rá egyik szolgájában, vagy valamelyik szeretetművében. Lesújthat rátok is, ahogy lesújtott Ádámra, azonnal, egyik – kevélységből elkövetett – bűnötök után. És akkor, mit segítenek rajtatok a megelőző cselekedetek? Mit a megbízatások? Mit a kiválasztások?

„Jaj annak, aki által botrányok jönnek!” mondta az, akinek átszögezett kezébe adta az Atya az ítélet minden hatalmát. És jóllehet Ő volt a megtestesült Irgalom, világosan megmondta, milyen sors vár arra, aki gonosz cselekedeteivel megbotránkoztatja a lelkeket.

Ha igaz, hogy valaki egy lélek által, akit elvisz az üdvösségre, biztossá teszi saját üdvösségét, úgy igaz az is, hogy minden lélek miatt, akit megállít a tökéletességben, vagy visszavet benne, vagy, ami még rosszabb, az Isten iránti bizalmatlanság bűnébe visz bele, megrendíti hitét az ima erejében, azokban az igazságokban, amelyekben hitt, büntetés érheti azt, aki oka volt ennek a – tökéletesség útján való megállásnak, visszafelé haladásnak vagy egy lélek bukásának, – azt elérheti egy olyan büntetés, amely elvezethet az örök kínokba. De ez a büntetés biztosan elvezet az igen hosszú tisztító vezeklésbe.

Ahogy megzavarhat egy „kised” lelket az iránta elkövetett igazságtalanság, úgy megzavarhatja, ha látja, hogy a pásztorok, a világosságok, a mesterek tanításukkal ellentétes példát mutatnak. Jaj azoknak, akik könyörtelenek a „kicsinyekhez”, és növelik terhüket, miközben maguk és saját énjük számára mindent megengednek! Mindenki kötelessége, hogy kölcsönösen segítsék egymást épületes viselkedésükkel, de ezerszeresen kötelessége ez azoknak, akik magasban vannak.

Így az evésben és ivásban, az életmódban, a ruházkozásban, lakásban, mindig legyen előttük a szeretet, gondoljanak azokra, akik éheznek és szomjaznak, akiknek alig van ruhájuk és nincs lakásuk. Sem a királyipalástok, sem a bíbor és aranyos ruhák nem adnak jogot az égbe való belépésre, hanem az számít, miként viselték azokat. Könnyebb lesz meglátni az örök menyegző ruháját azon, aki egyszerű, szerény ruhát hordott – megnyugvással, ha szegény, alázatosan a szeretet szelleme által, ha hatalmas – mint azon, aki jobban szerette a külső pompa jeleit, mint az irgalmasság belső jeleit, és értékes ruhákban járt, jól tudva, hogy lelkiismerete más életmódot tanácsolt neki.

Mert azért lesznek elítélve, mivel azt tették, amire vonatkozólag lelkiismeretük azt tanácsolta, hogy ne tegyék. Teljesen tudatosan és szándékosan elhatározva, szabadon választva tették.

Ahhoz, hogy egy nem-jó cselekedet bűnné váljék, szükséges, hogy teljesen tudatosan vigyék végbe. Most tehát mindenki, legyen akár fönt, akár lent, vizsgálja meg magát, fontolja meg minden cselekedetének indítóokát, és a vizsgálat és megfontolás legyen igazán őszinte, mint a sebész képe, amely egy betegség legmélyebb gyökereit is napfényre hozza. És ha azt látja, hogy cselekedete nem jó, akkor vágja le akarataról, hogy megszüntesse annak életét, és ne csak erre korlátozza magát, hanem vágja bele a helyes lelkiismeret fejszóját saját talajába, saját emberségébe, hogy eltávolítsa a gyökereket és a nedveket is, amelyek kedveznek annak, hogy kihajtsanak a szívben, az értelemben és a Lélekben a növények, amelyek nem jók, mivel kevélyek. A szeretet tüzében égessen el mindent, ami biztosan újra lángra kapna, amikor megszabadította a talajt a rideg kevélységtől és a belőle származó konkolytól, a természetlen, mérgező, elsötétítő konkolytól, amelyet a Kevély: a Sátán vet el felizgatott énjébe.

És ha erősek azok, akik a magasban vannak, irgalmasan segítsék a gyengéket, ostoba kevélység nélkül, elismerve, hogy Isten jobban közreműködik egy ember szentté tételében, mint az énjük. Áldják Istent, ha rendkívüli módon szerette őket. De ne higgyék magukat életszentségük teljes szerzőjének, és ne vessék meg azt, aki kevésbé szent, mint ők, vagy aki olyannak látszik.

Krisztus, aki a legszentebb és legtökéletesebb, mivel Isten, és minden bűn nélküli Ember volt, sem örökölt sem szándékos bűne nem volt, nem vetett meg senkit sem, és részvételével minden nyomorúság iránt, az emberek nagy számát vitte el az üdvösségre.

Krisztus sok és hatalmas csodát művelt, és a bölcsesség folyamait árasztotta ki. De amivel leginkább magához vonzotta az embereket, és ezáltal az Üdvösséghez és az Élethez vonzotta őket, mindenekelőtt irgalmassága volt, és utána megvesztegethetetlen, mindenki iránt személyválogatás nélküli igazságossága.

Nem kereste saját kielégítését, hanem a lelkek igazi javát és Isten dicsőségét, és ezzel magára vonta a sértéseket, szidalmakat, haragot, gyűlöletet és bosszúállást, de ilyen módon sok lelket el tudott vezetni az Igazságra és az Életre.

Türelmével, állhatatosságával, a Törvényhez való hűségével, az Atya iránti szent buzgalomával, minden lélek végtelen szeretetével példakép volt a zsidók és a pogányok számára, és üdvösség mindazoknak, akik nem utasították vissza szándékosan a Fényt, amely eljött, hogy elvigye őket az Életre, és visszavezesse őket az Istengyermekséghez.

Szolgája volt a körülmetélteknek és egyetlen, örök, egyetemes Pásztor, aki nemcsak saját aklának juhait gyűjti össze, hanem azokat is, akik nem az Ő aklából valók voltak, hogy ezek is az egyetlen Pásztor vezetése alatt álljanak; összegyűjtötte és befogadta a pogányokat éppúgy, mint a zsidókat, hogy mindnyájan dicsőítsék Istent, irgalmasságáért.

És a pogányok dicsőítették Őt. Dicsőítették a végre megismert Atyaistent, és az Ő Szent Fiát, és a tőlük származó Lelket, és beléptek, hogy Krisztus nyájának részét képezzék. Így megvalósultak a jóvendölések, amelyek megmondták, hogy Isten saját Igéjét adta, hogy szövetségre lépjen a népekkel, világossága legyen a nemzeteknek, megnyissa a (nemcsak testi) vakok szemeit, kivigye a pogányság börtönéből a rabokat, megnyissa az élő víz forrásait, amely Víz az örök Életet adja, és megadja mindenkinek, aki akarja, az életet jelentő Szót, és a nemzetek, amelyek nem ismerték az Urat, hozzá fussanak, és gyermekeivé váljanak mind, akik megtartják Törvényeit, és hűségesek maradnak a vele kötött barátságához, és a föld minden népe számára rendelt imádság Házában, vagyis Krisztus Egyházában éljenek.

Ezt vitte végbe az Úr minden ember megváltására, akiket Ádám vétke a pusztulásba vitt. Elhozta a Világosságot és a Törvényt a pogányoknak is, természetfeletti ajándékokat adott az ember megsegítésére, hogy legyőzze a test törvényét, amely testiessé teszi őt, és hajlamossá teszi a rosszra, és hogy kövesse a lélek törvényét, amely őt természetfelettivé teszi, és az értelmes lényből megistenült teremtménnyé lesz. Mert aki Isten ajándékaihoz hűségesen él, amelyeket Krisztus által ismét birtokba vett, és hűséges a Krisztus által tanított tökéletes tanításhoz, az megérdemli, hogy elmondják róla azt, amit a zsoltár szavai mondanak: „Ti istenek és a Magasságbeli gyermekei vagytok.”

Úgy, amint Isten gondolatában volt, minden ember sorsát illetően.

Úgy, amint Ádám lett volna, ha nem vétkezett volna.

Úgy, amint lehetséges számtalan ember számára, hála Krisztus Áldozatának, aki annyira szerette az embereket, hogy életét adta értük.

Úgy, amint lesz a világ végéig.

És életük lesz mindazoknak, minden korszakban és nemzetben, akik szeretik Krisztust, örök üdvösségük Okát.

Vége Pál rómaiakhoz írt levele magyarázatának.